

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

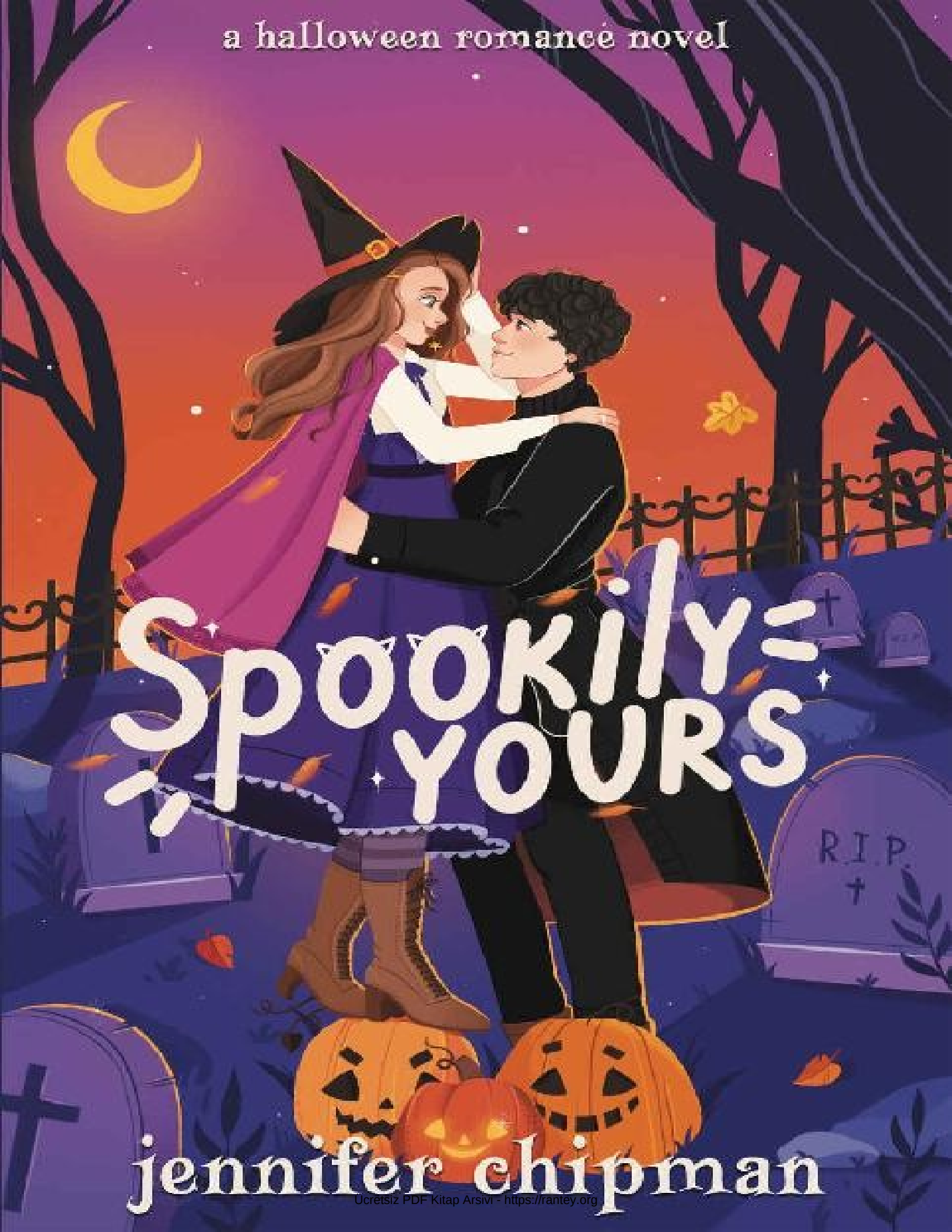
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

a halloween romance novel

Spookily Yours

jennifer chipman

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

OceanofPDF.com

*spookily
yours*

jennifer chipman

OceanofPDF.com

Copyright © 2023 by Jennifer Chipman

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak Sanatı @sennydoesarty

tarafından yapılmıştır.

Vellum ile oluşturulmuştur

OceanofPDF.com

*Cadılar Bayramı'nı seven kızlarıma.
Bu sizin için.*

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

çalma listesi

- Willow - Taylor Swift
- Season Of The Witch - Lana Del Rey
- Lost - Michael Bublé
- I Put A Spell On You - Annie
- Lennox Make It To Me - Sam Smith
- A Safe Place to Land - Sara Bareilles, John Legend
- Wildest Dreams (Taylor's Version) - Taylor Swift
- Dancing With The Devil - Demi Lovato
- Through the Dark - One Direction
- Demons - Imagine Dragons
- Mercy - Lewis Capaldi
- Ivy - Taylor Swift
- Buldum - Amber
- Run Falling - Harry Styles
- If Only - Dove Cameron
- Seni Görebiliyorum - Taylor Swift
- GECENİN ORTASI - Elley Duhé
- As Long As You're Mine - Stephen Schwartz, Idina Menzel
- Take Me To Church - Hozier
- I Don't Wanna Live Forever - ZAYN, Taylor Swift
- Love In The Dark - Adele
- İçimdeki Canavar - Little Mix
- Exile - Taylor Swift, Bon Iver
- Graveyard - Halsey
- Die For You - The Weeknd
- Afterlife - Hailee Steinfeld

- Queen Of The Night - Hey Violet
- Sweater Weather - The Neighbourhood
- Hold Me While You Wait - Lewis
- Capaldi peace - Taylor Swift
- My Girlfriend Is A Witch - October Country
- Timeless - Taylor Swift
- Sonraki Hayatta - Kim Petras

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İçindekiler

1. [Söğüt](#)
2. [Damien](#)
3. [Söğüt](#)
4. [Damien](#)
5. [Söğüt](#)
6. [Damien](#)
7. [Söğüt](#)
8. [Damien](#)
9. [Söğüt](#)
10. [Damien](#)
11. [Söğüt](#)
12. [Damien](#)
13. [Söğüt](#)
14. [Damien](#)
15. [Söğüt](#)
16. [Damien](#)
17. [Söğüt](#)
18. [Damien](#)
19. [Söğüt](#)
20. [Damien](#)
21. [Söğüt](#)
22. [Söğüt](#)
23. [Damien](#)

[Epilog](#)

[Gelecek Cadılar Bayramı'nda...](#)

[Wickedly Yours](#)

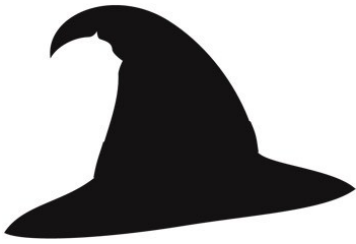
[Teşekkür](#)

[Jennifer Chipman](#)

[tarafından da Yazar](#)

[Hakkında](#)

OceanofPDF.com

BĬR

OceanofPDF.com

Sögüt

I Bana hep kara kedilerin iyi şans getireceği öğretilmişti. Belki de bir cadının kızı olmanın getirdiği bir şeydi bu, ama ne zaman bir tane görsem hayat bana güzel görünürdü.

Sessiz ve gölgeli bir yoldan geçerken siyah bir ışık gözüme çarptı. kasabaya doğru.

Bu, patikayı çevreleyen tuğla duvarın kenarına tünemişti, dünyada hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi patisini yalarken sallanan kuyruğu dikkatimi çekti.

Gerçi onun bilmediğini sanıyordum. Kendi kendime iç çektim. *Bir kedinin hayatı.*

"Keşke hepimiz senin gibi bütün gün tembellik yapabilecek kadar şanslı olabilsek," dedim homurdanarak.

Küçük canavarın tasmaı yoktu, bu yüzden bir sahibi olmadığını varsaydım. Kafamı kendime sallayarak kolumdaki bez çantayı düzelttim ve patikadan aşağı doğru yoluma devam ettim.

Çıtır çıtır yapraklar yere dökülüyor, botlarımla her bastığımda tatmin edici bir *çıtırtı* çıkarıyordu. Tüm dünya renklerle aydınlanmış, tüm ağaçlar sonbaharın muhteşem tonlarına bürünmüştü.

Arkamı dönüp tuğla duvara baktım ama kedi çoktan gitmişti.

Bu mevsimin her parçasını sevdim - havanın gevreklediği ve dolabınızın arkasından tüm sıcak kazakları çıkarabildiğiniz zaman. Elinizde bir fincan sıcak elma şarabıyla kendinizi sıcacık bir battaniyeye sarmakla eşdeğer bir duygu gibiydi.

Ama Pleasant Grove'da sonbaharla ilgili ekstra özel bir şey vardı. Bu kasaba her zaman cadılar için gizli bir sığınak olmuştı; büyü'nün *sıradan* olduğu, cadı meclisleriyle dolu şirin bir kasabaydı. Uzun zaman önce, kurucu cadılar

büyü ile koruyucu bariyerler koyarak burayı dış dünyadan korumuştı. Bize kendimiz olma özgürlüğü verdi, kim olduğumuzu saklamak zorunda bırakmadı.

Örümcek ağlarıyla kaplı bir ön verandayı, dev bir örümcekle süslenmiş çimenleri görünce gülümsedim. Aileler Cadılar Bayramı süslerini haftalar öncesinden yerleştirmeye başlamışlardı. Bizim toplumumuzda bu büyük bir yarışma gibiydi. Bunu insanların Noel ışıklarını yaktığı kadar ciddiye alırdık.

Yılın en sevdiğim ayıydı. Küçüklüğümden beri ailemle birlikte kasabadaki şenliklere katılmayı dört gözle beklerdim. *Cadılar Bayramı* için evimizi süslediğimiz günlerden daha güzel bir şey yoktu, özellikle de bir tencere balkabağı suyu demlenmişse.

Bunu kaçırmışım.

Şeker ve unlu mamullerin cezbedici kokusu, daha kasabadaki fırın ve kahve dükkânı olan *Cadılar*ın Birası'nın kapı koluna uzanmadan önce burnuma çarptı. Burayı kız kardeşimle birlikte birkaç yıl önce açmıştık ve her sabah ne kadar popüler olduğumuzu görmek beni hâlâ deli ediyordu.

Ama şu anda ortalık sessizdi, dünya yeni yeni uyanmaya başlarken sabah çiği hâlâ kasabanın üzerine çökmüştü.

Dükkâna girdiğimde zil çaldı, arka tarafta pişmekte olan kurabiyelerden ağzım sulandı. Şekerli kurabiyeler kız kardeşimin uzmanlık alanıydı ve büyük bir hassasiyetle süslenirdi. Yaptığı her şey harikaydı, ama her yıl balkabağı aromalı ikramlar anlamına geldiğini bilerek sonbaharı hevesle beklerdim.

Mutfağa girip çantamı sandalyeye bıraktım ve önlüğümü alıp açık kahverengi saçlarımı atkuyruğu yaparak düzelttim.

"Wil!" Luna'nın sarı bukleleri ortaya çıktı. "Günaydın!" Neşeli sesi tedirgin ruh halimi anında yumuşattı. Bunu benim için hep yapardı.

Kız kardeşim ve ben, saçlarımız dışında birbirimizin neredeyse mükemmel birer aynasıydık. Aynı küçük burnumuz, aynı parlak yeşil gözlerimiz ve aynı çekik burnumuz vardı. Ve o annemin güzel bal sarısı saçlarını miras almışken, ben karamel tonunu babamızdan almıştım.

"Günaydın," diye cevap verdim, önlüğü arkamdan bağladım ve havadaki kokuyu içime çekebilmek için derin derin nefes aldım. "Sabahın nasıl geçti?"

Dükkanımızın fırın kısmına olan bağlılığı, çoğu sabah kapıda kuyruk oluşmasının sebebiydi. İksir yapma konusunda ne kadar yetenekliydim,

Luna, ekmekler, kekler ve tatlı olan her şeyde etkinliğini artırmıştı.

"Çok iyiydi." Luna'nın yüzü bir sırıtışa dönüştü. "En sevdiğinden yaptım."

Mmm. Onları havada kokladığımı sanmıştım. "Bunlar çikolata parçacıklı balkabağı çörekleri mi?"

"Tamamdır." Parmağını şıklatarak bir tanesini bana doğru havaya kaldırdı.

Gençken ailelerimiz bizi büyümüze güvenmememiz konusunda teşvik etmişti. Kasabamızdaki, hatta meclisimizdeki tüm cadıların telekinetik yetenekleri yoktu ama ikimiz de şanslıydık. Güçlerimiz bizi pek çok zor durumdan kurtarmıştı.

Fırından yeni çıkmış, hâlâ sıcak çörek elime düştü ve mutlulukla ısırđım. "Oh. Çok güzel," diye inledim. "Buna ihtiyacım vardı. Bu sabah, şey..."

Bu sabah kendimi yataktan zar zor dışarı atabildim. Bir de kedi vardı. Gözlerimi kırptım.

"Bir kedi gördüm," dedim, kelimeler ağzımdan kaçtı.

Luna bir kaşını kaldırdı. "Bebeğim. Pleasant Grove'da neredeyse Cadı sayısı kadar kedi var. Ne de olsa en yaygın tanıdık bu."

Bu kasabada Familiar'lar bir sır değildi ve çoğu insan kendi Familiar'larına ömür boyu bağlanırdı. Onlar sadece evcil hayvan değil, ailenin bir parçasıydı.

Geliştirdiğiniz özel bağ, sadece *evcil hayvanların* ve *sahiplerinin* ötesine geçti.

Bunu daha önce de yaşamıştım - ilk kedim Binx'te - büyük, kabarık, gri bir şeydi. Altı yaşındayken onu kucağıma verdikleri an, sanki *biliyordum*. Beni anlıyordu, ruhuma kadar. Aramızda kopya edilemeyecek bir bağ vardı. O benim tanıdığım, hayat boyu yoldaşım ve kalbimin yarattığı olmuştu.

Ama yirmi iki yıl bir kedinin yaşaması için uzun bir süreydi.

Bu yaz, arka bahçemizde küçük bir mezar kazmıştık, Luna küçük taşı elle oymuştu.

Şimdi evim boş ve sessizdi.

Ama sadece bu değildi. "Bu... farklıydı." Omuz silktim.

"Willow." Sesi yumuşak ve sakindi. "Binx'i özlediğini biliyorum. Ama belki de zamanı gelmiştir."

Devam etmek için.

Kalbimi dolduracak yeni bir hayvan bulmam gerektiğini kabul etmek. İksirlerim son zamanlarda belli bir parlaklıktan yoksundu. Sanki bir şeyler eksikti.

Neyse ki, işimizin kahve dükkanı tarafını yürüttüğüm için hala iyi bir mocha yapabiliyordum.

Derin bir nefes aldım. "Biliyorum."

Binx'in iyi bir hayatı vardı. Ruhunu öbür dünyaya, öte dünyaya gönderme zamanı gelmişti. Bu hakkı kazanmıştı.

Ama bu yalnızlığımı çözmedi. Kız kardeşim altı ay önce, içinde büyüdüğümüz, ailemizin evinden taşınmış ve beni gıcırdayan eski Viktorya dönemi malikanesinde yalnız bırakmıştı. Evi yenilemem gerektiğini söyleyip duruyordum ama ikizlerle tadilat konusunda görüşmeye cesaret edemiyordum. Eğer cadı olmasaydık, hayaletlerin musallat olduğuna yemin edebilirdim. Belki de öyleydi.

"Barınağa gitmeyi düşünüyordum. Sadece görmek için."

Eğer bir bağlantı varsa. Eğer biri beni çağırırsa. Aylardır gitmekten kaçınıyordum. Neden korkuyordum? Hiçbirinin bana bağlanmamasından mı yoksa birinin bağlanmasından mı?

İçimi çektim, başımı salladım. "Sadece bu sıkıntıdan kurtulmam gerekiyor."

Luna parmağını krema kâsesine daldırdı. "Biliyor musun, Balkabağı Festivali'nin hemen köşede olması iyi bir şey. Ve Cadılar Bayramı! Bu seni her zaman neşelendirir." Parmağını ağzına götürdü ve kremasını yaladı. "Biraz daha vanilya lazım," dedi burnunu kırıştırarak.

"Evet, ama..."

İyi bir bahanem yoktu, bu yüzden kahveyi hazırlayarak kendimi meşgul ettim.

Kız kardeşim kollarını göğsünde kavuşturmuş, bana bakıyordu. "Eryne bugün tezgâhta çalışmıyor mu? Neden bugün izin almıyorsun? Git *bak*. Ve belki *eğlenceli* bir şeyler yaparsın. Sanki ruh eşin ölmüş gibi davranıyorsun."

"Hey!" Kaşlarımı çattım. Hayır, hayatımın o yönü *uzun zaman* önce ölmüştü. En son ne zaman bir erkekle çıkmıştım? Muhtemelen ailemin ölümünden önce.

Yirmi sekiz yaşında ve hâlâ bekâr olmamın bir nedeni vardı. Son birkaç yıldır, ailemin evinden sadece iş, ayak işleri ve meclisimi görmek için ayrılarak saklanmıştım. İtiraf etmeliyim ki evcimen biriydim. Kanepemde bir battaniye ve bir kase patlamış mısırla kıvrılmayı dışarı çıkmaya tercih ederdim.

"Her zaman Büyülü Kazan da var," dedi yüzünde sinsî bir gülümsemeyle. "Kim bilir, belki Bay Mükemmel içeri girer ve seni süpürgenden süpürebilir."

Homurdandım. "Sanki."

Ama beynim, uzun boylu, esmer ve yakışıklı bir adamın bana hayatımın en romantik gecesini yaşatmak için eğildiğini hayal etmekten kendini alamadı. Bir kız hayal kurabilirdi, değil mi?

Başımı salladım. Böyle bir şey olmayacaktı. Ayrıca, bunu daha önce denemiştim. Erkeklerden, özellikle de insanlardan uzak durmaya yemin etmemin bir nedeni vardı.

"Belki de annem haklıydı," diye düşündü. "Geleceğimize bakmamız gerektiğini söylediğinde. Sonunda kiminle olacağımızı görmeliyiz."

Başımı salladım. "Kendi hayatlarımıza karışmamamız gerektiğini çok iyi biliyorsun."

Bazı cadılar bu işi meslek haline getirdi. Topluluğumuz içinde bile, görme yetisiyle kutsanmış sadece birkaç kişi vardı ve bu da onları becerileri için yüksek taleple karşı karşıya bırakıyordu.

Luna kendisine Kahin demekten hoşlanmıyordu ama güçlü önsezi becerilerine sahipti. Kendi fal dükkanını açmak ya da insan dünyasına taşınarak orada hizmet vermek yerine, tutkusunun peşinden gitmeyi seçmişti.

Pişirme.

Öte yandan, henüz gerçek tutkumu bulamamıştım. İşimizi yürütmekte, iki tarafı da idare etmekte ve kafeyi işletmekte iyiydim ama bu beni hiçbir zaman gerçekten *tatmin* etmemişti. Luna'nın yaptığı gibi değil. Benden sadece üç yaş küçüktü ama şimdiden çok daha fazlasını çözmüş görünüyordu.

Belki de yaptığım şeyi bu yüzden söyledim. Neredeyse durağanlık içinde yüzdüğüm o hüzünlü küçük cadı hayatımı yaşamayı bırakmaya karar vermemin nedeni buydu. Sanki ellerim beni tutuyor ama hareket ettirmiyordu. Hareket etmek, *uçmak* istiyordum.

Yaşamak için.

"Biliyor musun... Hadi yapalım."

Krema kâsesinin üzerinden bana bakarken ağzı bir karış açık kaldı. "Ne?"

"Hadi bara gidelim. Dışarıda bir geceyi hak ediyoruz. Dolabının arkasında sakladığını bildiğim o elbiselerden birini giyebilirsin, sadece fırsat için bekliyorsun."

Ciyaklayarak kollarını bana doladı. "Oh, Wil! Çok eğleneceğiz!"

Gözleri, diz boyu turuncu kadife eteğimden içine soktuğum siyah body takımına ve en sevdiğim şapkama kadar kıyafetimin üzerinde gezindi. Elbette *seksi* değildi ama ben buydum. Rahattı. Ve eteğin cepleri vardı.

Luna kaşlarını çatı. "Ama onu giymiyorsun."

İçimi çektim. "Bana iyi davranacağına söz verir misin?"

Yüzü aydınlandı. Bu kasabadaki tek pastel seven cadı olarak kız kardeşime güvenin. "Tam aradığım şeyi biliyorum." Elleriyle *kışkırtıcı* bir hareket yapmadan önce etrafına bakındı. "Şimdi gidin! Çıkın buradan! Hepimiz kapandıktan sonra geleceğim."

Neyse ki küçük bir kasabada kahve dükkânı ve fırın işletmek, saatlerin belli olması anlamına geliyordu çünkü saat 4'ten sonra kimsenin bir şeye ihtiyacı olmuyordu. Ondan sonra lokanta ve bar vardı ve hepimiz erken kapattığımız için çok mutluyduk.

"Peki, peki," diye homurdandım, bir çörek daha kaptım ve kendime doğru havaya kaldırdım. "Ama bunu teminat olarak alıyorum."

Luna beni mutfaktan çıkarmadan önce göz kırptı. Gerçekten ayrılmadan önce bitirmem gereken birkaç iş vardı, işleri gün için açmaya hazır hale getirecektim. Kahveyi demledim, bir fincan sütü buharda pişirdim ve kokular birbirine karıştığında memnuniyetle iç çektim.

Her şeyi çözememiş olabilirim ama en azından kahvem vardı. Başka bir şey olmasa bile, devam etmemi sağladı.

Dükkândan ayrılırken ikinci çöreğimden son bir ısırık aldım ve Eryne gelmeden önce kendi yaptığım kahveyi yudumladım. Kızıl saçlı saçlarından her gün işe gelirken taktığı sevimli cadı küpelerine kadar geçen yılki favori çalışanımdı. The Witches' Brew gibi bir mağazada çalışırken neşeli olmamak zordu. Bugünkü bir çift süpürgeydi.

Saat henüz yedi bile değildi. Sabah daha yeni olmuştu. Kütüphaneye gidebilir ya da en sevdiğim eczacı dükkânına uğrayabilirdim. Bir sonraki meclis gecesinden önce stok yapmak için bolca zamanım olsa da, evde bitki ve malzeme rezervlerimin azalmakta olduğuna şüphe yoktu.

Evcil hayvan dükkanına gidebilirdim ama... Henüz hazır olup olmadığımı bilmiyordum. Aylar geçmiş olabilirdi ama yine de zamana ihtiyacım olduğunu hissediyordum.

Boynumun arkasını ovuşturarak ana cadde üzerindeki bir banka oturdum ve balkabağı baharatlı lattemden derin bir yudum aldım. Bu nokta bana kasabamızın mükemmel manzarasını sunuyordu; insanlar işlerine ve hayatlarına doğru koşuşturmaya başladıkça Ana Cadde canlanmaya başlıyordu. Dükkânların çoğu

saat dokuza kadar açılmadı, bu yüzden yollar yoğun olsa da kaldırımlar hala sakindi.

Sabahın tadını çıkarmak için mükemmel bir yoldu. Çantamdan bir kitap çıkararak kaldığım sayfayı açtım ve sabahın sessizliğinin beni dünyanın içine çekmesine izin verdim.

İyi bir kitabın sayfalarında kaybolmak kadar büyümlü bir şey yoktu. Kafamı kaldırıp son üç saatimi hiç ara vermeden kitap okuyarak geçirdiğimi fark ettiğimde hissettiğim bu duyguyu hep sevmişimdir.

Sonunda yer imimi geri koyduğumda saate baktım. Bu akşam Luna'yla buluşmayı kabul etmişim ama boş günümde ne yapacaktım? Elbette, bu sabah işimi yapmışım -hazırlık, ama defterleri dengelememe gerek yoktu. Önümüzdeki iki haftanın siparişlerini çoktan vermişim.

Bu da demek oluyordu ki... Gerçekten istediğimi yapmakta özgürdüm. Luna'nın önerdiği gibi hayvan barınağına gitmeli miydim?

Bu sabahki siyah kediyi düşündüm, boynunda tasmaı olmayan kediyi. Evi yoktu. Orada benim kadar yalnız ve arkadaşlığa muhtaç bir kedi var mıydı?

Beni duraklatan da buydu - dışarıda bir yerlerde başka birinin de bana ihtiyacı olduğu fikri.

Kitabımı çantama geri koydum ve Ana Cadde'de diğer yöne gitmek için döndüm.

Hayvan barınağına doğru.

"Aranızda bir bağ hissettiğiniz ya da daha yakından bakmak istediğiniz birini görürseniz beni arayın. Onları ziyaret etmene izin vermekten mutluluk duyarım, böylece aranızda bir bağ olup olmadığını görebilirsin." Genç cadı beni kafeslerin olduğu odada bırakmadan önce gülümsedi.

Bir cadı ile tanıdığı arasındaki bağın ne kadar derin olduğunu tarif etmek zordu ama Binx'i değiştirmeye henüz hazır olmamamın nedeni de buydu.

Ama... Zamanı gelmişti. Bunu biliyordum.

Eve dönecek birini istiyordum. O kişi kedim olsa bile.

Kafeslere bakarak bir ileri bir geri yürüdüm. Tatlı kahverengi kedi sırtını uzattı ama burnundaki sevimli seğirmeye rağmen hiçbir şey hissetmedim. Yanındaki kulübedeki tekir kedi ve ondan sonrakiler de aynıydı. Düzinelerce kedi yanımdan geçti ve hiçbir çekişme, hiçbir çekim olmadı. Bağlantı yoktu.

Ve yine de... önümdeki kara kedi kuyruğunu salladı. Parlak sarı gözlerini benimkilere kilitledi ve sonra patisini yaladı.

Tıpkı bu sabahki kediye benziyordu. Ama bu imkansızdı, değil mi?

Familiar'lar bile aslında *sihirli* değildi.

Lucifer, küçük isim etiketinde yazıyordu. Genç bir kediye benziyordu ama yıllar önce aldığım küçük kedi yavrusuna hiç benzemiyordu. Yine de onda bir şeyler vardı. "*Beni eve götür*" diye bağırان bir şey. *Ben seninim*.

Aradığım bağ buydu. Başını bana doğru eğdi ve gözlerini kırıştırdı.

Ben kim oluyordum da kadere karşı çıkıyordum? Umarım birlikte uzun yıllar geçiririz.

"Affedersiniz?" Barınakta çalışan kıza sordum. "Onu... tutabilir miyim?" Kafesini işaret ettim.

Tanrım, onu buradan çıkarmak istedim. Bu aşırı yüceltilmiş cam kutuda sıkışıp kaldığı için neredeyse... sinirli görünüyordu.

Etrafta koşturabileceği, fareleri kovalayabileceği ve doyasıya sevinebileceği büyük bir evi hak ediyordu. Ve ben ona bunu verebilirdim. Clarke malikanesini miras almamın en büyük avantajı, küçük canavar için bolca alanım olmasıydı.

"Oh, o mu?" Burnunu kırıştırarak bana sordu. "Pek arkadaş canlısı değil. Emin misin?"

Başımı salladım. "Evet, lütfen."

Omuz silkti ve kediyle dönmeden önce beni arka odaya götürdü.

Benim kedim.

İşçi gittikten sonra, neredeyse çekingen bir tavırla bana doğru yaklaştı ve beni izlerken başını kediye benzemeyen bir şekilde eğdi.

Kuyruğuna bir fiske daha vurdu.

"Hey, kedicik," diye mırıldandım, önüme otururken ona doğru bir el uzattım.

Başımı yana eğip ona baktım. "Adın ne senin, hm?"

Kedi homurdanıyor gibiydi, sanki insanların ona verdiği isim onu rahatsız etmişti. Lucifer gibi görünmüyordu, ılık gözlerine belli bir şekilde vurduğunda neredeyse... *kırmızı* görünüyorlardı.

Ama bu mümkün olamazdı.

Elimi uzattım ve o da elime dokundu. "Arkadaş canlısı olmadığını söylediler, ama sen küçük bir tatlı gibisin, değil mi?" Mırıldandım.

Sonra başıyla elimi dürttü, kucağıma tırmanıp uzanmadan önce her tarafıma sürtünürken onu okşamama izin verdi.

Mırıltı, bunun o kişi olduğunu doğruluyordu.

"Benimle eve gelmek ister misin, küçük canavar?" Başının üstünü kaşıdım.

Bana bakarak miyavladı.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum."

Onu kollarımın arasına alarak kapıyı çaldım ve cadıyı geri çağırdım.

"Onu ben alırım," dedim ve başımı sallayarak onayladım. Ve eğer onaylıyorsa, kedi tembelce kollarıma sarıldı, onu tutmam dünyada umurunda değildi.

Kız kardeşimin kedisi bile onu tutmama izin vermedi.

Genç cadı bana şüpheyile baktı. "İblis kediyi mi istiyorsun?"

Kaşlarımı çatarak onu göğsüme yasladım. "Evet. Ve o bir iblis değil." Kulaklarının arasını kaşıdım ve bana baktı. "Öyle misin, canavar?"

Keşke bilseydim.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İKİ

OceanofPDF.com

damien

T Lanet olası insanların boynuma geçirdiği tasma şingirdadı.
Kedi olmadığımı bilmiyorlar mıydı?

Yani, şu anki halimle bir kediye benziyordum, *elbette*.

Ama bunun nedeni bu şekilde sıkışıp kalmış olmamdı. Kesinlikle kendi seçimim değildi.

Hepsi *Tanrı'nın unuttuğu* bir gece sayesinde.

Bir ay. Bir ay boyunca bu şekilde sıkışıp kalmıştım ve bunun karşılığında elimde ne vardı? Bir tasma ve bu barınakta neredeyse kalıcı bir ikamet.

Tanrı aşkına, ben bir sığınağa ait değildim. Elbette kaçabilirdim ama bu şu anki çıkmazımı çözmüyordu.

Keşke sihrim olsaydı, bu karmaşadan kurtulmanın bir yolunu bulurdum.

Ama hayır. Beni bir kafese hapsetmişlerdi, bu da beni yansımana bakmaya zorluyor, bu lanet formdan çıkabilmeyi diliyordum. Daha da kötüsü, bana bir isim vermişlerdi. Kalibremden faydalanan bir isim değil. *Hayır*.

Bana *Şeytan Kedi demelerini* başka bir şey *demelerine* tercih ederdim. En azından bu doğruydı.

Ama bu insan... Onu hissetmiştim.

Kokusuyla ilgili bir şey beni ona doğru çekti ve gün geçtikçe güçlenen kedi benzeri dürtülerimi bastırmama bile gerek kalmadı.

Gözlerimin içine baktı ve bir parçam ona güvenilebileceğimi biliyordu.

Ve belki... bana yardım edebilirdi.

Bu yüzden neredeyse onun kucağına tırmanıyordum. Neden beni almasına izin verdim?

Ben.

"Ne düşünüyorsun?" İnsan mırıldandı, beni onun içine taşıdı

Ev. "Çok iyi durumda olmadığını biliyorum ama... burası evimiz."

Viktorya döneminden kalma eski malikânenin dışı, dış cephe kaplamasına yaslanmış süpürgeye kadar tam da hayal ettiğim gibiydi.

Ve içerisi *sıcaktı*. Belli ki bir evdi. Bir ailenin evi.

Ama ailesi neredeydi? İnsanın yanında yaşayan başka biri yok gibiydi ve ben de başka birinin izlerini tespit edemedim. Belki başka bir insan-kadının hafif bir kokusu, sonra da daha yaşlı olanları, ama başka bir şey yok.

Güzelmiş. Ben de öyle düşünmüştüm. *Şimdiye kadar sahip olduğum tüm evlerden daha iyi*. Ama bunu söyleyemezdim.

Beni mutfığa taşıdı, buzdolabını karıştırırken beni yere bıraktı, içindekilere kaşlarını çattığı belliydi.

"Ne düşünüyorsun, küçük canavar? Biraz su ister misin? Bir şeyler almak için markete gitmem gerekiyor..." Dudağını ısırıldı. "Bunun bugün olmasını beklemiyordum." İçini çekti, kendi kendine mırıldanmaya devam ederken yanakları hafifçe pembeleşti.

Oh. Bu çok şirindi.

Başımı eğdim ve bir kaseye su doldururken ona hararetli bir dikkatle baktım.

Durdu ve bana baktı. "Ben giderken iyi olacak mısın?"

Su kabını yere koymak için çömeldi, kulaklarımın arasını ovdu ve boğazımdan istemsiz bir *mırıltı* yayıldı.

Bu... yeniydi.

Daha önce bu formdayken insanların beni sevmesine izin verme fırsatım olmamıştı. *Onun* bunu yapmasından bu kadar hoşlanmam beni şaşırttı.

Cevap olarak miyavladım. "*İyi olacağım, insan*" mesajını verdiğini umuyordum.

Ama ben ne biliyordum ki?

İnsan ayağa kalktı, turuncu eteğini fırçaladı - geride bıraktığım kedi tüyleri olduğundan emindim - ve sonra bana başını salladı.

"Tamam oğlum. Geri geleceğim. Uslu dur ve bir şeye bulaşma." Yüzünü buruşturarak odaya baktı. "Döndüğümde ortalığı temizlemem gerekecek. Tanrım."

İnsan kendi kendine konuşurken kulaklarımı eğlenerek geri çektim.

"Tanrılar, Willow," diye mırıldandı kendi kendine. *Willow*. Bunu sevmiştim. "Sende

ke-di-ye cevap verecekmiş gibi konuşmayı bırakmalısın."

Keşke bilseydi.

Kapıya doğru ilerleyen insan -Willow, diye düzelttim kendimi- telefonunu eline aldı ve kulağına götürmeden önce bir tuşa bastı.

"Evet, Luna?" dedi hoparlöre. "Bu gece için bir erteleme çekine ihtiyacım olacak..." Yüzünü buruşturdu. "Biliyorum. Özür dilerim-" Ve sonra kapıdan çıktı, beni yeni evimi keşfetmem için yalnız bıraktı.

Kuyruğumu sallayarak insanın parke zemininde yürüdüm. Bu lanet olası laneti nasıl tersine çevireceğimi bulana kadar burada sıkışıp kalacaksam, etrafı tanımaya çalışsam iyi olur diye düşündüm.

Bu da ne? Burnum bir koku yakaladı ve elimde olmadan onu takip ettim.

Bu nefis koku da neydi? Ağzım sulandı ve bunun uzun zamandır baskın olan kedi tarafım olduğunu biliyordum. Beni evin odalarında gezdiren ve yayılan kokunun yerini bulmamı sağlayan şey buydu.

Çatlak kapıyı iterek açtım ve bir odaya girdim; tüm duyularım *onun* tarafından ele geçirilince aniden durdum. Willow. Kokusu odanın her tarafını sarmıştı ve bir an sonra tam olarak nereye girdiğimi bir sarsıntıyla fark ettim. Yatak odası.

Odadan dışarı fırlayarak evin diğer ucuna koştum; kütüphane gibi görünen bir yere kafamı uzattım. Duvarları leylak rengi olan boş bir yatak odası vardı ve sonra burnumun seğirmesinin kaynağı oradaydı.

Kedi nanesi, biberiye, kadife çiçeği gibi kokuyordu.
sevdim.

Odanın kendisi büyük bir depo gibi görünüyordu, ancak her şeyin bir yeri vardı. Arka duvar kitap raflarıyla kaplıydı ve sayısız malzemeye doluydu: uçucu yağlar, kristaller, bitkiler, otlar, kuru çiçekler, mumlar, tütsüler ve kitaplar.

Ortakdaki masanın üzerine zıplayarak kristal küreyi, açık duran bir büyü kitabını, bir yığın kitabı ve masayı dolduran daha fazla mumu inceledim.

Birden aklıma bu odayı tam olarak ne için kullandığı geldi.

Cadı.

Sonra aklımdan bir düşünce geçti.

Bu kadın beni *düzeltebilirdi*. Bu lanet laneti sona erdirebilir ve beni eski halime döndürebilir.

Belki de beni buradaki hayvan barınağına getirdiklerinde şans benden yanaydı. Cadılar meclisinin olduğu bir kasabaya düşmeyi kesinlikle beklemezdim.

Fates.
Bunun çözülmesi
gerekiyordu. Ama
nasıl?

Yanında bir çanta dolusu kedi oyuncacı ve ödül mamasıyla geri dönmüştü.

"Al bakalım kedicik," diye mırıldandı esmer kız, bir torba ödül maması sallayarak. O çantayı tutarken ben de onun önünde yere oturdum.

İçimden gözlerimi devirdim ve kızgınlığımı göstermek için kuyruğumu salladım.

"Hadi ama," dedi iç geçirerek. "Onlar iyi. En azından ben öyle düşünüyorum." Willow sanki şimdi sorguluyormuş gibi çantaya baktı.

Koklayarak burnumu çektim. Son birkaç haftadır barınağın bana verdiği her şeyi yemek zorunda kalmam yeterince kötüydü. Gizlice dışarı çıkmaya cesaret ettiğim zamanlar dışında artık larla zar zor hayatta kalıyordum.

Ama bu? *Hayır*. Kendimi bu kadar alçaltamazdım. Ben bir kedi değildim, lanet olsun.

Willow kaşlarını çatı. "İkramları sevmiyor musun?" Bu ifade kaşlarında endişe çizgileri oluşturdu ve ben de hemen onları düzeltmek istedim.

Neden, Damien? Neden aklıma gelen düşünce buydu?

Ayağa fırladım ve *gerçek* bir yiyecek aramaya koyuldum. Gerçekten mideme indirebileceğim lezzetli bir şey. Kuru mama ya da herkesin bana yedirmeye çalıştığı o kedi mamalarının içine koydukları şeylerden değil.

"Nereye gidiyorsun, küçük canavar?" Ben oturma odasından mutfığa doğru yürürken cadı beni takip ederek mırıldandı.

Buzdolabının önüne geçip miyavladım.

Kapıları açarak içindekilere baktı. "Ne istiyorsun, hm? Ton balığı?" Bir kutu çıkardı.

Kulaklarımı tiksintiyle geriye attım. *Hayır, teşekkür ederim*. Hiçbir zaman büyük bir hayranı olmadım.

"Hmm." Dikkatini tekrar çekmeceye yöneltti ve taze bir somon balığı çıkardı. "Buna ne dersin?"

Miyav. Onaylamak için bacaklarına süründüm.

Kendi kendine kıkırdadı. "Seçici kedi, ha?"

Benim küçük cadımın hiçbir fikri yoktu.

Willow içini çekti. "Sanırım sana yemek hazırlayacağım. Çiğ somonun kediler için iyi olduğunu sanmıyorum."

Köşeye kıvrılmadan önce onu onaylayan bir cıvıltı çıkardım ve yemek yapmasını izlerken başımı ön patilerime yasladım. Mutfakta doğuştan yetenekliydi, bu da beni gördüğüm iksir odası hakkında meraklandırdı. Dağınıklığın ne kadar kolay olabileceğine rağmen, tüm oda titiz ve düzenliydi, sanki her şeyin bir yeri vardı.

Hazırladığı karışım konusunda onun da aynı derecede yetenekli olduğuna dair bir his vardı içimde.

Şimdi de bana yardım etmesini sağlayacak planımı hazırlamam gerekiyordu. Gerçek kimliğimi açıkladığımda onu nasıl korkutmayacağımı.

İçimi kemiren bir şey vardı - *neydi* o? Tanımlayamasam da bu his içime yerleşmişti.

"Al bakalım canavar," dedi ve patilerime bir tabak koydu.

Bana bakarken burnum seğirdi, gözleri pişmiş somonla benim aramda gidip geliyordu. *Beni yemek yerken mi izleyeceksin, küçük cadı?*

Görünüşe göre öyleydi. Pişmiş balığı kokladım ve güzel koktuğuna karar verdikten sonra - mükemmel bir şekilde ızgara yapmıştı. Bir ısırık aldım.

Oh, lanet olsun. Tüm balık parçasını göz açıp kapayıncaya kadar yuttum, filetonun tamamını göz açıp kapayıncaya kadar yedim.

Willow çenemin altını kaşdı. "Acıkmıştın. Zavallı küçük adam, ha? Hâlâ sana ne isim vereceğimi bulmam gerekiyor."

İblis Kedi iyi, diye düşündüm, doğrulup ona bakarken.

Göz temasını kesmeden homurdandı. "Sana şeytan kedi dediklerine hâlâ inanamıyorum. Sen çok tatlı bir çocuksun, değil mi?" Cadım çenemin altını kaşdı ve ben de istemsiz bir mırıltı çıkardım.

Damien, diye düşündüm, aramızda hissediyor gibi görüldüğü bağın bunu iletmesini umarak. *Benim adım Damien.*

Daha önce hiçbir insana kendi isteğimle adımı vermemiştim ama... Adımı bilmesinin bir sakıncası olduğunu düşünmüyordum.

Beni bu kedi bedenine hapsetmiş olsalar bile burada olmak umurunda değildi. Willow'un dudakları bir gülümsemeye dönüştü.

"Damien?"

Evet! Heyecanla miyavladım, bacaklarına sürtünerek ileri geri gittim, başımı tenine yasladım.

"Damien. Ben de sevdim." Beni kollarının arasına aldı, bir bebek gibi kucakladı. "Kanepeye oturup film izlemeye ne dersin?"

ha, canavar? Cadılar Bayramı sezonu için çok güzel şeyler var."

Miyav.

Evet.

Ev hayatı daha önce hiç hayatımın bir parçası olmamıştı. Hiçbir zaman sadece oturup kendim *olma* şansım olmamıştı. Her zaman yapmam gereken başka bir şey, kardeşimin benden istediği bir şey vardı. Hiçbir zaman kendim olamadım.

Ama belki burada, bu kasabada, bu cadının evinde her şey farklı olabilirdi.

Ben de beni kanepeye taşımasına izin verdim. Kucağına kıvrıldım ve eski bir yatak ve kahvaltıyı yeniden inşa ederken aşık olan bir çifti izledim. Kendi duygularını itiraf edemeyecek kadar aptal olduklarında homurdandım. Küçük cadının kucağının sıcaklığı beni uyutana kadar pür dikkat izledim. Kendimi hiç bu kadar rahatlamış, huzurlu hissetmemiştim.

Belki de bir kedi olarak hayat o kadar da kötü değildi. Beni uyandıran düşünce buydu.

Bu şekilde düşünmeyi göze alamazdım. Neyim olduğunu bilmiyordum ama değişim kalıcı olmadan önce bu bedenden çıkmalıyım. Eğer sonsuza kadar kedi olarak kalma şansım varsa, bunu düzeltmek için elimden gelen her şeyi yapmalıyım.

Willow ayağa kalktı ve esnedi, bana dönmeden önce kollarını uzattı.

Dırdırcı hissi bir kenara itmeye ve kendime yarına kadar bekleyebileceğini hatırlatmaya çalıştım.

Merakla başımı eğdim ve kulağımı ona doğru diktim. Odasında uyumamı mı bekliyordu? Bu aşmamam gereken bir çizgi gibi geliyordu. Özellikle de *aslında* bir kedi olmadığımı düşünürsek.

Ve eninde sonunda ona bu haberi vermek zorunda kalacaktım.

Olmayacağımı

onun kedisi. Aslında kedi olmadığımı.

Ama bana baktığında, ben koltuktan ona bakarken saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdığında, ne kadar savunmasız olduğunu hissedebiliyordum. Bu küçük cadı ne kadar yalnızdı.

Ve onun böyle hissetmesini istemiştim. "Artık yatağa gidelim mi Damien?"

Miyav. Sırtımı gererek ayağa kalktım ve sadık bir şekilde onu takip ederek koltuktan atladım.

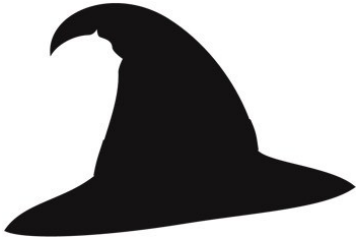
Cadının en iyi arkadaşı, diye düşündüm sırtarak.

Cadılarla arkadaşlık etmemek üzere yetiştirilmeme rağmen, bu kadın beni mutlu etmek için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Rahat.

Sadece kedisi olsam bile.

Cadının ayaklarının dibine kıvrıldım ve haftalardır ilk kez bir gece uyudum.

OceanofPDF.com

ÜÇ

OceanofPDF.com

Sögüt

G "Günaydın canavar," diye mırıldandım yatağında uzanmış ön patilerini yalayan siyah kürk topuna. Yatağımı dekore ederken turuncu bufalo ekoseli yorganımı giymiştim. sonbahar için evin içindeydi ve neredeyse üzerinde yatan mükemmel küçük doldurulmuş hayvan gibi görünüyordu. Özellikle de dekoratif balkabağı yastığım yastık kılıflarına yaslandığında.

Miyav. Oldukça sessiz bir kedi olmasına rağmen, ne düşündüğünü neredeyse anlayabildiğimi hissetmek benim için çılgıncaydı. Basit bir miyavlamayla bile ne *söylediğini*. *Günaydın, insan.*

Dün gece haftalardır uyumadığım kadar iyi uyumuştum. Bunun nedeni evde başka bir varlık olduğunu bilmem miydi? Bu eski, gıcırtılı ev yalnız olabiliirdi.

"Bugün çalışmak zorundayım," dedim onu yavaşça okşayarak. "Ama bütün gün gitmeyeceğim -sadece sabah koşuşturması için- çünkü Luna'nın, kız kardeşimin bana ihtiyacı olacak. Onu yalnız bırakmaktan hoşlanmıyorum, biliyor musun?"

O da onaylayarak cıvıldadı.

"Ben de seni yalnız bıraktığım için kendimi kötü hissediyorum, küçük canavar. Ama eve dönerken biraz daha somon alırım, sonra belki başka bir film izleriz? Kanepede sarılırız?"

Neden tüm günümü daha dün sahiplendiğim kediye anlatıyordum? Bunu açıklayamıyordum ama o devasa gözleriyle bana bakışı onun da anladığını gösteriyordu.

Damien elime dokundu. Anında, temas beni ortaladı. Beni sakinleştirdi. Bana böylesine ani bir doğruluk hissi veren hiçbir şey hissetmemiştim, ama bunun aramızdaki iyi sinastrinin bir işareti olduğunu tahmin ettim.

İç çektim. *Gitme vakti gelmişti.* Sıcak ve rahat yatağımdan ayrılmak istemiyordum. Damien, ayaklarımı güzel ve kızarmış tutan sıcacık sıcaklığıyla adeta bir yatak ısıtıcısıydı.

Onu kucağıma aldım, yüzüne sokulmadan önce çenesinin altını kaşıdım. "Kimmiş bu şirin çocuk, ha?" Burnumu yanağına sürttüğümde kıpırdandı.

Kollarımdan atlayıp patilerini yalamak için yatağın diğer tarafına geçerken güldüm.

Daha fazla aşkı reddederek, sonunda kendimi yataktan çıkmaya zorladım. Gömleğimi çıkarıp kirli çamaşır sepetine attım, diğer giysilerim de arkamdan geldi ve banyoya yöneldim.

Belki de fırında birkaç saat çalıştıktan sonra içimdeki bu tuhaf his geçecekti.

Sadece umut edebilirdim.

Ben mutfağa girdiğimde Luna'nın elleri bir top kurabiye hamurunu yoğuruyor, atkımı boynumdan çıkarıp bir kancaya asıyordu.

"Gecen nasıl geçti?" Gözlerini bana dikti.

Yüzümü buruşturdum. "Planlarımızı iptal ettiğim için özür dilerim.

Sadece... Tavsiyene uydum."

"Geleceğinize mi bakıyorsunuz?" Luna canlandı.

"Hayır." Homurdanarak saçımı arkaya doğru çektim, böylece hazırlık yapmasına yardım edebilecektim. "Barınağa gittim."

"Ve?" "Ve... Bir

kedim var."

Gözlerini kırıştırdı. "O kadar çabuk mu?"

"Uh-huh." İçeceklerle taze çırpılmış sos yapmak için krema aldığım buzdolabına doğru döndüm. "Ne demek *bu kadar çabuk*? Bana *gitmemi* söyleyen sendin."

"Evet, ama birkaç ay daha bundan kaçınacağını düşündüm. Her zaman yaptığın şey bu."

Her zaman mı? Boğazımı temizledim ve gözlerimi yere indirdim.

"İstemiyorum."

Luna'nın sesi giderek kısıldı. "Willow. Bana rol yapmak zorunda değilsin. Bunu da senin seçmediğini biliyorum." Etrafımızdaki dükkânı işaret etti.

"Ama ben seviyorum-"

"Biliyorum." Başını iki yana salladı. "Ama bu senin her zaman karar vermekten kaçınma şeklini değiştirmiyor: Üniversiteden sonra ne yapmalı? Anne ve babanın evini satmak mı? Kendi hayatını mı kuracaksın?" Bana hüznle gülümsedi.

"I..." Ama çoğunu inkâr edemezdim. "Evi satmıyorum." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak kaşlarımı çattım. "Bunun için bir neden yok. Bunu sana söylemiştim. Artık benim evim." O taşınmayı seçene kadar bizim evimizdi.

Küçük kardeşim ne zaman bu kadar iç gözlemci oldu?

"Başka evler de var," diye mırıldandı.

"Başka ev istemiyorum Lu. Bunu konuşmuştuk."

"Sadece senin için endişeleniyorum, o gıcırdayan eski evde tek başına."

"Öyleyse geri taşın." Sanki taşınmayı ve fırının üstündeki stüdyo daireye taşınmayı gündeme getirdiğinden beri bu tartışmayı defalarca yapmamışız gibi omuz silktim. "Ayrıca, artık yalnız değilim. Damien var."

"Damien?" Bir kaşını kaldırdı.

"Benim kedim."

"Doğru."

"Luna..."

Başını salladı, saçlarını arkada tutan bandanası hareketle birlikte sallandı. "Özür dilerim. Haddimi aşım."

"Hayır. Haklısın." Luna'nın gözleri benimkilere kaydı, yüzümde olduğunu tahmin ettiğim şaşkınlık onun gözlerinde de belirgindi. "Hayatımı çözmem gerekiyor. Ne istediğimi. Eğer..." Söylemek istemedim. Kız kardeşimle çalışmayı seviyordum. "Eğer buysa." Belki de değildir?

Başını salladı. "Sorun değil, biliyorsun. Kendi kararlarını vermek. Bu olmasa bile."

Ağır kremayı aromayla birlikte blender'a koydum ve onun gözleriyle bir daha karşılaşmamak için kendimi oyaladım.

Bütün sabah bunu düşündüm.

Çünkü dışarıda beni bekleyen bir şey varmış gibi hissediyordum ve henüz ne olduğunu bilmiyordum.

Ama öğrenmek istedim.

Tüm sabah ve öğleden sonra bir bulanıklık içinde geçti. Ekim ayındaki Cumartesi günleri her zaman bir koşuşturma ve hareketlilik içinde geçerdi. Kasabanın çoğu dışarıda mükemmel sonbahar havasının tadını çıkarırken, sonbaharın keskin havası kahkaha ve sohbet sesleriyle doluydu. Neredeyse kasabadaki herkes Luna'nın meşhur balkabaklı kurabiyeleri için bir mola vermişti.

Onları suçlayamazdım. Gün boyunca üç kez gizlice girmiştim.

Öğleden sonra erken saatlerde Luna'yı kapatması için bırakarak yola çıktım. Kendimi asla bir sabah insanı olarak görmedim, ama erken çıkmayı severdim. Güneş doğmadan gitmenin tek avantajı buydu.

Ve şimdi, muhtemelen ayak izlerimi mutfak zeminine kazıyor, bir kurabiye daha kemirirken ileri geri yürüyordum. Luna'nın az önceki sözleri hâlâ zihnimde dönüp duruyordu.

Büyük kararları vermekten hep kaçıyor muydum? Benim yerime başkasının vermesini mi bekliyordum?

Damien mutfak masamın üstünde oturmuş bana bakıyordu ama onu aşağı indirecek zihinsel enerjiye sahip değildim.

"Bütün gün böyle volta mı atacaksın?"

Gözlerimi kırptım.

Kuyruğunu sallayan kara kediye baktı.

"Ne? Daha önce hiç konuşan bir kedi görmedin mi?"

"Willow, aklını kaçırıyorsun," diye mırıldandım kendi kendime. "O kedi seninle konuşmuyor."

"Hayır, öyleyim." Masadan atladı ve gelip ayaklarımın dibine oturdu. "Ama *teknik olarak* bir kedi değilim." Başını yana eğdi, kulakları sevimli bir şekilde yukarı bakıyordu.

Kaşımı kaldırdım. "Bıyıkların var. Ve bir *kuyruğun*."

Ve şimdi kedimle konuşuyorum.

"Kediye benzediğimin kesinlikle farkındayım." Patilerinden birini yaladı. "Ama ben kedi değilim. Sadece sıkıştım."

"Sıkışmış mı?" *Kedi gözlerini bana mı dikti?*

Ben deliriyorum. Bunun tek mantıklı cevabı buydu. Aklımı kaçırmıştım. "Evet. Normal formuma geri dönemem."

"Peki senin normal formun?"

"Bir erkek. Coğunlukla."

"Coğunlukla mı? Bu da ne demek oluyor?"

"Buna hazır olduğundan emin değilim." Gözleri kıpkırmızı oldu ve odanın karardığına yemin edebilirdim.

Oh. "Şey..." Dudağımı ısırdım. "Seni nasıl kedisizleştirebiliriz? *Kedisizleştirmek* mi?" Bu terimi düşündüm ve sonra başımı salladım. "Bu daha önce oldu mu?"

"Hayır." Dramatik bir iç geçirdi. "Ben lanetlendim. Bir cadı tarafından."

Aman Tanrım. "Lanetli, konuşan bir kedi mi? Nedir bu, *Genç Cadı Sabrina* mı?"

Gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Ne?"

"Biliyorsun... Salem? O lanetlenmiş bir..." Boş yüzüne baktım. Belli ki hiç insan televizyonu izlememişti. "Boş ver." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Bunu nasıl düzelteceğiz?"

"Hmm?" Sesi cızırtılı, neredeyse mırıltılı çıktı. Bu da mantıklıydı. Bir *kediyle* konuştuğum için.

Bacaklarım titredi ve kendimi yere bırakarak parke zemine oturdum. Ayakta kalırsam kendimi dik tutabileceğimden emin değildim. Şu anda önümde cereyan eden olaylardan sonra olmazdı.

Göz kırptım. Bu durumda uygun tepki neydi? Daha önce hiç kediye dönüşmüş bir insanla karşılaşmamıştım. Pleasant Grove'da olan onca tuhaf büyümlü şey arasında bu, listenin en başında yer alıyordu.

"O zaman seni nasıl eski haline döndüreceğiz?"

"Şimdi, şimdi, küçük cadı." Küçük pembe burnu kıpırdadı. "Küçük anlaşmamızda bu kadar yanlış olan ne?"

Burun deliklerim alevlendi. "Küçük *anlaşmamız* mı? Hani şu evime hile yaparak girdiğin, seni beslememi sağladığın ve yatağında uyuduğun anlaşmadan mı bahsediyorsun? Onu mu?"

Patisini kayıtsızca yaladı. "Evet."

"Aman-" *Tanrıça be.*

Yatağında uyudum.

"Beni çıplak mı gördün?" Kedi

Damien donakaldı. "Ne?"

"Bu sabah. Üstümü değiştirdiğimde. Sen benim odamdaydın ve ben-" Yere oturduğuma sevinerek soluklaştım. "Hasta olacağım."

"Küçük cadı." Koluma bir pençe koydu. "Söz veriyorum, bakmadım." Yüzündeki küçük sırıtış *çok* şey söylüyor gibiydi.

Gözlerimi devirdim. "Willow."

"Ne?"

"Benim adım. Willow."

Kuyruğunu salladı. "Biliyorum."

"O zaman neden bana *küçük cadı* deyip duruyorsun?" Beş-altı yaşındaydım, gayet ortalama bir boyum vardı, çok teşekkür ederim.

"Öylesin, değil mi? Bir cadı?" Damien başını yana eğdi. "İşte bu yüzden yardım edebilirsin."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Elbette, ama ben *küçük* değilim. Yirmi sekiz yaşındayım ve bir iş sahibiyim. Bu ev bile benim."

"Bu sabah bana üç kez *küçük bebeğim* dedin." Boğazımı temizledim. "Seni kedi sanmıştım."

"Normal insanların yaptığı gibi." Mırıldandı.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Damien." Ona ismiyle hitap etmek garip hissettirmişti. Aklıma geldiğinde hiçbir şey düşünmemiştim ama şimdi-

"Ah, gördün mü, adımın zaten biliyorsun, *cadı*." Burnu seğirdi.

Tanrı yardımcım olsun. Gerçekten aklını kaçırmışsın Willow.

"Sen deli değilsin."

"Ne dedin? Az önce aklımı mı okudun?" Şakaklarımı ovuşturdum. "Hayır. Ne yazık ki bu formdayken tüm güçlerime erişemiyorum." "Tam güçler mi?" Bir kaşımı kaldırdım.

Damien oturmadan önce sırtını gerdi, sanki tam kedi boyuna ulaşmış gibiydi. Gözleri yine kıpkırmızı oldu ve normalde burada hava akımı olmamasına rağmen ürperdim.

"Sen ne...?" Kelimeler ancak bir fısıltının ötesine geçebildi.

Siyah kuyruğu yere sürtündü. "Daha önce kendimi doğru düzgün tanıtmadığım için özür dilerim. Sizi ürkütmek istemedim."

Bu konuda oldukça iyi bir iş çıkardın.

"Benim adım Damien, ama sanırım İblis Kedi de uygun olur." Kulağı seğirdi. Sesindeki kıkırdamayı hayal ettiğimi sanmıyordum. "Ben İblis Kral'ın piç prensiyim ve bu da beni-"

"Bir iblis." Solgunlaştım. Annem beni her zaman iblisler ve onların hilekâr yöntemleri hakkında uyarırdı. Ruhunuzu nasıl çaldıkları ve sizi kendi diyarlarında sonsuzluğa mahkûm ettikleri konusunda. Cehenneme.

Bu *da* bu kedinin -benim kedimin- *cehennemden* geldiği anlamına geliyordu.

"*Ve asla ama asla şeytanla anlaşma yapma.* Küçüklüğümden beri beni hep bu konuda uyarırdı. Nefesimi içime çektim. Bu varlığı evime davet ederek çok daha kötü bir şey yaptığıma dair bir his vardı içimde.

"Sonunda anlamış gibi görünüyorsun," dedi iblis Damien -şu anda yanımda oturan kedi-. "Şimdi, önemli kısma geri dönebilir miyiz?"

Sorusunu duymazdan geldim, hâlâ şaşkınlık içindeydim. "Eğer *İblis Kral'ın oğluysan* bu nasıl başına geldi? Sen *süper* güçlü değil misin?" İblisler hakkında bildiklerim burada bana yardımcı olmuyordu.

Gözlerini kısıtı ve sıcaklık birkaç derece daha düştü. "Bunu bir de bu formda değilken söyle, o zaman ne kadar güçlü olduğumu göreceksin."

Ama kırmızı gözleriyle bana bakan bu kara kedi beni gülmekten kırdı geçirdi. "Özür dilerim. Seni ciddiye alamıyorum. Çok *tatlısın.*" Bıyıklarını oynatmasını izleyerek burnunu *okşadım.*

"Willow." Gözleri yarıklar halinde kısıldı. "Ben ciddiylim." "Yani-" Kıkırdamadan duramadım. "-Ben."

Yukarı tırmandı, bir pençesini göğsümün ortasına koydu, böylece diğerini ağzımın üzerine koyabildi.

"Beni dinle, küçük cadı. Bu lanet olası laneti tersine çevirmek için yardımına ihtiyacım var, böylece eski halime dönebilirim. *Hayatıma.*"

Patisini yüzümden çektim ve kedi suretini önümde sallandırdım. "Ve bunu kalbimin iyiliği için yapmamı mı bekliyorsun?"

"Şey, biraz, evet. Ama aynı zamanda... Bir iblisle anlaşma yapmak diye bir şey duydunuz, değil mi?"

Gözlerimi kısımtım. "Bir tane yapmamam gerektiğini bilecek kadar."

Damien içini çekti ve kızgınlıkla kuyruğunu tekrar salladı. "Bana yardım etmen karşılığında sana istediğin her şeyi verebilirim. Kalbin ne isterse."

"Ama ben-" Göz kırptım. İhtiyacım olan bir şey yoktu ama kalbim neyi arzuluyordu? Düşündüğüm bir şeydi. Bunu ona söyleyecek değildim.

"Herkes bir şey ister, Willow." Patisini yaladı. "Senin gibi iyi küçük cadılar bile."

Yorumunu ve bana hissettirdiklerini görmezden gelerek kaşlarımı çattım. "Peki, seni nasıl geri döndürebilirim? Yapmam gereken bir büyü ya da iksir mi var, yoksa..."

Gözleri benimkilere odaklandı. Gözlerini kırpmadan. "Bilmiyorum. Eğer bilseydim, şimdiye kadar kendim çözmüş olmaz mıydım?"

Oh. Pekala. Bunun mantıklı olacağını tahmin etmiştim.

"Evet." Nefesimin altında mırıldandım. "Ama lanetler konusunda çok az deneyimim var. Buradaki cadıların hiçbiri onları kullanmaz. Topluluk içinde yasaklandılar. Cadılar meclisimiz bunları neredeyse hiç tartışmaz bile, gerçi Cait'in eski erkek arkadaşına büyü yapmaktan hoşlanacağını düşünüyorum. Yine de..."

Düşüncelerim ailemin yıllarca biriktirdiği kütüphaneye gitti. Pek çoğunu okumuştum ama belki de orada bana bu laneti nasıl kırabileceğimi söyleyecek bir şey vardı.

"Belki benim bir fikrim vardır."

Ondan hiçbir şey istemedim ama onu evimden, hayatımdan ne kadar çabuk çıkarabilirsem o kadar iyiydi. Çünkü İblisler hafife alınacak insanlar değillerdi.

OceanofPDF.com

DÖRT

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

damien

D Normal insanlar ailelerini kütüphaneye götürür mü?" Kasabaya giden yolda yürürken Willow'un arkasından giderek sordum.

Sihrimi tam olarak kullanabilseydim bizi ısınlatabilirdim. Ama Yine de sihrimi tam olarak kullanabilseydim burada, cadının arkasında yürüyor olmazdım.

"Hayır."

Her nasılsa, bu eskisi kadar can sıkıcı değildi. Özellikle de şimdi Willow'la gerçekten konuşabildiğim için. Dün onu ürkütmüştüm ama artık konuşmama alışmış görünüyordu.

Bu yoldan daha önce de geçmiştım ama onun yanında yürürken her şey bana yeni geliyordu. Hareket ettiğimde yakamdaki küçük zil şingırdıyordu, haftalardır sürekli görmezden geldiğim bir şeydi bu.

"Peki... Tam olarak nasıl oldu da bir kedi olarak sıkışıp kaldın?" "Size söyledim. Bir cadı beni lanetledi."

"Mhm." Dudağını ısırđı, derin düşüncelere daldığı zamanlarda sık sık yaptığını fark ettiğim bir hareketti bu. "Peki tam olarak ne yaptın?"

"Bir şey yaptığımı kim söyledi?" Önünde daha hızlı yürüdüm, böylece kısa bir duvarın üzerine atlayabildim, üzerine oturdum ve ona baktım.

Willow gözlerini devirerek patikada yürümeye devam etti. "Hiçbir cadı masum bir adamı lanetlemez."

"Ama ben bir erkek değilim, unuttun mu?"

Çılgılık atarak durma sırası ona gelmişti. "Bana birisinin senin iblis olduğunu öğrendiğini ve bunu sana yaptığını mı söylüyorsun?" Gözleri neredeyse... endişeli bakıyordu. Bunu hak etmemiştim.

"Onun gibi bir şey." Ona neden insanlar aleminde olduğumu, neden bir cadının beni lanetleyebileceği bir yere gittiğimi açıklayamadım ama

özetlediğinizde, olan şey buydu.

"Ve kimse seni aramaya gelmedi mi? Kimse... senin için endişelenmedi mi?" Gözleri cam gibiydi. Ve bu ne kadar garipti? Bu küçük cadı benim için endişeleniyor muydu?

Başımı salladım. Kimse beni aramaya gelmezdi. Görevimi tamamladığım sürece üvey ağabeyim yokluğumu ikinci kez düşünmezdi.

Willow, "Hadi," dedi ve beni kollarının arasına aldı. Artık ne olduğumu bildiği halde, dün işe gitmeden önce yaptığı gibi beni kucakladı. "Kütüphane hemen köşeyi dönünce."

"Neden beni taşıyorsun, küçük cadı?" Başımı kaldırıp ona bakarak mırıldandım. "Gayet iyi yürüyebiliyorum."

"Sus, canavar. Tamamen delirdiğimi düşünmelerini istemiyorum."

Başımı kaşıdı ve ben de ambarın içine yerleşmeden önce istemsizce tatmin olmuş bir miyavlama sesi çıkardım.

Ben... nefret etmedim. Belki de o olduğu içindi? Bu formdayken jilet gibi keskin pençelerim vardı ama yine de beni kütüphaneye taşımasına izin vermekten, yüzümü dirseğinin kıvrımına sokmasından son derece memnundum.

Burun deliklerimden eski kitapların kokusu girene kadar kafamı bir daha kaldırmadım. Kütüphane karanlıktı ve yoğun bir şekilde kitaplarla doluydu. Sanki burada öteki dünyadan bir varlık varmış gibi hissediyordum. Kaç cadının burada çalıştığını, büyü öğrendiğini merak ettim.

"Willow!" Genç bir adam seslendi ve sırtımdaki tüylerin diken diken olduğunu hissettim.

Her ne sebeple olursa olsun, diğer insanların cadımla konuşmasından hoşlanmıyordum.

Huh.

"Merhaba Simon," dedi Willow, ses tonundaki sıcaklık çok açıktı. Yüzünde bir gülümsemenin kıvrıldığını anlamak için ona bakmama gerek yoktu.

"Bu kim?" Yirmili yaşlarının başlarında olduğu tahmin edilen kızıl saçlı çocuk gözlüklerini burnunun üzerine doğru iterek bana baktı.

Ona dişlerimi göstererek tısladım.

"Bu benim yeni kedim. Onu evde bırakamazdım," dedi yüzünü buruşturarak. Yalanın dudaklarından bu kadar kolay dökülmesi beni şaşırttı.

Belki de bana güvenmiyordu. Nedenini anlayabilirim.

"Anlıyorum." Simon bana bakarken dudakları ince bir çizgi halinde aralandı ve dikkatini tekrar insanıma çevirdi. "Yardıma ihtiyacın olan bir şey var mı?"

bugünle?"

"Hayır. Sadece biraz araştırma yapıyorum." Bana baktı ve ben de cıvıldadım, ses dudaklarımdan istemeden geçti. "En iyi şekilde davranacağına söz veriyorum."

Ben de gözlerimi kısarak miyavladım. *Evet, ona öyle bakmaya devam etmediğin sürece*, genç büyücü.

"Damien," diye homurdandı, arka taraftaki bir masaya doğru ilerlerken sesi alçaktı. "Başımı belaya sokacaksın."

İki yanımızı çevreleyen kitap sıraları bizi diğer müşterilerin görüş alanından uzak tutuyordu. Ve, umarım, duyma menzilinin de dışında.

Kollarından fırladım ve masanın önüne düştüm. "Sana bakışı hoşuma gitmedi."

Willow çantasını bir koltuğa bıraktı ve paltosunu arkaya sardı. "O benim *arkadaşım*. Onu küçüklüğümden beri tanırım. Tanrı yardımcım olsun." Şakaklarını ovuşturdu. "Şimdi, sen burada kal. Ben gidip lanetler hakkında ne bulabileceğime bakacağım."

"Gelmemi istemiyor musun?"

Ben de bundan hoşlanmadığımı fark ettim. Onun yanında kalmak istedim. Onu korumak.

On kilo bile olsam, hala keskin pençelerim vardı. Ve sivri dişlerim.

Eğer biri onu tehdit ettiyse.

"Kütüphanede dolaşırsam garip görüneceğini düşünmüyorsun değil mi? "*Kedimle mi konuşuyorsun?*"

"Mm. Anlaşıldı." Uzanarak vücudumu bir top haline getirdim, başımı patilerimin üzerine koydum, böylece onu izlemeye devam edebildim.

"Başka kimseye tıslama," diye uyardı beni turuncu ve kahverengi bir bulanıklık içinde uzaklaşmadan önce. Kahve, vanilya ve *başka* bir şeye benzeyen tatlı kokusu burnuma çarptı.

Onu izlemenin tatmin edici bir yanı vardı. Arada bir görüş alanımdan kayboluyor, sonra masamıza dönüp bir avuç kitap daha bırakıyordu. Sessiz kaldım, sadece birkaç onay miyavlamasıyla yetindim. Elini sırtıma sürdüğünde yüzünün nasıl aydınlandığını ve kulaklarımdaki o noktayı ovuşturduğunda gözlerinin nasıl parladığını fark etmeden edemedim.

Onu terk etme düşüncesinden zaten nefret ediyordum. Bu insana karşı hissettiğim sevgi çok garipti. Bu küçük cadıya. Onunla yeni tanışmış olmama rağmen, şimdiden bir aşinalık ve rahatlık hissi vardı.

Ve sadece bana karşı çok hassas olduğu için değil, Şimdi aslında bir kedi olmadığımı bilmesine rağmen.

Willow elinde başka bir yığınla oturdu ve ben de neŐelendim. "İyi bir Şey var mı?"

"ŞŞŞt." Kitaba geri dönmeden önce gözleri büyüyerek etrafına bakındı. "Benimle konuşma. Kedimi kütüphaneye getirmem yeterince kötü zaten."

"Kedi değil."

Uzandı ve çenemin altını kaşıdı, göğsümden istemsiz bir mırıltı geldi. Sanki bana tam olarak öyle olduğumu kanıtlıyordu. Çok uzun zamandır bu formda sıkışıp kalmıştım.

Gözlerimi kısımtıŐtım. "Yapma bunu."

"O zaman bırak *da odaklanayım*." Willow kitap yığınına geri döndü ve yeni bir kitap aldı. "Ne de olsa sana yardım etmeye çalışıyorum."

Kabul etmekten nefret etsem de haklıydı ve ben de orada oturup daha faydalı olabilmeyi dilerken onun çalışmasını izledim. İblis diyarında öğrendiklerimin ötesinde büyücülüğün nasıl iŐlediđine dair gerçek bir anlayıŐım yoktu. Kristaller, Őıfalı otlar, mumlar, iksirler... Bu kadarını biliyordum. B y lerinin nasıl çalıştığını değil. Burada gerçekten bir fark yaratabilecek Şeyleri değil.

"Bir Şey mi buldun?" Burnunu gömdüğü kitaba bakarak sordum.

Başını iki yana salladı. "Henüz bilmiyorum." Patilerime bakarak i  çekti. "Senden yardım isterdim ama..."

"Karşı konulabilir baŐparmaklar yok," diye kabul ettim. "Muhtemelen geçen ay bu Şekilde sıkışıp kalmanın en kötü yanı bu. Bu ve barınakta yiyecek olarak sadece o korkunç mama ile sıkışıp kalmak." Burnumu kıvırdım ve iđrenmiŐ bir yüz ifadesi takındım. O Şeyden nefret ediyordum.

Dondu kaldı. "Ne?"

Başımı yana eğdim.

"Bir ay mı? Sen..." Gözleri kocaman oldu. "Tanrım. Lanet olsun. Bu... korkunç.

Özür dilerim."

Elimden gelen en iyi kedi eŐdeđeri omuz silkme hareketini yaparak masanın üzerine kıvrıldım ve onun *Günlük Kullanım için Küçük Lanetler ve Kötülükler Kitabı* adlı kitabı okumasını izledim. *B y c l ğ *  oktan ayarlamıŐtı: *Hexes and Curses* ve *Magic Spells To Curse Your Enemies kitaplarını* bir kenara bırakmıştı. Orada bir

Attığı kitap yığnında da benzer isimlere sahip, işe yaramaz olduğunu düşündüğü, ancak göz gezdirmeye zaman ayırdığı bir yığın kitap vardı.

İsimlerle ilgili bir şey beni kıkırdatmak istedi. Başlıklar çok yerindeydi. Bir cadı kasabasından başka ne bekleyebilirdim ki?

Beni kurtarmasaydı daha kötü olabilirdi, diye kendime hatırlattım.

Çünkü en azından şimdi bir şansım vardı. Barınakta büyüleriyle yaptığım birkaç deneme, Willow'u bulmam dışında pek işe yaramamıştı.

Bu daha mı iyi? Aklıma girdim.

Sarsılarak doğruldu. "Nasıl yaptın-" Willow gözlerini kırıştırdı. "Az önce bir şey mi söyledin?"

Evet. Gözlerimi ona odakladım ve yeşil gözlerinin yuvarlaklaşmasını izledim.

"Ama... dudakların hareket etmedi." Bulanık bedenime doğru eğilirken sesi kısık bir fısıltıya dönüştü. "Sen de benim ne düşündüğümü duyabiliyor musun?"

Homurdandım. Hayır.

Düşüncelerini duyamadığım için rahatlamış görünüyordu ve sıcak gülümsemesinin altında ne sakladığını merak ettim. Hangi düşünceleri bu kadar özeldi ki onları sadece kendine saklamak istiyordu?

Ayrıca, bu yeteneğe sahip olan tek iblisler eşlerini bulmuş olanlardır. Bağlanmış bir çift arasındaki zihin bağı. Ben şanslı olanlardan biri değildim.

"Sorun şu ki," dedi kitabını kapatırken, "sana hangi lanetin yapıldığını bilmiyorum. Ve bu lanetin ortadan kaldırılması için çok önemli. Bu da demek oluyor ki..."

Willow derin bir nefes aldı. Ayağa kalktı ve derin düşüncelere dalmış bir halde masanın etrafında volta attı. Yaşadığı sorunu çözmeye çalışırken, nefesinin altındaki mırıldanmalar daha da şiddetlendi.

"Tabii ben... Hayır." Kaşlarının arasına bir şeyler sıkıştırdı. "Kaba kuvvet uygulamam gerekecek. Eğer ipleri çözersem..."

Sen... Ne? Nasıl?

"Cadılar hakkında pek bir şey bilmiyorsun, değil mi?"

Muhtemelen senin iblisler hakkında bildiğin kadar, diye düşündüm alaycı bir şekilde. "Haklısın." İç çekti. "Bu kitapların çoğu aynı şeyleri söylüyor.

Deneyebileceğimiz birkaç farklı yöntem var. Ama onlardan hoşlanacağını sanmıyorum."

Bir de beni dene. Bu formdan çıkmak için her şeyi yaparım. Gerçek bacaklarımı tekrar esnetmek için.

Bir kitabı çevirerek açtı ve sayfadaki pasajı işaret etti. "*Basit Lanet Bozma Büyüleri*," diye okudu Willow. "Bir. Yaşayan bir su kaynağının onu alıp götürmesine izin ver." Kaşını kaldırdı, ben de başımı salladım.

"Yapmamayı tercih ederim."

"İki. Tuz ve-" karışımıyla arındırıcı bir banyo yapın.

"Suyla ilgili her şeyin pençelerimi de içereceğini söylemek güvenli olur sanırım." Tısladım, sanki bir gösteri yapar gibi onları geri çektim. "Bu formda ne kadar uzun süre kalırsam, reflekslerim o kadar kediye benziyor. Bu... istemsiz."

Willow başıyla onayladı. "Bu büyüyü deneyebilirim, ama başarılı olabilmem için seni kimin lanetlediğini bilmem gerek. O zaman onları bağlayabilir ve laneti kaynağında durdurabilirim."

"Tehlikeli mi?" "Ne?"

"Beni lanetleyen cadının peşinden gidiyorum."

Ya yaralanırsan? Benim için kendini riske atması fikri hoşuma gitmemişti. "I-" Willow'un yanakları pembeleşti. "Bana bir ş e y olmaz. Başa çıkabilirim kendim."

Oh. Bu son düşünceyi onun zihnine yansıttığımı fark etmemiştim.

Boğazını temizledi. "Ayrıca, onu mutlaka bulmam gerekmiyor, sadece... varlığını bilmem yeterli. Bana sadece hafızanı göstersen bile, bunun yardımcı olacağını düşünüyorum."

Tereddüt ettim. Eğer anıyı görürse, çok fazla şey öğrenebilirdi.

Beni lanetleyen cadı... Kahretsın. O bir kahindi. Güçlü birini arıyordum, ama yine de... Neredeyse her şeyi mahvediyordum.

Bana yaptığı lanet *tam olarak* işe yaramadığı için şanslıydım. Eğer tamamen bir kediye dönüşseydim, kendime ve güçlerime olan tüm erişimimi kaybetseydim, aklımı kaybederdim. Sonsuza kadar bu formda sıkışıp kalırdım.

"Öyleyse büyüyü deneyelim. Neye ihtiyacımız var?" Onu o anıdan uzak tutmak için her şeyi yapardım.

Listeyi taradı. "Sanırım neredeyse her şeyim var - size ait bir eşya dışında. Ve biraz da siyah tuz. Ama bunu da dolunayda yapmamız gerekiyor."

"Dolunay ne zaman?"

Willow yutkundu. "Yarın."

Bu da başarısız olursa fazladan bir ay daha kedi olarak kalabileceğim anlamına geliyordu. Yine de buna değdi.

"Hadi yapalım."

Küçük cadım başını salladı ve seçtiği birkaç kitabı kollarına aldı. "Bunları Simon'la birlikte kontrol edelim, sonra da büyü için gereken diğer şeyleri almak üzere kasabaya ineriz. Sen de kendine ait bir şeyler alabilir misin?"

Durakladım. Bana ait bir şey mi? Neredeyse hiçbir şeyim yoktu. Gerçekten *benim* olan bir şey var mıydı? Ne unvanım, ne de pozisyonum. Sırtımdaki giysiler bile bana ait değildi.

Ama bir şey vardı. Gidip onu almam gerekiyordu. "Onu bana bırak, küçük cadı."

Bana hüzünlü bir gülümseme verdi ve ben anında onu iyileştirmek istedim. Korkularını yatıştırmak için.

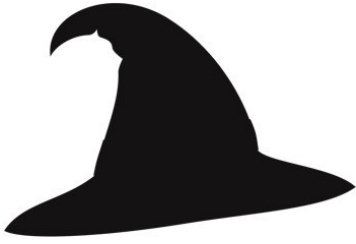
Bunu bir kedi olarak yapamazdım. Onun güzel yüzünü ellerimin arasına alıp ona her şeyin yoluna gireceğine dair söz veremezdim, henüz değil.

Ama o beni iyileştirdikten sonra yapabildim.

Ve bu düşünce beni bana ait olan tek şeyi aramaya itti. Başka kimsenin üzerinde hak iddia edemeyeceği bir şey.

Bir gün ihtiyaç duymayı umduğum bir şey ama bunun için değil.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BEŞ

OceanofPDF.com

Söğüt

H Geceyi yine ayaklarımın dibinde uyuyarak geçirmişti ve artık onun gerçekten bir kedi olmadığını bilsem de, bu hareket beni yine de rahatlatmıştı. Yalnız olmadığımı bilmek gerçekten küçük bir şeydi, ama beni daha iyi hissediyorum.

Damien öğleden sonra ortadan kaybolmuş, beni çalışma odasında, büyü için doğru bitki ve malzeme dengesine sahip olduğumdan emin olmak üzere çalışmaya bırakmıştı. Nispeten basit bir görevdi ama yine de tüm dikkatimi vermemi gerektiriyordu.

Dişlerinin arasında bir şey tutarak geri döndü. Masanın üzerinde zıpladıktan sonra, onu önümdeki çalışma masasının üzerine kararsızca bıraktı.

"Bu o mu?" Mor ametisti ışıktaki parlayan küçük gümüş bir yüzüğü elime alarak sordum. Ayarı muhteşemdi - gerçekten de tüm parça öyleydi.

Boğazını temizledi. "Annemindi. Aklıma gelen tek şey bu. Ölmeden önce bana vermişti."

Yani o da bir ebeveynini kaybetmişti. Bunun ne kadar yürek parçalayıcı olduğunu ilk elden biliyordum ve onun yanında kimin olduğunu merak ediyordum. Kederini atlatmasına kim yardım etmişti? Ne kadar zaman geçmişti?

"Özür dilerim," diye fısıldadım, parmağımı taşın üzerinde gezdirirken.

Damien'ın büyük sarı kedi gözleri benimkilerle birleşti ve başarılı olursak nasıl görüneceğini merak ettim. Gözleri ne renk olurdu. Saçları da kürkü kadar koyu olsaydı. Güçlü bir çenesi var mıydı? Sesi derindi ve hayal ettim-

"Küçük cadı," diye mırıldanarak beni transımdan çıkardı. "Hazırlanalım mı?"

"Doğru." Başımı salladım ve yüzüğü tekrar yerine koydum. "Güneşin batmasına daha birkaç saat var. Her şeyin hazır olmasını istiyorum ki büyüü ay en tepedeyken yapabileyim. Bu şekilde mümkün olan en güçlü ay büyüsünü yapmış olurum. Ve umarım..." Parmaklarımı şıklattım.

"Bunlar da ne?" Damien burnuyla bir demet otu dürterek, "Bunlar ne?" diye sordu.

Seçtiklerime baktım. Büyü yapmaktan bahsetmiştik ama gerçekte *her şeyi* deniyordum.

"Onu yakacağım," diye açıkladım. Buhur, çördük otu, tuz, adaçayı ve sığla karışımı bir tütsü yakacaktım. "Duman umarım vücudundaki laneti temizlemeye yardımcı olur."

Eğer işe yararsa. Bazı otlar özel amaçlara hizmet ediyordu: çördük büyüü savunma için iyiydi, buhur ise temizlemek ve arındırmak için kullanılırdı. Her ikisi de büyümde yer alacaktı.

Çalışırken bunların hepsini açıkladım. Ne zaman bir sorusu olsa, o küçük kedi burnu çalışma masamı kokluyor, cevaplamak için elimden geleni yapıyordum.

Garipti, çünkü meclisim ve Luna dışında hep yalnız çalışırdım. Ama onun orada olması umurumda değildi. Onun varlığı, aynı zamanda şu anki sıkıntımın nedeni olsa da, içimden geçen gergin duyguların bir kısmını yatıştırıyor gibiydi.

Bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğuna karar veremedim.

"Peki ya benden getirmemi istediğin nesne?" Merakla bana bakarak sordu.

Yüzük masanın ortasında duruyordu, dokunulmamıştı.

"Bunu bir tılsım olarak kullanacağım. Umarım seni korur ve bunun bir daha olmasını engeller." Kabaca yutkundum. Eğer işe yararsa. "Boynuna takabilirsin sanırım."

Kedi tasmaına baktım, hani şu zilli olan. "Bunu sana nasıl taktılar ki?" Uzanarak tasmaını çıkardım ve yanımdaki masanın üzerine koydum. Daha önce çıkarmam gerekirdi. Bu düşünce aklıma bile gelmemişti.

"On ikinci kez çiğnediğimde işe yaramadığını fark ettim. Sürekli yenisini takıyorlardı. Ben de vazgeçtim." Turuncu şeye baktı. "Yakında normale dönebileceğimi düşünmek çok tuhaf." Bir patisini yaladı.

"Umarım," dedim iyimser bir gülümseme olduğunu umduğum bir ifadeyle. İşe yarayıp yaramayacağı hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen. Eğer herhangi biri işe yararsa.

Yeterince güçlü müydüm? Yeterince güçlü müydüm?

Belki biraz abartıyordum ama tüm bunlar şeytanı evimden ve hayatımdan çıkarmak içindi. Öyle değil miydi?

"Olacak," dedi, sesi inançla güçlenmişti. "Sana inanıyorum."

Yüzümdeki sıcaklığı görmesini istemediğim için arkamı döndüm.

"Ne yapıyorsun?"

"Tanrıça!" Sıçradım, neredeyse yere çizdiğim tebeşir çizgilerini lekeleyecektim. "Luna! Burada ne işin var?"

"Mesajıma cevap vermedin. Bugün dolunay, her zaman birlikte geçiririz." Suratını astı.

Genelde cadılar meclisi ile yapardık ama bunun işe yaramasına ihtiyacım vardı. Damien'ın iyiliği için. Ve hepsinin öğrenmesi riskini göze alamazdım.

"Ve ayrıca... Kapkek getirdim." Luna kutuyu havaya kaldırdı. Gördüğüm manzara karşısında ağzım sulandı.

"Özür dilerim. Ben sadece..." Kısmen çizilmiş daireme baktım ve yüzümü buruşturdum. "Yapmam gereken bir şey vardı."

Şaşırmış gibi görünmüyordu. "Sorun değil Wil. Güvende olduğun sürece mi?"

Öyle miydim? Tanrı aşkına, evimde bir iblisle yaşıyordum. Dün gece ayaklarımın dibine kıvrıldığında çok sevimli olmasına rağmen. Onu başını bileğime yaslariken yakaladığımda, ne kadar sevimli olduğunu görünce neredeyse hıçkırığa hıçkırığa ağlayacaktım.

Bazen bana sokulduğunda onun bir kedi olmadığını kendime hatırlatmak zor oluyordu. En çok o anları özlerdim.

Ama belki onun da buna, bu bağlantıya -ne kadar geçici olursa olsun- ihtiyacı vardı.

Laneti bozar bozmaz, onu iyileştirir iyileştirmez, gitmiş olacaktı.

"Evet," dedim sonunda, bu ihtimal karşısında düşündüğümünden daha fazla üzüldüğümü hissederek.

Luna omzumu okşadı. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Sanırım bu tek başıma yapmam gereken bir şey," dedim omurgamı dikleştirerek. Kelimeleri söylediğim anda, doğruluk bedenime yayıldı.

Ve doğruyu söylediğimi biliyordum. Bunu Damien için tek başıma yapmak zorundaydım. Nedenini açıklayamıyordum ama bu inkâr edilemez bir gerçektir.

Kız kardeşim başını salladı. "Tamam." Odanın etrafına bakındı. "Yeni kedi nerede bu arada? Onunla tanışmak istiyorum."

Gözlerimi kırptım. "O..." Damien neredeydi bu arada?

Az önce kütüphanenin pencerelerinden giren güneşin altında uzanıyordu. Bu beni homurdandırdı, çünkü sadece bu iblis güneşlenebilir, hala *kedi olmadığını* iddia edebilir ve bunu sevimli hale getirebilirdi.

Tüm bunların en kötü yanı bir kedimi daha kaybediyor olmamdı.

Miyav. O lanet tasmayı çıkardığımdan beri artık şingırdamıyordu. "Oh!

Merhaba." Luna eğildi ve elini Damien'a uzattı, ikna edici olmayan bir şekilde onu koklarken başını eğdi.

"Bu benim kız kardeşim," dedim kedime, bunun sadece benim için garip olduğunun farkındaydım. Çünkü kız kardeşimin, şu anda ona sürtünen kedinin *Cehennem*'de kraliyet ailesi mensubu olduğundan haberi yoktu.

"Arkadaş canlısı."

Damien cevap olarak cıvıladı ve mutlu bir şekilde Luna'nın ayak bileklerine sürtündü.

Etrafta bir erkek olduğu zamanlar hariç, diye düşündüm homurdanarak ve Damien'ın kafası bana bakmak için döndü.

"Evet," diye kabul ettim sonunda. "Kesinlikle arkadaş canlısı."

Biliyor musun, seni hâlâ ısırabilirim, diye düşündü Damien aklımdan. *Benim dişlerim var.*

Karşılık vermeden gözlerimi ona diktim.

"Selene'i oyun oynamaya getirmeliyim," diye mırıldandı Luna, aklımdan geçen konuşmalardan habersiz. Selene onun yedi yaşındayken aldığı beyaz, tüylü kedisiydi.

Hangi yedi yaşındaki çocuk tanıdıklarına isim vermekte *iyiydi* ki? Ne de olsa ben benimkine *Binx* adını vermişim. Ve Luna - adı *aydan* geliyordu, şey... kedisine ay tanrıçasının adını vermişti.

O senin için kız kardeşimdi.

Kız kardeşimin tanıdığının benim iblis kedime nasıl tepki vereceğini merak ettim.

Onda bir sorun olduğunu hisseder miydi?

Kediler iblislerin yanında nasıl davranırdı?

Özellikle de kediye dönüşebilenler?

Hala bir kedi değil, diye araya girdi Damien.

Pleasant Grove'u kötü varlıklara ve sıradan insanlara karşı korumuşlardı, bu yüzden daha önce hiç iblisle karşılaşmamıştım. Muhtemelen bu yüzden Damien'in iblis olduğunu kabul etmekte tereddüt ettim. Bariyeri nasıl aştı ki?

"Eee? Sen ne düşünüyorsun?" Luna beni tekrar konuşmanın içine çekerek gözlerimi Damien'in siyah formundan ayırmamı istedi.

Gözlerimi devirmeye direndim. Eğer şansım yaver giderse, bu geceden sonra kedi *olmayacaktı*. Ve kesinlikle benim kedim olmayacaktı. "Belki." Kabul ettim, hiçbir şey için söz vermek istemiyordum. Özellikle de bunu bir sonraki meclis toplantısına kadar çözemezsem, muhtemelen onlardan yardım almak zorunda kalacaktım.

Bunu kesinlikle yapmıyoruz.

Ona bir bakış attım. *Kafamın içinden çık*, demek istedim. Ama düşüncelerimi okuyabilecek gibi değildi.

İç çekerek tebeşirime geri döndüm. Luna'nın gelişi odaklanmamı bozduğu için beş köşeli yıldızı daha sonra yeniden çizmem gerekecekti.

Tebeşiri odanın ortasındaki büyük masanın üzerine koyarak kalçamı masaya dayadım ve arkama yaslanıp kız kardeşimi izlemeye başladım.

Bu kadar hızlı bir şekilde kendi kişiliğine bürünmesi çılgıncaydı. Aramızda sadece üç yaş vardı, ama küçükken benim küçük gölgem olmuştu - her zaman ablasına yardım etmek, ben ne yapıyorsam onu yapmak istiyordu.

Ama gözlerimin önünde dönüşmüş, kendine gelmişti. Pastel renkleri ve yemek yapmayı seven ve etrafını hüznü, eski evimiz yerine mutlu, parlak şeylerle çevrelemeyi tercih eden cadı.

Neden taşındığını, fırına daha yakın yaşamak istediğini biliyordum ama yine de... Onu özlemiştim. Belki de şu anda etrafta olmadığı için mutluydum. Çatımın altında yaşayanlarla değil. Ya da kiminle.

"Bu koca evde bensiz hâlâ yalnız mısınız?" Luna'nın zihni de benimkiyle aynı şekilde çalışıyor gibiydi, ikimizin de bir şey söylemesine gerek yoktu.

"Artık o kadar da kötü değil." Yanaklarımın pembeleştiğini hissedebiliyordum ve bakmama bile gerek kalmadan Damien'in bakışlarının üzerimde olduğunu biliyordum.

Ben varken nasıl yalnız olabilir ki, diye düşündü Damien, tüylü göğsünü şişirerek.

Dört gün. Dört gün olmuştu ve şimdiden onun varlığına alışmış gibi hissediyordum. Yarıyı boyunca konuşabildiğini biliyordum ama yine de ona cevap verememek şimdiden tuhaf hissettiriyordu.

"Yatak odanız hâlâ burada değil ya. Her zaman geri taşınabilirsin." Bakışlarımla onu kıstırdım. Eski mobilyaları hâlâ odada duruyor, fazladan elbiseleri dolapta duruyordu. Hala onun gibi kokuyordu, bir şekilde, yeni yapılmış hamur işleri ve krema gibi.

Her sabah fırında beni karşılayan kokunun aynısı. Kendime karşı dürüst olursam, hâlâ orada olmamın nedeni buydu. Elbette, yarısına sahiptim - ailemizin bize bıraktıklarıyla başlamıştık - ama kız kardeşimle olan bağlantım olduğu için kaldım.

Ayağa kalkarken elbisesini çekti. "Ben yirmi beş yaşıdayım, Willow. Bana sürekli bakmak zorunda değilsin, söz veriyorum. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Ben sadece..."

"Biliyorum." İç çekti. "Ailemizi kaybetmenin sana ne yaptığını biliyorum. Ama ben iyiyim, gerçekten." Luna omzumu sıktı. "Şimdi gizli büyüne devam etmene izin vereceğim." Bana göz kırptı. "Bensiz ruh eşinin peşinden gitme, Wil."

Bir kahkaha atarak başımı salladım. "Yaptığım şey bu *değil*."

"Elbette." Omuz silkti ve kapıdan çıkmadan önce Damien'in başını son bir kez okşadı. "Sen nasıl istersen, kardeşim."

O gittikten sonra, odanın köşesinde duran eski ahşap sallanan sandalyeye kıvrılmış olan Damien'a "Yaptığım şey bu *değil*," diye tekrarladım.

Gözlerini kırptırdı, kediye benzeyen gözleri bir anlığına kırmızıya döndü. "Bunu biliyorum." Sesi pürüzsüz, derindi ve omurgamda ani bir ürperti yarattı.

Başımı salladım, başka bir şey söylemedim. Belki de aklımı *kaçırıyordum*.

Damien çizdiğim sihirli dairenin ortasında oturuyordu, beş köşeli yıldızın her bir ucu beyaz bir mumla işaretlenmişti. Her şey kalın bir siyah tuz çizgisiyle çevriliydi ve bitki demetleri yanarak alanın üzerinde dolaşıyordu.

Küçük kedi burnu seğirdi. "Hazır mısınız?"

Her şey hazırđı. Ay gökyüzünde yükseliyordu.

Geriye kalan tek şey bendim.

Başımı salladım ve çembere doğru ilerledim. Bunun için daha *geleneksel* bir kıyafet giymiştim; annemin en sevdiği şapkası ve elbisemin uçuşan kumaş katmanlarını örten siyah pelerinle tamamlamıştım.

Kelimeler aklımdan geçti ve başlamadan önce ne yapmaya çalıştığımı gözümde canlandırdım. Laneti bulmak, zincirleri kırmak, büyüyü serbest bırakmak. Dolunayda bir tören yapmak gibisi yoktur.

Bu işe yaramalıydı.

Benim için neden bu kadar önemliydi? Sebebinı bilmiyordum ama ruhumda hissedebiliyordum, aynı Luna'yı ikiz alevim olarak tanıdığım gibi.

Belki Damien şeytani bir varlıktı, bizim dünyamıza ait olmayan bir iblis, ama orada anlamak istediğim bir hüzn vardı. Bunu kendimde de hissettim.

Büyüyü söylemeye başlarken gözlerimi kapattım ve büyümün içimden aktığını hayal ettim. Yapılanları *geri almak* için bu şekilde kullandığım pek sık olmazdı. Büyüler ve basit büyüler etkisini yitirirdi. Ama bu lanet farklıydı.

Güçlüydü.

Avucumu annesinin yüzüğünün etrafında sıkıca kavradım, beni ona, aramızdaki bağa toprakladı. Onu çoktan kutsamış, üzerine bir koruma büyüsü yerleştirmiş ve boynuna takabilmesi için bir zincir eklemiştim ama bu yeterli olmayacaktı. Bu artık çok açıktı.

Zihnimin gözünde, kedi formunun içine hapsolmuş ruhunun bana baktığını görebiliyordum. Serbest bırakılmak için yalvarıyor. Lanet karmaşıktı. Büyü ipleri onun etrafında dönüyor, onu hapsediyordu ve ben yavaşça onları çözmeye çalışıyordum. Onu rahatsız eden *şeyden* kurtarmak için.

Bu cadı güçlüydü, o kadarını biliyordum.

Ama sırtarak düşündüm ki, ben daha güçlüydüm. Onu alt edebilirdim.

"Laneti tersine çevir. Bağları kopar. Yasaklanmadan gelen şeyin bağlarını çöz." Tam olarak kendime ait olmayan bir sesle söyledim ve gözlerimi açtığımda ellerimden serbestçe akan büyünün Damien'ın bedenini sardığını *görebiliyordum*.

Ve sihir b i t t i ğ i n d e , nihayet ellerimi indirdiğimde, her şey karanlığa gömüldü.

Gözlerimi kapattım.

Bir dakika, diye düşündüm kendi kendime.

Bayılmadan önce.

Bulutların üzerinde süzülüyordum, yumuşak, kabarık bir yatağa sokulmuştum. Sıcak, rahat. Memnuniyet hissi üzerime çökmüştü. Sanki her şey huzurluydu. Mutluydum.

"Willow?" Benimle konuşan ses çok endişeliydi, çok...

Kaba. Şu anki hislerimle çelişiyor.

İnleyerek başımı salladım. Bu güzel yerde kalmak istiyordum. Ama ses beni içeri çekti. Gözlerimi açtım ve bana bakan koyu renk saçlara gözlerimi kırıştıtarak baktım.

"Damien?" Bir çift kan kırmızısı göze bakarak ciyak ciyak bağırdım. "İşe yaradı mı?"

"Çok şükür."

Tabii ki, işe yaradığı için rahatladı.

Doğrulup yatağa baktım. Birisi beni ustalıkla çarşafların içine sokmuştu, kanepeden aldığım en sevdiğim tüylü battaniyem etrafımı sarmıştı. Oh. Ben-"Ne oldu?" Alnımı ovuşturarak sordum.

Hatırladığım son şey diğer cadıların lanetini çözdüğümdü. Karanlık hâlâ pencereden içeri doluyor, ne kadar süredir uyuduğuma dair hiçbir belirti vermiyordu.

Kaşlarını çattı. "Bayıldın, Willow. I..." Bir eli yüzünü ovuşturdu. "Beni ölümüne korkuttun."

Ellerime baktım. "Ben... yaptım mı?" Belki de dün gece fark ettiğimden daha fazla güç kanalize etmişim, çünkü daha önce sihrimi kullanırken hiç bayılmamıştım. Bana her zaman kolaylıkla gelmişti. "Bilmiyordum..." Başımı perdelere çevirdim ve elimle bir fiske vurarak onları kapattım.

Bu hareket bile beni zorluyordu. Doğuştan gelen büyüm açıkça geçici olarak tükenmişti. Daha önce hiç bu kadar yorulmamıştım. Bunun için hiç sebebim olmamıştı.

Damien boğazından belli belirsiz bir ses çıkararak dikkatimi tekrar ona yöneltti.

"Küçük cadı," diye mırıldandı eliyle çenemi kavrayarak. Sesi pürüzlüydü, sanki kullanılmamış gibiydi.

Tanrıça, bana yardım et. Yüzüne bakmaktan kendimi alamıyordum. Neredeyse granitten yontulmuş o çene çizgisine. Şeytan kedimin böyle görüneceğini hiç hayal etmemiştim. Ama tanrım, hayal edebileceğim her şey önümde oturan gerçek adamın yanında soluk kalıyordu.

Dudaklarım küçük bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı.

"Yanımdayım," diye söz verdi. "Ben burada olduğum sürece sana hiçbir şey olmayacak, Willow. Yemin ederim."

Sözleri tenime işledi.

O burada olduğu sürece. Ama bu ne kadar sürecekti?

Peki neden onun gittiğini görmek istemedim?

OceanofPDF.com

ALTI

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

damien

F *İğrenç.* Willow beni içinde bulunduğum lanetli hapishaneden çıkarırken aklıma gelen ilk düşünce buydu.

Vücudu yere düşerken ona zar zor ulaşabildim. yerde, neredeyse cansız. İblis yeteneklerim -insanüstü hızım- olmasaydı kendimi kaybederdim. Belki de hâlâ öyleydim.

Çünkü o yatağından bana küçük bir gülümseme verirken bile kalbim hızla çarpıyordu. Kendime engel olamadım. Ağzımdan dökülenlerin tek açıklaması buydu.

Yanımdayım. Ben burada olduğum sürece sana hiçbir şey olmayacak Willow. Yemin ederim.

Bu sözleri neden söyledim? Belki de onları düşünüyordum ama kendimi durduramadan ağzımdan kaçıverdiler.

Formumu geri kazandığım anda, tüm güçlerim bedenime geri çekildiğinde, gerçek yerine oturmuştu.

Kokusu sistemime bir şimşek gibi çarptı. *Benim kokum.*

O benim.

Bunu nasıl daha önce göremedim? Bu lanet düşüncelerimi nasıl bu kadar bulandırmıştı?

Özellikle de seni bulmanın nasıl bir şey olduğunu *bildiğim* zaman-

"Gerçekten iyi misin?" Willow'un sorusu düşüncelerimi böldü. Gözleri kocaman açılmıştı, yeşil tonu çok parlaktı.

"Tanrı aşkına," diye mırıldandım, başımı ellerimin arasına alarak. Willow *benim* için endişeleniyor muydu? Onun zayıf bedenini bu odaya taşıyan ben olmama rağmen mi? "Yaralanan sensin ve bana mı soruyorsun?"

Dudaklarında küçük bir gülümseme kıvrıldı. "Sen bir kedi değilsin."

"Sana olmadığımı söyledim." Dudaklarım kıpırdadı. Ona aynı ifadeyi vermemek için kendimi zor tuttum.

"Yine de emin olamadım. Konuşan bir kediye kim inanır ki?" Kıkırdadım. "Hiçbir şey seni geçemez, küçük cadı, hm?"

Willow esnedi ve kollarını uzattı. "Saat kaç?"

Yatağının başucundaki saate baktım. "Sabah üç." "O kadar uzun süre dışarıda mıydım? Tanrım."

"Evet." Başım kısa bir selamla aşağı eğildi.

Saatlerce başucunda oturmuş, lanetimi bozmasının cadıma onarılamaz bir zarar vermesinden korkmuştum. Öyle olsaydı ne yapardım, bilmiyordum ama... Gitmedim. Kokusu sistemimi sarhoş etse de. Acaba çoktan bağımlısı mı olmuştum? Varlığıma kadar onu arzulamam normal miydi?

Mesafemi korumam gerekiyordu. Uzak durmalıyım. İlkel içgüdülerimin beni ele geçirmesine izin vermemeliydim.

Boğazımı temizledim. "Artık uyanık olduğumu bildiğime göre uyumana izin vermeliyim. Sabah daha fazla konuşabiliriz."

"Mmm." Willow'un gözleri bir kez daha kapandı, dudaklarında hâlâ bir gülümsemenin hayaleti vardı.

Kal. Ses zihnime sızdı, yumuşak ve tatlıydı. *Onun sesi.*

Başımı arkaya atarak rahat bir nefes aldım. Willow iyiydi. Her şey yoluna girecekti.

Ve... düzgün formuma geri dönmek güzeldi. Ellerimi esnetip parmaklarıma baktım.

Ona dokunmak kötüydü. Onu kollarıma alıp, gevşek bedenini yatak odasına taşıdığımda, yorganının altına yatırıp rahat ettiğinden emin olduğumda bunu anlamıştım.

Çünkü ona dokunmak... daha fazlasını istememe neden olacaktı. Ve ben ona bunu veremezdim. Buna layık değildim.

Buraya gelip onun hayatını mahvetmekle ne işim vardı ki zaten?

Bir kedi evlat edinmişti, ömür boyu bir kedi arkadaşı olmasını bekliyordu.

Onun yerine *beni* yakaladı.

Buradaki amacı konusunda bile dürüst olmayan, hilekâr, işbirlikçi bir pislik. Yine de kafamı çeviremedim. Ondan ayrılmak için kendimi zorlayamadım. Kahretsin, ama istemiyordum.

Belki bugün fark ettiğim gerçeklerle yüzleşmem gerekmiyordu ama bunları daha sonra düşünecektim. Ne anlama geldiklerini.

Bunun yerine, burada kalıp onu uyurken izlerdim.

Willow bir esnemeyle, "Günaydın," dedi ve bornozunu beline dolayıp sıktı.

Beni buzdolabının önünde durmuş içindekilere bakarken görünce kaşlarını kaldırdı. "Ne yapıyorsun?"

"Kahvaltı mı hazırlıyorsun?" Ben cevapladım. "Ne yapıyormuşum gibi görünüyor?" "Sen... yemek yapabiliyor musun?"

"Elbette yemek yapabilirim. Ne de olsa hakkımda bilmediğin çok şey var." Sırıttım.

"Huh." Sanki formumu ilk kez görüyormuş gibi gözlerini kırıştırdı.

Almak

Ben.

Görünüşüm konusunda hiçbir zaman güvensiz olmamıştım. Küçük yaşlardan beri, hatta

iblis diyarında, görünüşüm için beni övmüşlerdi. Siyah saçlarım ve soluk tenim. Ama Willow'un gözlerinin üzerimde olması, iki metre boyundaki vücudumun her santimini incelemesi bambaşka bir şeydi.

Kendi formuma geri döndüğümde, onu kucağıma almadan önce kıyafet uydurmayı yarım yamalak düşünmüştüm. Üzerimde hâlâ aynı dar siyah tişört ve pantolon vardı. Onun iyi olduğundan emin olma telaşıyla bu sabah üzerimi hiç değiştirmemiştim. Ama gözlerinin takdirle vücudumda gezinişini izlerken, neredeyse değiştirmedigiime sevinecektim.

Daha önce hiç kimse bana *böyle* bakmamıştı. Meraklı bir bakıştı, sanki mutfağında kimin durduğuna inanamıyormuş gibiydi.

Yiyeceklerin bozulmaması için buzdolabının kapağını kapattıktan sonra onun önünde durmak için hareket ettim.

"Sen yaptın," diye onayladım, ona dokunmamak için kendimi zor tuttum. Geri adım atmak için. O bana bu kadar yakinken düzgün düşünemiyordum. Hele kokusu tüm duyularımı istila etmişken.

Ne kadar güzel olduğunu daha önce nasıl fark etmemiştim? Saçları uykudan dağılmış ve üzerinde pijamadan başka bir şey yokken bile çok güzeldi. Onun üzerinde yükseliyordum ve bu halimdeyken benden ne kadar küçük olduğunu fark ettim. *Küçüklük* yakışıyordu. Kelimenin her anlamıyla. Ondan en az bir karış daha uzun olmalıydım.

Belki de çok uzun zaman geçtiği içindi, ama hayatımda ilk kez, tüm güçlerime erişmenin duyularımı tamamen bastırdığını hissettim. Ya da belki de sadece *onunla* dolup taşmışlardı. Özellikle de bana bu kadar yakinken ve bana öyle bakarken.

Yanıt olarak mırıldandı. "Sanırım öyle." Gözleri yüzüme odaklandı. "Nasıl hissediyorsun?"

Şu anda bile Willow kendinden çok benim için endişeleniyordu. Bu konuda ne hissedeceğimi bilemiyordum.

"Normal." Güçlerim yeniden bedenimde dolaşmaya başladı, erişimim artık sınırlı değildi. Dikkatimi tekrar ona vermeden önce parmaklarımın arasından bir parça karanlığın geçmesine izin verdim. "Peki ya sen?"

Yanakları pembeden sevimli bir tonuna dönüştü. "Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Bu kadar büyü kullanmanın beni bunaltacağını bilmiyordum. Ama bu sabah kendimi iyi hissediyorum. Teşekkür ederim." Başını salladı. Salladı. "Kalmak zorunda değildin, biliyorsun değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?" Mırıldandım, elim çenesini kavrayacak şekilde hareket etti.

Nasıl yapamam?

"Damien..." Sesi sessizdi *ama* tatlıydı.

Elimi yüzünden çektim. Lanet olsun. Ona bu şekilde dokunmaya devam edemezdim.

Mesafe. Ondan uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Boğazımı temizleyerek konuyu değiştirdim. "Bugün ne yapmak istiyorsun, küçük cadı?"

Şaşırılmış görünüyordu. "Bugün...?"

Kaşlarımla çattım. "Seni besledikten sonra belki bana şehri gezdirebilirsin diye düşündüm."

"Ama... Düşündüm de... Senin gitmen gerekmiyor mu?" Sözüünü yarıda kesti. Gözlerinde hayal ettiğimi sanmadığım bir hüznü vardı. Belki o da benim gitmemi istemiyordu.

Yani kalacağım. Tabii ki kalacaktım. Onu nasıl bırakabilirdim ki? "Hemen değil."

Vücudum bu kararla titredi. *Doğrulukla*.

Belki de burada olmam gerekiyordu. Belli ki buraya, bu kasabaya gelmemin bir sebebi vardı. Büyü izlerini takip ediyordum, *onu* arıyordum. Belki de kalmamda bir sakınca yoktu.

Kız neşelendi. "Gerçekten mi?"

"Bir ay kadar kalmayı düşünüyordum." Boğazımı temizleyerek sonunda ondan uzaklaştım. "Hala bitmemiş bir işim var."

Aslında burada var."

W ile başlayan bir şey.

Artık formuma geri döndüğüme göre görevime odaklanmam gerekiyordu. Önümdeki cadıya değil. Ama eğer çekici değilse lanet olsun. Ondan ayrılmak istemedim.

Willow bir kaşını kaldırdı. "Gerçekten mi? Burada, Pleasant Grove'da mı?"

Başımı salladım. "Evet. O yüzden seninle kalacağım. Ben işimi bitirene kadar ortalıkta görünme."

"Ne? Hayır." Willow aniden afallamış bir halde araya girdi. "*Burada* kalamazsın."

Ama daha önce gitmemi istememişti, değil mi? Yine de telaşlı görünüyordu; yüzü öncekinden daha da parlak bir pembe tonundaydı.

"Önceden iyiydi."

"Evet, daha önce bir *kediydin*."

Sırıtarak ona doğru yaklaştım. "İstersen kedi olmaya geri dönebilirim." Bunu istemiyordum ama onu terk etme şansım olmadığını da biliyordum. Bu şekilde olmaz. Dün gecedен sonra olmaz. "Ve sana hâlâ bir iyilik borçluyum." Bana yardım ettiğin için. Beni o formda sıkışıp kalmaktan kurtardığın için.

"Bu işler böyle yürümez. Biz bir anlaşma yapmadık. Bana hiçbir şey borçlu değilsin."

"Willow." İçimi çektim. Çok inatçıydı ve lanet olsun, bu *hoşuma* gidiyordu. Küçük cadımda sevdiğim şeylerin giderek artan listesine bu da ekleniyordu. "Ben sadece..." Evinin etrafına bakındım. Beni bu kadar *evimde* hissettiren şey neydi? "Sadece birkaç haftalığına, sonra seni rahat bırakacağım. Oda arkadaşı olabiliriz."

"Ev arkadaşı mı?" Bir kaşını kaldırdı. "Sihirli kelime neydi?"

Dişlerimi sıkıyorum. *Şaka yapıyor olmalısın*. Neydim ben, beş yaşında bir çocuk mu? "*Lütfen*."

Açık kahverengi saçları yüzünü çerçeveleyiyor, bir şekilde kaşlarını çatmasını sevimli gösteriyordu. Hoşuma gitmişti. İtiraf etmek istediğimden daha fazla.

"Tamam. Kanepede uyuyabilirsin," diye kabul etti sonunda, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup tehditkâr görünmek için elinden geleni yaptı. Başarısız oldu, çünkü ne yaparsa yapsın, küçük cadı sevimli görünmeyi başarıyordu.

Kanepeye. Homurdandım. "Tamam."

Willow'un dudakları genişledi ve bana göz kamaştırıcı bir sırtıyla bakarken dişleri ortaya çıktı. "Düşündüğümden daha kolay oldu."

"Ne?"

"Bana yalvarman için."

Bu hoşuna giderdi, değil mi? Ben senin için dizlerimin üzerindeyim.

"Tek yapman gereken sormak, cadı."

"Mm. Bu hoşuna giderdi, değil mi iblis?"

Elim pazusunun etrafında kıvrıldı. "Ne istediğine dikkat et."

Aramızda bir şey geçti. Gözleri kolundaki elimden yüzüme ve dudaklarıma kaydı. Oradaki sıcaklığı özlediğimi sanmıyordum ama ne kadar istesem de... *Hayır.*

Bunun için çok erkendi.

Parmaklarımı teninden çekerek mutfağa döndüm. "Ee... Kahvaltıda ne istersin? Bir ya da iki yumurta kızarttım. Deniz ürünü olmadığı sürece. Midem buna pek elverişli değil. Uzun süre kedi olarak kaldıktan sonra olmaz."

Ona tekrar baktığımda hâlâ aynı yerde donmuş bir şekilde duruyordu, gözleri kocaman açılmıştı. "Gerçekten kalıyor musun?" Sözleri sessizdi, fısıltıdan öteye geçmiyordu.

"Yapmamı ister misin?"

Belki de daha önemli olan soru buydu.

Gözleri benimkilerle buluştu ve bana küçük, tek bir selam verdi. Hareket neredeyse yakalanamayacak kadar hafifti ama kaçıramazdım. Ona bu kadar odaklanmışken olmazdı.

"Tamam. Anlaştık o zaman." Kollarımı omzumun üzerinde kavuşturdum. "Pleasant Grove'da kalıyorum." *Seninle*, demedim.

Söylediklerimden etkilenmediği açıkça belli olan Willow, arkasını dönmeden önce cevabımı onaylamak için başını bir kez daha eğdi. "Ben duş almaya gidiyorum."

"Kahvaltı ne olacak?" Arkasından bağırdım, ayaklarımın yerinde kalmasını istiyordum. Onu banyoya kadar takip etmemek için. Willow'u duşta düşünmemek için. *Hay sikeyim.*

"Kasabada yiyeceğiz!" O da bağırarak karşılık verdi. "Zaten fırına gitmem gerekiyor!"

Bir an sonra duş suyunun açıldığını duydum ve sandalyeye çöktüm.

Ne halt ediyordum ben?

Düşünmem gereken bir görevim vardı. Ama ne zaman onun yanında olsam, bütün bu düşünceler aklımdan uçup gidiyordu ve sadece *o* vardı.

Uzun, kahverengi saçları sırtından aşağı dökülüyor. Parlak yeşil gözleri benimkilere bakıyordu. İçlerinde daha önce hiç hissetmediğim bir hafiflik vardı. Ben de bunu deneyimlemek istedim.

İnleyerek buruşuk kıyafetlerime baktım. Kasabaya gidiyor olsaydık muhtemelen bundan daha fazlasına ihtiyacım olurdu. İnsanların sıcaklığı beni pek etkilemiyordu ama yerel halkla uyum sağlamadığınızda insanlar size garip garip bakıyordu. Yine de cadıların yaşadığı bir kasabada, onların yanında giyilecek herhangi bir şeyin tuhaf olup olmayacağını merak ediyordum.

Bunu gerçekten yapıyor muydum? Kesinlikle yapmamam gerektiğini bile bile bir cadının koluna girip kasabaya mı gidiyordum? Onun türü benden nefret ederdi. Yine de... Onu gözümün önünden ayırmayı hayal bile edemezdin.

Eğer işe gidiyorsa, onu takip ederdim. Güvende olduğundan emin olmak için.

Ona doğru bakan herkesten onu koru.

Beni şehre ilk kez götürmüyordu ama bu sefer farklıydı.

Belki de bir kedi olmadığım içindi - iki ayağımın üzerinde, aklım başımdaydı. Ya da belki de aramızda bir şeyler olmuş, değişmişti.

O da hissetti mi?

Bu düşünce çizgisinden girdiğim gibi hızla çıktım. Görevimden uzaklaşmayı göze alamazdım. Bu kadar çok şey tehlikedeysen olmazdı.

Taş üstünde taş bırakma kardeşim, diye tembihlemişti bana.

Düzinelerce cadı kasabası gezmiştim, ama *onun* kimliği benim için anlaşılmaz kaldı.

Bir ayı kedi formunda geçirdiğimi öğrendiğinde ne kadar kızacağını düşünerek homurdandım. Başka güçleri olmasına rağmen kardeşim bu özelliği paylaşmıyordu. Annesi benimki gibi bir şekil değiştiren değildi.

O kadar derin düşüncelere dalmıştım ki, beni sersemliğimden uyandıran şey, uzun kahverengi saçlarını gevşekçe örmüş olan onu görmek yerine kokusu oldu.

"Hazır mısın? Açlıktan ölüyorum." Hâlâ botunun altını çekiştirerek sordu. Gözleri bana takılınca dondu kaldı. "Üstünü değiştirmişsin."

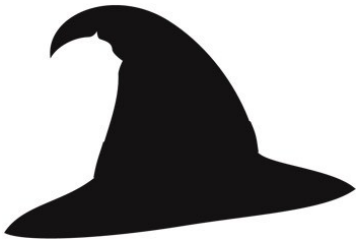
Boğazımı temizledim. "Evet."

"Huh." Başını kaldırıp bana baktı, yüzüne meraklı bir ifade yerleşmişti.

"Ne var, Willow?"

"Sen... kendini nasıl süsleyeceğini biliyor musun?"

OceanofPDF.com

YEDİ

OceanofPDF.com

Sögüt

T Damien'da gözlerimi ayırmakta zorlandığım bir şey vardı. Kıyafetlerini nereden almıştı, hiçbir fikrim yoktu. Her nasılsa burada kot pantolonunun içinde son derece doğal görünüyordu.

kot pantolon, dar siyah gömlek ve siyah deri ceket. *Zahmetsizce ateşliydi.*

En son ne zaman başka birinden bu kadar etkilenmişim? Yıllar önce.

En sevdiklerimden biri olan orman yeşili süveter elbisemin altından çekiştirerek - çünkü gözlerimi ortaya çıkarıyordu - onu kalçalarımın daha aşağı çekmeye çalıştım. Elbisemle birlikte bir çift polar astarlı tayt ve en sevdiğim topuklu botlarımı giymiştim ama birden kendimi tamamen keyifsiz hissettim.

Belki de iblis büyüydü. Cadıları onlardan uzak durmaları için uyarmalarının bir nedeni olmalıydı, değil mi? Beni böyle hissettiren şey buydu.

Sanki derimden çıkmak üzereydim.

"Aklında ne var, küçük cadı?" Damien beni bakarken yakalayarak sordu.

"Oh." Yanaklarım neredeyse pembeleşmişti. "Yok bir şey."

Ancak onun yanında durduğum yerden kolonyasının kokusunu alabiliyordum, gezegendeki en sarhoş edici koku gibi burun deliklerime yayılıyordu. Kokuyu tam olarak tanımlayamıyordum: çam, misk ve duman karışımı bir koku ama tüm varlığımı sarmış gibiydi.

Bir yanım her şey olağanmış gibi davranmak istiyordu - ne de olsa her gün fırına gitmek için bu yoldan geçiyordum.

Ama bugün sıradan bir gün değildi. Ve Damien bunu sürekli hatırlatıyordu.

Sakinleştirici sesi beni anlamsız düşüncelerimden uyandırdı. "Normalde şehre yürüyerek mi gidersin?"

"Ha?" Bu soruyu beklemiyordum. Daha doğrusu, havadan sudan konuşmayı hiç beklemiyordum. Sorusunu değerlendirdikten sonra başımı salladım. "Hava güzel olduğunda. Çok uzak değil ve bu yolda yürümeyi her zaman sevmişimdir."

Bu kadar küçük bir toplulukta yaşamamanın bir avantajı da neredeyse her yere yürüyerek gidebilmektir. Bir arabam *vardı* ama kasabanın diğer ucuna kadar gitmem gerekmedikçe onu kullanmıyordum. Çoğunlukla, kahve makinelerimizi tamir ettirmek gibi bir şey için en yakın insan şehrine gitmem gerektiğinde araba kullanıyordum.

Bugün hava berrak ve açıktı, sadece bir parça yağmur vardı ve bu beni rahatlatmıştı. Bu ve yere dökülen yaprakların çıtırtısı mükemmel bir sonbahar günü yarattı.

"Anlıyorum." Damien ellerini ceplerine soktu ve ben de hâlâ onun yüzüne bakıyormuş gibi görünmek istemediğim için arkamı döndüm. Kafayı ona takmış olsam bile.

Cevap olarak mırıldandım ve fırına uğradığımda Luna'ya ne söyleyeceğimi düşündüm. 'Özür *dilerim*' pek yeterli değildi ama son birkaç gündür onu o kadar çok ektikten sonra kardeşime bir özür borçluydum.

Ayrıca, ona hala bara gitme borcum vardı.

"Demek burayı, bu kasabada yaşamayı seviyorsun?" Etrafına bakındı, şehir merkezinin hemen kenarındaki evleri inceledi. Küçük işletmeler ve köşe taşı niteliğindeki cadı işletmeleriyle dolu Ana Cadde sadece bir blok ötedeydi.

Başımı sallayarak kasabaya bir yabancının gözünden bakmaya çalıştım. Buranın yeni birine nasıl görüneceğini merak ediyordum. "Hayatım boyunca burada yaşadım. Meclisim ve ben birlikte büyüdük. Çoğumuz sadece üniversite için ayrıldık ve o zaman bile geri taşındık. Cadı olmak ve bu toplulukta yaşamamak zor."

Tehlikede olan çok şey vardı. Ve Damien'in anlayabileceğini düşünmem dışında kimse anlamayacaktı. Birinin seni görmesinden korktuğun için büyü yapamamak, dış dünyanın gerçek lanetiydi. Belki de yüksek bir eğitim *gerekli* değildi - birlikte büyüdüğüm cadıların çoğu ailelerinin mesleğini öğrenmiş ve kasabadan hiç ayrılmamışlardı.

Ama o yıllarda insanların dünyasına giderek edindiğim dünya görüşünü takdir etmiştim. Ailem ölmeden önceydi, bu yüzden Luna'dan ayrıldığım için kendimi o kadar kötü hissetmemiştim. Ama şimdi... Onun yanında olmamayı hayal bile edemiyordum.

"En iyi arkadaşlarımdan hepsi cadılar meclisinde," diye devam ettim. "On üç kişiyiz ve neredeyse aileden sayılırız."

Mükemmel bir sayıydı: on üç. Annem ve arkadaşları daha küçük bir cadılar meclisine üyeydiler ve hepsi de aynı birkaç yıl içinde çocuk sahibi olmuşlardı. Bizimkini kurma zamanı geldiğinde başka bir fikir yoktu.

İnsanların izci birlikleri vardı, bizim de cadılar meclisimiz. Birlikte büyü öğrendik, birlikte pratik yaptık, doğuştan gelen yeteneklerimizin ne olduğunu birlikte keşfettik. Onları bir kez bile hafife almadım. Ve kız kardeşim her zaman yanımdaydı -aramızdaki üç yıla rağmen, o hala benim en iyi arkadaşımdı-.

"Peki ya ailen? Onlar nerede?"

Bakışlarımı ayaklarıma yönelttim, sesim giderek kısıldı. "Gittiler." Bazen, sadece tatile gittiklerini hayal edebilmeyi dilerdim. Dünyayı gezdiklerini. Eğleniyorlardı. Bu gerçeklerden daha kolaydı.

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

Başımı sallayarak ona bakmamak için kendimi zor tuttum. Eğer bakarsam, muhtemelen ağlardım. Ve ailemin yasını tutmak istemiyordum. Bugün olmazdı. Sadece bir kez olsun eğlenmek istiyordum.

Yüzüme hüznü bir gülümseme yapıştırarak kasabamın tamamen görünmesini izledim. Ve jack-o'-lantern'lerin, kâğıttan hayaletlerin ve ip ışıklarının beni zihnimde dolaşan diğer düşüncelerden uzaklaştırmasına izin verdim.

Bir zamanlar kediye dönüşen iblisim gibi, ardından da adamın kendisi. Şu anda yanımda yürüyen yabancıyı kendime hatırlatmaya çalıştım.

Gözlerimi yere sabitlemiş, yüzüne bakmamak için kendimi zor tutmaya çalışıyordum. Koyu çikolata kahverengisine dönüştüğünü bildiğim gözleri bir şekilde sonsuz görünüyordu. Sanki onlara yeterince uzun süre bakarsam, henüz sormayı bile düşünmediğim soruların cevaplarını bulabilirdim.

En azından bir iblis gibi görünmüyordu, yine de şimdiye kadar gördüğüm tüm insanlardan daha uzun boyluydu ve vücudunun sahip olduğu fizik *gerçek* dışıydı. Benden bir karış daha uzundu ve topuklu botlarımla bile kendimi inanılmaz derecede kısa hissediyordum.

Odaklanmamak için çok çaba sarf ettiğim bir şey. Bunu düşünmem için hiçbir neden yoktu; sokakta yanımda yürürken ne kadar güzel görünüyordu.

Ama topuklu botlarımla yaprakların üzerinden geçerken bile onu yanımda *hissettiğimi* görmezden gelmenin mümkün olmadığını biliyordum.

Sadece birkaç gün sonra onun yakınlığını bu kadar rahatlatıcı bulmam nasıl mümkün olabilirdi? Her yönüyle bana yabancıydı ama yine de olmak isteyeceğim başka bir yer yokmuş gibi hissediyordum.

Boğazımı temizledim. "Fırında biraz yardım ettikten sonra sana şehri gezdirebilirim diye düşünüyordum. Sonra da bu akşam, eğer gitmek istersen... Balkabağı Festivali var." Kirpiklerimin altından ona baktım.

"Balkabağı Festivali mi?" Damien bir kaşını kaldırdı ve başını eğlenerek salladı.

"Mhm. Normalde balkabaklı sıcak çikolata, balkabaklı kahve ve Luna'nın meşhur kurabiyelerinin servis edildiği bir standımız var."

"Dur tahmin edeyim, onlar da mı balkabağı?"

Ağzımdan kaçan kıkırdamaya engel olamadım. "Evet ama normal şekerli kurabiyeler de yapıyor, onlar sadece balkabağı şeklinde." Kurabiyelerini düşündükçe neredeyse ağzımın suyu akıyordu. Kasabada ablam gibi kurabiye yapabilen tek bir kişi bile yoktu. "Ayrıca bir balkabağı tarlası, saman gezintileri, turta yeme yarışması ve gecenin sonunda bir..."

Etrafıma baktığımda, Damien'in etrafımızı izlediğini görmeyi bekliyordum ama onu her kelimeme asılmış halde buldum. "Ne var?"

Bir tutam saçımı kulağımın arkasına taradı ve birden şapkamı takmış olmayı diledim, sadece yüzümü siperin arkasına saklayabilmek için bile olsa. Kimseden bu kadar ilgi görmeye alışık değildim. Hele ki yakışıklı bir adamdan.

"Bir dans. Yaşlı Bayan Whittle kasabanın ahırını kullanmasına izin veriyor ve The Enchanted Cauldron bir bar kuruyor ve... Ne?"

Damien'in dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bir şey hakkında heyecanlandığında yüzünün nasıl aydınlandığını sana söyleyen oldu mu hiç?"

"Oh." Bütün yüzüm yanıyor muydu? Öyle olmalıydı.

Aman Tanrım. Midemde yarasalar uçuşuyormuş gibi hissettim. En son ne zaman yakışıklı bir yabancı benimle flört etmişti?

Hiçbir zaman. Cevap asla'ydı. "Her

neyse, ben... Gitmek ister misin?"

Kaşlarını çattı. "Dansa mı?"

"Mhm. Ve festival."

"Gerçekten bilmiyorum..." Bana mı öyle geliyor yoksa utanmış gibi mi görünüyordu? "Böyle şeyler yap."

"Dans mı?" Ben sordum.

Damien başını salladı. "Ben, uh..." *Kesinlikle* utanmıştı. Bu beni garip bir şekilde rahatlatmıştı. Belki de o da benim gibi kendini yabancı hissettiği içindi. "Sosyalleşme konusunda pek iyi değilimdir. Daha önce hiç bu kadar çok insanla bir arada bulunmamıştım."

"Sana öğretebilirim." Tepkisini ölçmek için omzumun üzerinden ona baktım. "Eğer istersen." Bu teklifin ağzımdan bu kadar kolay çıkması beni şaşırttı, ama onun bu kadar kolay kabul etmesi daha da şaşırttı.

"Tamam. Bana kasabanızı gezdirin, sonra da şu balkabağı festivaline. Sadece bana bir söz vermen gerekiyor."

"Ne istersen." Kabul ettiğinde içimde ısıldamayan hiçbir yanımdı yoktu. Çok sevdiğim bu yeri bir başkasına göstermek için.

Yakınıma eğildi, ağzı kulağımdan birkaç santim uzaktaydı. "Beni yalnız bırakma."

"Almayacağım." Fırın görüldüğünde ona utangaç bir şekilde başımı salladım.

Birden aklıma kız kardeşime ne söyleyeceğim konusunda hâlâ hiçbir fikrim olmadığı geldi.

Ya da başka biri.

İnsanlar ikimizi birlikte gördüklerinde ne düşüneceklerdi? Burası küçük bir kasabaydı ve insanlar konuşurdu. Dedikodu yayılırdı, özellikle de üniversiteden beri kimseyle birlikte olmamışken. Ve o zaman bile eve hiç erkek arkadaş getirmemiştim. Ailem hayattayken bile.

Boğazımı temizledim. "Peki, buradaki hikaye nedir?"

"Ne hikayesi?" Damien kaşlarını kaldırarak bana baktı.

Biz.

"Nasıl tanıştık. Neden şehirde yakışıklı bir adamla dolaşıyorum? daha önce hiç kimsenin görmediği bir yabancı."

Aklıma onun sesi geldi. *Sence ben yakışıklı mıyım?*

"Şunu yapmayı kes."

Damien omuz silkti. "Gizli bir hikâyeye ihtiyacımız olduğunu bilmiyordum. Sadece ana caddede dolaşan ve dekora bakan iki kişi olamaz mıyız?"

"Benim kardeş olacak sorular." *Herkes*
olur sor Sorular.

Henüz cevabını bilmediğim sorular.

"Mmm."

"Damien." Şakaklarımı ovuşturdum. "Bu ciddi bir mesele." "Çok fazla endişeleniyorsun, küçük cadı."

Evet, belki de yeterince endişelenmiyorsundur.

Saçmalama. Ben sadece önemli şeyler için

endişelenirim.

Kaldırımın ortasında durdum ve Damien dönüp bana baktı, kaşlarını kaldırdı. "Ne?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Ben... aklımı okuyamadığımı söylediğini sanıyordum."

"Yapamam." Bir an için kafası karışmış görünüyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" *Bunu yüksek sesle söylemedim.* "Ve sen de bana cevap verdin."

Yüzümü inceledi ve aradığı cevabı orada bulup bulmadığını merak ettim.

Nasıl oluyor da zihinlerimizle iletişim kurabiliyoruz? Tek cevabım sessizlikti.

"Neden bana gerçekten cevap vereceğini düşündüm ki?" Kendi kendime homurdandım. Yetenekleri olan bazı cadılar vardı ama böylesi yoktu. Kesinlikle daha önce deneyimlediğim bir şey değildi. Luna'yla bile bazen o söylemeden önce ne söyleyeceğini tahmin edebiliyordum gibi hissediyordum. Ama o benim kız kardeşimdi, *İkiz Alevim*. Elbette onun duygularını anlayabiliyordum.

Bunların hiçbirini bunu açıklamıyor.

Tekrar hareket etmeye başladım, iblis-kediye dönüşmüş insanım adım adım benim hızıma ayak uyduruyordu.

"Daha önce hiç kimse benimle festivale gelmemişti," diye itiraf ettim, sesim kısıktı. "Ne düşüneceklerini bilmiyorum."

"Arkadaşların mı?"

Başımı salladım. "Ve benim meclisim."

"Doğru." Sanki bu kasabadaki konumumuzu aniden hatırlatmış gibi yüzünü buruşturdu. Ben bir cadıydım ve o da bir *iblis*. "Peki neden onlara gerçeği söyleyemiyoruz?"

Çenem şok içinde açıldı. "Buna kimse inanmaz." Kaldırımında herhangi bir çatlağa basmadığımdan emin olmak için dikkatle bakarak -kesinlikle yüzünü izlemekten kaçındığım için değil- devam ettim. "Ayrıca. Bir cadı seni çoktan lanetledi. Benim türüm... iblislere güvenmezler. Tekrar olursa bunu düzeltebileceğimden emin değilim. Gerçekten kim olduğunu açıklamak istiyor musun?"

"Kız kardeşine söylemeyecek misin?" "Hayır."

"Ama sen... yakın değil misin? Dün seni kontrol etmeye bile geldi." Kaşlarını çatı.

Normalde hafta boyunca birkaç kez gelirdi. Ne de olsa burası onun da eski eviydi. Ve birlikte çalışıyorduk.

Kaçınılmaz olarak bana neden kedi *Damien*'ın gittiğini ve insan olmayan *Damien*'ın benimle birlikte kasabamızda dolaştığını sorduğunda ne diyecektim?

"Yakın olabiliriz ama yine de birbirimizden sır saklayabiliriz. Önemli sırlar. Senin kardeşlerinle yok mu?"

Sesi sessizdi, içine kapanıktı. "Hiçbir zaman saklayacak bir şeyim olmadı. Kardeşim..." Damien başını salladı. "Öyle bir şey değil. Hayatım hiçbir zaman *bana ait* olmadı." Ona baktığımda gözlerini arka plandaki uzak bir noktaya odaklamıştı.

"Oh." Kulağa... üzücü geliyordu. Ve yalnız. Birdenbire onunla ilgili pek çok şey bana mantıklı gelmeye başladı. Neden benim yanımdan ayrılmak istemiyor gibi görünüyordu ve neden iblis diyarına geri dönmek için acele etmiyordu. Burada bitmemiş bir işi olduğunu söylemişti, değil mi? Sadece *benimle* ilgili olduğunu ummam küstahlık mıydı?

Sahip olduğu ilk arkadaşı ben miydim? Onu bir haftadan daha az süredir tanıdığım için böyle seslenmek garip gelmişti ama doğru hissettiriyordu. Yabancılardan daha iyi.

Aklıma bir düşünce geldi ve daha iyi düşünmeden önce ağzımdan kaçmasına izin verdim. "Kaç yaşındasın?"

"İki yüz seksen yedi."

"Ne?" Bunu beklemiyordum.

"İblis dünyasında yaşlanma farklı işliyor." Omuz silkti. "İnsan terimleriyle, henüz orta yaşa bile yaklaşmadım."

"Vay canına. O kadar uzun yaşayacağımı hayal bile edemiyorum."

Neredeyse son üç yüzyıldır nasıl bir varoluş yaşıyordu? Bir varlık olarak onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum ama yıllarının mutluluk, aşk, kahkaha ve hayatla dolu olmadığı fikrine kapılmıştım. Ve her ne sebeple olursa olsun, ona bunun nasıl bir şey olduğunu göstermek istedim. Burada, Pleasant Grove'da büyümenin nasıl bir şey olduğunu.

Ayaklarımızın altında çıtırdayan yapraklar ve ağaçların arasından esen rüzgâr dışında sessizliğin üzerimizi örtmesine izin verdim. En azından süslemeleri bu şekilde takdir edebiliyordum. Hava soğuk olsa bile kasabaya yürümekten hâlâ keyif almamın nedeni buydu. Sakinlerin çoğu evlerini süslemişti; ışıklar, sahte örümcek ağları ve oyulmuş balkabakları

kambur. Hala kendiminkini almam gerekiyordu-Luna ve ben normalde balkabağı tarlasına açıldığı ilk gün giderdik ama bu yıl henüz gitmemiştik.

Luna. Uzun bir iç geçirdim.

"Boş ver," diye mırıldandım. "Nasıl tanıştığımızın bir önemi yok zaten." "Neden olmasın?"

"Çünkü kız kardeşim... O bir kahin. Ve *inanılmaz derecede* sezgileri kuvvetli. Onu hiçbir şeyle geçemem."

Ona karşı kim olduğunu saklamaya çalışmanın gerçekten bir anlamı yoktu. Belki kasabanın geri kalanının iyiliği için ona sadece bir arkadaşmış gibi davranabilirdim ama kız kardeşim bunu yemezdi. Meclisim onunla bir barda tanışmadığımı bilecekti - yine de *bunun* ima edilmesini istediğimden emin değildim.

Yakışıklı olsa bile. Ona tekrar baktım ve yüzünde hüznü bir ifade yakaladım.

O hep burada olsaydı hayatımın nasıl olacağını hayal etmeye çalışıyordum. Bu kasabanın bir parçası. Son birkaç Cadılar Bayramını birlikte balkabağı oyarak ve mısır labirentinde yürürken sıcak elma şarabımızı yudumlayarak geçirseydik.

Kalbim sızladı ve beni bu düşüncelerden alıkoyan da bu oldu. Damien hakkında böyle düşünmeye hakkım yoktu.

Sanki *benimmiş* gibi.

Ne de olsa artık benim kedim bile değildi.

Bu ağzımda ekşi bir tat bıraktı. Kollarımı omuzlarımda gezdirdim.

"Willow." Eli bileğimi sararken sesi alçak ve yatıştırıcıydı. "Nereye gittin?"

"Ne?" Endişe dolu gözlerine baktım. Benim için mi? Yoksa kendisi için mi?

Tutuşunun sıcaklığı içime akıyor, beni anın içinde topraklıyordu. Bu kadar hoşuma gitmesinden nefret ediyordum. *Ondan* hoşlanmamam gerekiyordu. Ne de olsa o bir iblisti.

Her cadının ölümcül düşmanı. Onu kasabaya getirerek ne yapacağımı sanıyordum?

"Bu bir hata." Kolumdan tutuşunu gevşeterek geri çekildim. "Gitmelisin. Böylece kendini bir kez daha tehlikeye atmamış olursun..."

Donup kaldım, ona baktım. Bir buçuk metrelik boyuna. Gözlerinde okuyamadığım bir duyguyla bana bakıyordu. Ve ilk defa düşüncelerini duymayı o kadar çok istedim ki. Ne düşündüğünü bilmeyi.

Belki o şekilde olmadı ama ondan daha fazlasını istemekten kendimi alamadım.

"Hayır." Şaşırtıcı derecede hızlı hareket etti ve sonra elleri yüzümdeydi. Yanaklarımı avuçluyordu. Beni saygıyla tutuyordu. Daha önce hiç böyle dokunulduğuma emin değildim. "Gitmiyorum. Henüz gitmiyorum."

"Tamam." Bıraktığım nefes sessizdi, neredeyse önemsizdi. Ama...

Damien'a bakarken dudaklarım aralandı. Bakışlarımın dudaklarına düşmesini engellememin hiçbir yolu yoktu. Dolgun, *kabarık* ve ilgi için yalvaran dudaklar. Yumuşak görünüyorlardı ve benimkilerin üzerinde nasıl hissettireceklerini merak ediyordum.

Bana neredeyse yabancı olan bu adamı neden arzuluyordum? Geri adım atmak için hareket ettim ve elleri yüzümden kayarak aramızdaki bağı kopardı.

"Gel hadi. Luna beni bekliyor." Bu hafta boktan bir ortak sahip olmuşum. Bunu bir şekilde telafi etmem gerekiyordu.

Ve bağlanmadan önce yanımdaki iblisle arama mesafe koymalıydım. Ya da daha kötüsü.

Çünkü eninde sonunda gidecekti.

Dükkânın kapısını açtığımda zil çaldı, pişen kurabiyelerin kokusu anında burnuma çarptı.

"Willow!" Küçük kız kardeşimin yüzü beni gördüğünde parlak bir gülümsemeyle aydınlandı ve son birkaç gün için kendimi daha da suçlu hissetmeme neden oldu.

"Selam, Luna."

Yanaklarına biraz un serpilmişti ve giydiği pembe pastel önlüğü daha çok küçük çizgi film hayaletleri kaplamıştı. Annemizden miras kalan bal sarısı saçları, kendine özgü baskılı bandanalarından biriyle dağınık bir topuz haline getirilmişti, ancak hala yanıma yapışmış olan koyu gölgeyi fark ettiğinde gülümsemesi hızla soldu.

Damien donup kalmıştı, kız kardeşime bakarken yüzündeki tüm renkler silinmişti.

Kaşlarını çattım. İkisinin de nesi vardı? "Damien, bu benim kız kardeşim Luna." Karnına bir dirsek attım.

Luna'ya döndüğümde yüzümde küçük bir gülümseme belirdi. "Luna, bu Damien. Benim... arkadaşım."

Bize doğru yaklaşarak elini tezgâhın üzerine uzattı ve yüz ifadesini bir gülümsemeye dönüştürdü. "Seninle tanıştığıma çok memnun oldum, Damien."

Adam kaskatı kesildi, sadece onun eline baktı ve kendi elini uzatmak için hiçbir hareket yapmadı. Bir anlık sessizlikten sonra gözlerini kaçırdı.

"Gitmem gerek," diye mırıldandı ve arkasını döndü.

Bana tek kelime etmeden çıkıp gitti. Luna'nın eli hala

Ha

va. "Ama..." Kaşlarımı çattım, zil bir kez daha çaldı.

İkimizi sessizce ayakta bıraktı.

"Bu da neydi şimdi?" Luna başını çevirerek sordu.

"Ben..." Başımı salladım. "Bilmiyorum. O..."

Günü birlikte geçirmemiz gerekiyordu. Ve şimdi o sadece...

Gitti mi?

Belki de burada benimle olmak istemiyordu. Belki de ben sadece bir amaç için bir araçtım. Daha önceki tüm o sorular.

Başımı salladım ve düşüncelerimi uzaklaştırdım. En azından kız kardeşim yanımdaydı.

"Hadi," dedi Luna, beni arka tarafa çekerek. Ben tezgâhın üzerine zıplarken o da bir kâseye krema malzemelerini doldurdu. Çalışmaya başlamam gerekiyordu ve henüz kahvaltı bile etmemiştim ama bunlara odaklanamayacak kadar kafam karıştı.

Onun yerine çalışmasını

izledim. "Peki, işe yaradı mı?"

"Hm?"

"Senin büyün." Bir kaşını kaldırdı. "Dün gecedен mi?"

"Oh." Pencereden dışarıyı göremediğime sevinmişim, çünkü sadece onu arayacağımı biliyordum. "Evet."

"Yeni... *arkadaşınızın* yeni kedinizle aynı isme sahip olduğunu fark etmeden edemedim." Sırıttı ve krema kasesini çırpma için stand mikserini çalıştırdı.

Önlüğümü bağlamakla meşguldüm ve sorusunu duymazdan geldim. Zaten ona verecek bir cevabım yoktu.

Çünkü ona bir *iblisle* vakit geçirdiğimi nasıl açıklayacaktım?

SEKİZ

OceanofPDF.com

damien

W *Siktiğimin şapkası.*

Gözlerimi kapadım ve her şeyi anlamaya çalıştım. Buraya bulmaya geldiğim kadın, Willow'un *kız kardeşi* olamazdı.

Willow'un kız kardeşi olamazdı.

Yaşadığımız her şeyi. Ve yine de... Ona bir kez baktım ve ondan yayılan gücü hissettim ve *biliyordum*.

Lanet olsun. Daha fazla zamana ihtiyacım vardı.

Willow'u tanımak, yapabileceğimi hiç hayal etmediğim her şeyi deneyimlemek. Çok basitti ama yine de...

Arka sokakta volta atarken ellerim saçlarımı karıştırıyor, her şeyi anlamlandırmaya çalışıyordum.

En başta neden buraya gelmiştim ki? Bir şeyin beni buraya çektiğini hissetmiştim ve o beni bulduğunda, o şeyin Willow olabileceğini düşünmüştüm.

Ama... *Luna*? Kız kardeşi mi?

Duyularım bulanık olduğu için onu kedi formundayken fark edememişim ama şimdi gün gibi ortadaydı.

İblis diyarında büyürken, aradığınız *kişiyi* bulmanın nasıl *bir* şey olduğunu hep duymuştum. Ama bunu kendim deneyimleyebileceğimi hiç hayal etmemiştim.

"Kahretsin."

Acı, Zain'le aramdaki bağı çekiştiriyordu ve onun çağrısını ancak bu kadar uzun süre görmezden gelebileceğimi biliyordum. Ama iblis diyarına geri dönmek, bildiğim her şeyi ona açıklamak... Bunu nasıl yapabilirdim?

Willow beni asla affetmez.

Ve onunla herhangi bir şansım olsaydı... Başlamadan biterdi.

Kız kardeşiyle biraz zamana ihtiyaçı vardı. Benim de düşünmek için zamana ihtiyacı vardı. Ve... İblisler alemine bir gezi.

Kardeşimi görmek için.

İnledim. Bugün hiç de istediğim gibi gitmiyordu.

Öncelikle, Willow'un yemek yediğinden bile emin değildim. Sonra da ona *nedenini* bile açıklamadan oradan kaçtım.

Bu garip içgüdüleri bir kenara iterek, kanımdaki çekimi olabildiğince görmezden gelmeye çalışarak ara sokakta ilerledim.

Dişlerimi sıkarak küfrettim. "Ne zaman duracağını bilmiyorsun, değil mi?"

Kimsenin beni izlemediğinden emin olmak için etrafıma bakındıktan sonra gölgelere doğru adım attım - aylardır ilk kez kendimi eve geri götürüyordum.

"Kardeşim. Geri döndün." İblis diyarının veliaht prensi Zain tahtının üzerine tünemişti. Benim kardeşim. Siyah saçları ve uzun boyuyla bana çok benziyordu ama daha farklı olamazdık. Özellikle de mizaçlarımız.

Üvey kardeş olarak büyümüştük ama bazen ona bakarken kendimi hâlâ bir yabancı gibi hissediyordum. O, altın ve bir prene yakışan en güzel süslemelerle bezenmiş siyah bir ceket giyerken, ben insan kıyafetlerimle - tişört, deri ceket ve kot pantolon- duruyordum.

Önünde durarak kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Beni sen mi çağırdın?"

Kanımız bizi açıklamaya bile başlayamayacağım bir şekilde birbirimize bağılıyordu. "Nerelerdeydiniz? Endişelendik."

Elbette, öyleydiler.

"Biraz... bağılı olduğumu söyleyebilirsin." Bir kafeste. İnsanlar tarafından.

Ama nerede olduğumu ya da *tam olarak* nasıl diğerk formumda sıkışıp kaldığımı anlatmayacaktım. Eğer bu anıları istiyorsa, onları kafamdan kendisi çıkarabilirdi.

Gözleri eğlenceyle parladı. "Ah, evet. Umarım... keyifli vakit geçirmişsinizdir?"

Keşke yarısını bilseydin. Bir kaşımı kaldırdım. "Elbette. Öyle de diyebilirsin."

"Seni görmek güzel, biliyorsun," dedi Zain. "Burası sensiz aynı değil."

"Emrini yerine getirmem için beni insan dünyasına gönderen sensin. Eğer beni görmek istiyorsan, daha kolay yollar vardı."

Kardeşim kıkırdayarak kürsünün  basamak yukarısındaki sandalyesine geri yerleşti ve önüme tünedi. Bana bu denklemde tam olarak nerede yer aldığımı hatırlattı.

Onun altında.

Ne kadar güçlü olduğumu, karanlık üzerinde ne kadar kontrol sahibi olduğumu boş verin - babamdan miras aldığım g. Gölgeler benim için ikinci bir doğa gibiydi, onları manipüle edebiliyor ve yoktan var edebiliyordum.

Ben piç çocuktum ve yönetmek için seçilmiş kişi değıldim.

İsteddiğimden değıl zaten. Burası uzun zamandır evim gibi hissettirmemişti.

Dürüst olmak gerekirse, son bir aydır yaşadığım hayvan barınağını kardeşimin iblis diyarındaki sarayına tercih ederdim.

Ve Willow'un evini her ikisinden de bin kat daha fazla sevdim.

"Ve? Göreviniz başarılı oldu mu? Yoksa *eğleniyor* muydunuz? biraz fazla mı?"

"Daha fazla zamana ihtiyaım var," diye homurdandım, ona cevap vermeyerek. Willow'la geçireceğim zamana ihtiyaım vardı.

Zain'in gözleri kısıldı. "Damien. Onu buldun mu?"

Ona yalan söyleyemezdim ama bunun Pleasant Grove'daki zamanımın sonu olmasını da istemiyordum. Bunun yerine, sadece başımı salladım.

En kötüsü de onu bulmuş *olmamdı*. Ve o bunu biliyordu.

Lanet iblis büyüsü. Kendimi ona bu şekilde bağlamak zorunda kaldığım için nefret ediyordum.

"Peki, sorun nedir?"

Bunun kolay bir yolu yoktu. "Bunu yapamam." Onu buraya değerli bir ödül gibi teslim etmek, daha çok bir kuzuyu kesime götürmek gibi geliyordu. Masum, sevimli küçük bir kuzuyu.

"Bu senin yeminli görevin." Ona.

Alay ettim. "ekilmez bir veliaht prens olmadığın zamanlarda seni daha çok seviyordum."

"Ah, kardeşim. İşte burada yanılıyorsun; çünkü ben *her zaman* ekilmez bir veliaht prens oldum."

"Ben de seni gördüğüme sevindim." Gözlerimi devirdim

Ayağa kalktı, merdivenlerden indi ve elini omzuma vurdu. Tüm numaralar yok olmuştu, birlikte büyüdüğüm kardeşim karşımdaydı. İkimiz de hala gençken ve işler bu kadar... gergin değılken.

Ama birkaç yüz yılın size yaptığı buydu. Birbirinizden uzaklaştınız. Ya da küçük kardeşinize sonsuza kadar hizmet etmek zorunda kaldınız.

Bilirsin işte,
anlambilim. "Bir ay."

Gözlerimi kırptım. "Ne?" Bu sabah Willow'a verdiğim zaman dilimiyle aynı olması ürkütücüydü. Gözlerimi kısarak kardeşime baktım.

"Dikkatini dağıtan her ne yapıyorsan... Bir ay daha kalabilirsin. Sonra onu buraya, bana getirmeni ve yanıma dönmeni bekliyorum."

"Ama-"

Zain başını yana eğdi. "Bunun bir kısmı sana uymuyor mu kardeşim?"
Ona karşılık vermemek için dişlerimi birbirine geçirdim. "Peki."

Sandalyeye tekrar yerleşirken keskin köpek dişleri bu kez gülümsemesinden dışarı fırladı.

"Bu sefer dikkatin dağılmasın, Damien. Seni bekliyor olacağım." Arkamı döndüğümde gözlerinde tuhaf bir ifade vardı, insan dünyasına geri dönmek için başka bir portal oluşturmadan önce ona veda etmek için sadece elimi salladım.

Küçük cadıma dönelim.

Willow ve kız kardeşinin sahibi olduğu dükkânın etrafında uçuşmasını izlerken, gölgelerin etrafımı sararak beni gözden gizlemesine izin verdim. Bu sefer dükkânlarının önünü tamamen görebiliyordum. Kapının üzerindeki tabelada *The Witches' Brew* yazıyordu ve üzerinde karmaşık bir şekilde oyulmuş, fokurdayan kahve kazanı bulunuyordu.

İçlerinden biri pencerelerin iç kısmına küçük yarasalar bantlamıştı ve tüm vitrin Cadılar Bayramı dekoruyla süslenmişti. Sahte örümcek ağları, kapı çerçevesini kaplayan küçük turuncu ışıklar ve hatta ön taraftaki sandviç panosunda "*bir bira içmek için uğrayın!*" yazıyordu.

Reklama ihtiyaçları olmadığı açıktı. Pleasant Grove'un merkezi küçük ve hareketliydi ve bu sabah ilk geldiğimizden beri şehrin yarısı içeri girmiş olmalıydı.

İçimdeki karanlığın dağılmasına izin vererek kapıyı açtım, ellerimi ceplerime sokarak durdum ve tezgâhın arkasında konuşmalarını izledim.

"Olivia, balkabağı çöreğın ve Cadının Soğuk Birası burada!" Willow küçük bir kese kâğıdını ve bir fincan kahveyi tezgâhtaki müşteriye gülümseyerek uzatırken seslendi. Kahverengi bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırarak sıradaki kişiye döndü.

Beni henüz fark etmemişti ve onu bu şekilde inceleyebilmem hoşuma gitti.

Utanmadan, başkalarının ne düşündüğünü umursamadan.

Onda açıklayamadığım bir çekim vardı, beni içine çeken bir tür manyetizma.

Elimi yüzüme sürdüm. Bu çılgınlıktı. Hiçbir yolu yoktu.

Buradan bile tatlı kokusu burun deliklerime doluyordu ve yüzümü saçlarına gömüp kokusunu içime çekmemek için kendimi zor tutuyordum.

Onu istedim. Varlığımın her zerresiyle.

Ama onu hak etmiyordum. Nasıl bu kadar mükemmel, nefret ve yıkımın dokunmadığı birini hak edebilirdim ki?

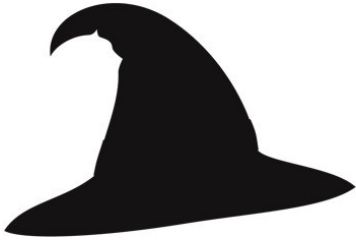
O benimdi ve bunu ruhumun derinliklerine kadar biliyordum - hala ne kadar parçası varsa - ama bana ihtiyacı yoktu.

Sikeyim.

Willow'un bakışları benimkilerle birleşti ve bana doğru yürürken yüzümün yumuşadığını hissedebiliyordum, yüzündeki kızgınlık açıkça belli oluyordu.

Bunu düzeltmek zorundaydım. Gitmek *istemediğimi* anlamasını sağlamalıydım.

Ona henüz gerçeği söyleyemesem bile. Ne kadar çok istemiş olursam olayım. "Özür dilerim."

DOKUZ

OceanofPDF.com

Söğüt

T Damien'ın aniden ortadan kaybolmasından sonra kendimi fırına atmak en iyi hareket tarzımdı. Sabah telaşı sona erdiğinde, tüm vitrini süpürmek için zaman ayırdım, hiçbir köşe bırakmadım dokunulmamıştı. Sadece tüm bulaşıkları bitirmekle kalmamış, aynı zamanda tüm masaları da silmiştim.

Geri dönmesi için pencereden dışarı bakmıyormuşum gibi davranmaktan vazgeçmiştim.

En kötüsü de kendimi kontrol edemediğim duygular tarafından tüketilmiş, aşk acısı çeken bir aptal gibi hissetmemdi. Kalma sözü zihnimde yankılanıyordu ama içimden küçük bir ses bunun doğru olup olmadığını merak ediyordu.

İç çekerek tezgâha döndüm, bir yandan taze bir demlik kahve hazırlarken bir yandan da müdavimlerimizden biri için elma şarabı latte yaptım.

"Bu gece için her şey hazır mı?" Yeni pişmiş bir tepsi kurabiyeyi soğuması için rafa yerleştirmekte olan Luna'ya sordum. Saate baktım. Neredeyse öğlen olmuştu, bu da günümüzün yarısından fazlasının çoktan bittiği anlamına geliyordu.

Ellerini önlüğüne sildi. "Yapmam gereken son kurabiyeler bunlardı. Geri kalan her şey hazır olmalı. Yine de sıcak çikolata yapacaksın, değil mi?"

Kapıdaki zil çaldı, ben de başka bir müşterinin siparişini söyleyip içkilerini ve hamur işlerini uzattım.

Başımı salladım. "Elbette. Geçen hafta bu kadar çok ektiğim için de özür dilerim." Bu gece için ihtiyacım olan her şeyi çoktan hazırlamıştım, yani her şey hazır olduğunda, sadece karıştırılması ve ısıtılması gerekecekti.

Luna başını omzuma yasladı. "Sorun değil. Onunla çok uğraştığını biliyorum."

Şuradaki mi? Ona baktım ve başını kapıya doğru eğerek kaşlarını kaldırdı.

Damien orada durmuş, utangaç ve biraz da suçlu görünüyordu.

Ona doğru yürürken kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, beni terk ettiği için onu azarlamaya hazırdım, ama yüz ifadesi o kadar acı doluydu ki beni yolumda durdurdu.

"Özür dilerim."

Gözlerimi kırptım, bunu beklemiyordum. "Ne için?"

"Kaybolmak." Başını iki yana salladı. "Geri dönmek zorundaydım."

Ona hayatım ve bu kasabaya olan sevgim hakkında o kadar çok şey anlatmış olmama rağmen, evi hakkındaki ilk şeyi bilmiyordum. İblis diyarı. Eğer geri dönmek zorunda kaldıysa, bu ciddi bir sorun olduğu anlamına geliyor olmalıydı.

"Her şey yolunda mı?"

Damien'in gözleri arka plandaki Luna'ya kaydı, sonra dikkatini tekrar bana verdi. "Öyle olacak. Her şeyi sonra açıklayacağım, söz veriyorum." Parmaklarımızı birbirine geçirdi. "Ama önce sana bir randevu borçluyum."

"Randevu mu?" Yanaklarım pembeleşti. "Yani, kahvaltı, evet, ama..." Başını salladı, parmak eklemlerimi öptü. "Evet.

Bir randevu."

Oh. "Oh." Luna'ya bakmak için geri döndüm ama o sadece gülümseyerek başını salladı ve kurabiye tepsisine geri döndü. Sessiz bir izin. "Tamam. İzin ver..."

Önlüğüme baktım ve onu kahve ya da una bulamadığım için Tanrıça'ya şükrettim. Hızla başımdan çıkarıp kancama taktım ve Luna'ya el sallayarak veda etmeden önce Eryne'e dışarı çıkacağımı haber vermek için durdum.

"Gidelim mi?" Damien bana bir kez daha elini uzattı. Elini tuttuğumda yüzüme yayılan sıcaklık hissini görmezden geldim.

"Nereye?"

"Artık şu tura çıksak nasıl olur?"

Başımı salladım, mutlu bir şekilde onu dükkânın dışına çektim - ellerimiz hâlâ iç içe geçmişti.

Ve her ne sebeple olursa olsun, muhtemelen hayal kırıklığına yol açacağını bilsem bile, bırakmak istemedim.

Öğleden sonranın geri kalanını şehir merkezinin tamamını dolaşarak geçirdik. Damien'a en sevdiğim kitapçı olan Süpürge Çubukları ve *Kitaplar* da dahil olmak üzere en sevdiğim dükkanlardan bazılarını gösterdim. Çoğunlukla eski kitapları satmayı bırakmışlardı ve dükkân büyümlü mezarlar ve normal kitaplarla doluydu.

Luna romantizm bölümüne bayıldı, ben ise buradaki yemek kitaplarının arasına sıkışmış yeni tarifler aramaya bayıldım.

Artık neredeyse hiç kimse ulaşım için süpürgeye ihtiyaç duymuyordu. Yine de biz cadıların çoğunun evinde bir tane vardı. Ne de olsa sihirli bir uçan süpürgeye ne zaman ihtiyaç duyacağınızı asla bilemezsiniz.

Bunu ona söylediğimde Damien bana homurdanmıştı.

Sırada sürekli değişen *Büyülü Meraklar* vardı: sadece bu *tür* şeyler satan bir dükkândı, ancak yıllar boyunca orada epeyce ıvır zıvır bulmuştum. Büyülü eserler ve cadı eşyaları için bir ikinci el dükkânı gibiydi. Güvenilir şapkam ve yanlarında küçük düğmeleri olan siyah botlarım da oradan gelmişti.

Main'den aşağı doğru yürürken birkaç dükkânın daha önünden geçtik: En sevdiğim elbiseleri aldığım *Dark Moon Fashions*; her cadının mükemmel bir ev bulabileceği *Pleasant Grove Realty*; ve Tammy ve Talley adında iki ikiz cadı tarafından *yeni* açılan ve işletilen *Hexed Home Renos*. Bu fikri yıllardır düşünüyorlardı ve nihayet meclisimizin geri kalanı açmazlarsa onlarla konuşmayı keseceklerini söyledikten sonra açtılar.

Sert sevgi işe yaradı.

İblis yoldaşım kafasını kaşıdı, sokaktaki sonuncunun önünde duruyordu. "Bu isim de neyin nesi?"

Ben hayatta olduğum sürece burası Grey'in Süpermarketiydi ve artık çocukları büyümüş ve taşınmış yaşlı bir çift olan Grey'ler tarafından işletiliyordu.

"Bu çok... normal."

"Ne?" Güldüm. "Bu sadece bir süpermarket. Burada her iş için kelime oyunu yaptığımızı mı sanıyorsun?"

Elbette şehir merkezindeki işletmelerin *çoğunun* şirin, kitschy isimleri vardı, ama aynı zamanda ziyarete gelen cadılara da hitap ediyorlardı. Ne de olsa Salem'in sadece bir saat dışındaydık. Orada korkunç şeyler yaşanmış olsa bile, mirası güçlüydü. Yine de kasabada çok sayıda normal isimli işletme vardı.

Damien omuz silkti. "Cadılar tuhaftır." Ve bu yüzyılın yetersiz ifadesi değil miydi?

"Burası benim en sevdiğim yer," diye mırıldandım, kendi süslemeleriyle tamamlanmış kasaba çardağına bakarken.

Gözleri manzarayı taradıktan sonra tekrar bana odaklandı. "Güzelmış."

"Gençken buraya gelir ve sadece insanları izlerdim. Burası İşler yoğun olduğunda bile buraya gelmek ve sadece... yavaşlamak güzeldi. Hayatın kıymetini bilmek."

Başımı eğerek onu izledim. Nasıl bir hayatı olduğunu merak ettim. Hiç böyle anlar yaşamış mıydı? Mutluluk dolu huzur-sessiz mutluluk. Düşünmesi garip bir şeydi ama gözlerindeki acı dolu bakış bana belki de yaşamadığını düşündürdü.

Belki de kendisi ya da hayatı hakkında çok az konuşmasının bir nedeni de buydu. "Aç mısın?" Sonunda sessizliği bozarak sordum.

Böylece öğle yemeği için *The Enchanted Cauldron*'un barında oturmaya başladık. İkimiz de hamburger sipariş etmiştik ve dürüst olmak gerekirse... onun yanımda olmasının bu kadar normal hissettirmesi beni şaşırtmıştı. Üniversitedeyken bile Luna ya da meclisimin diğer üyeleri dışında başka birinin yanında kendimi hiç bu kadar rahat hissetmemiştim.

Belki de bayıldığımda bütün gece bana göz kulak olduğu içindi. Öylece gidebilirdi. Onun yerine, yanımdan ayrılmadı.

Ben yerken Damien'in yüzündeki memnuniyet ifadesini fark ederek hamburgerimi mutlulukla mideye indirdim.

O benimkinden önce bitirdi, gerçi bu kısmen bana merhaba demek için gelen çok sayıda insan olmasından kaynaklanıyordu. Her zaman konuşkan bir insan olmuştumdur ve bu kasabadaki neredeyse herkesi tanımak bu konuda yardımcı olmadı.

Açıkça söylememiş olsalar bile hepsi yanımda oturan adamı merak ediyordu.

"Yemek yiyebilmen için hepsini korkutup kaçırmamı mı istiyorsun?" Homurdanarak içkisinden bir yudum aldı.

"Hayır, sorun yok. Eninde sonunda duracaklar. Sadece seni merak ediyorlar."

Bunu yapacak kadar önemseydiğini düşününce yanaklarım ısındı. Benimle ilgilenmek istiyor gibi görünüyordu.

Pastanedeyken kesinlikle bir çörek ve birkaç çörek yemiş olmama rağmen açlıktan *ölüyordum*. Damien'in diğer müşterilere attığı ters bakışların bile onları engellemeye yardımcı olduğunu kabul etmek zorundaydım.

"Teşekkürler," dedim hamburgerimin son lokmasını da bitirdikten sonra, parmaklarıma dökülen ketçabı emerek. "Bu çok iyi geldi."

Damien boş tepsisine baktı. Benim hâlâ bir avuç patates kızartmam vardı ama o hepsini yemişti.

"Bu... şaşırtıcı derecede iyiydi."

Burnumu kıvırdım. "Olacağından şüphe mi ediyordun?"

Kıkırdadı. "Hayır. Sadece... bulunduğum diğer topluluklar böyle değildi. Yemekleri de bu kadar iyi değildi."

"İşte sana Pleasant Grove," diye gülümsedim. "Fazla bir şey olmayabilir ama... Burası evim."

Barın etrafına bakındım. The Enchanted Cauldron nesillerdir buradaydı. Burası gördüğü yaya trafiğine rağmen -bırakın tek barımızı, küçük topluluğumuzdaki birkaç restorandan biri olması nedeniyle- hâlâ iyi durumdaydı.

Yıllar boyunca buraya her türlü cadı eşyasını asmışlardı, bazıları şaka olarak, bazıları da Salem Cadı Mahkemeleri'ne kadar uzanıyordu. Çeşitli fenerlerden gelen alçak ışık rahat bir atmosfer yaratırken, arka duvarlardaki eski zaman portreleri de odaya tarihi bir dokunuş katıyordu. Raflarda yanmış ve erimiş gibi görünen mumlar vardı - kimse balmumunu temizleme zahmetine girmemişti. Ama en sevdiğim kısım, barı geçen yıl satın alan ve güzelleştiren Morgan'ların her masaya sukulentlerle dolu küçük kazanlar bile eklemiş olmasıydı.

"Neden sevdiğini anlayabiliyorum." Sözleri yüzüme bir gülümseme getirdi ve kendimi gülümsemekten alıkoyamadım. "Bugün bana bunu gösterdiğin için teşekkür ederim." Damien bunu benim için ne anlama geldiğini biliyormuş gibi söyledi.

"Benim için bir zevkti," dedim kızarak. "Peki, ne düşünüyorsun? Hâlâ burada kalmak istiyor musun?" Omzumla onu dürterek bar taburemi onunkine yaklaştırdım.

Bir yanım evet demesini umuyordu. Gitmek istemediğini de. İlk defa festivale yanımda biriyle gidebildim.

Belki de bu şekilde düşünmek için çok erkendi ama elini benimkinin içine sokup hafifçe sıktığında hayal görmediğimi anladım.

"Evet Willow," dedi, sözlerine hafif bir kıkırdama eşlik ediyordu. "Hâlâ burada kalmak istiyorum." *Seninle birlikte*. Bunu söylemedi ama sesinin tonunda bunu duyabildiğimi düşünmek hoşuma gidiyordu. Gözlerinin derinliğinde. Israrım üzerine onları büyülemiş olsa bile.

"Tamam." Dikkatimi tekrar patates kızartmalarıma verdim ve gülümsememi gizlemek için birkaç tanesini ağzıma attım. "Sadece emin olmak istedim," diye mırıldandım nefesimin altında.

Festival için çiftliğe gitmeden önce öldürecek biraz zamanımız vardı. Luna'nın masamızı kurmasına yardım etmem gerekiyordu ama şimdiden her şey için sabırsızlanıyordum.

Bu geceki festivalde kendimi tutmamın imkanı yoktu. Ne de olsa balkabağı turtası benim *favorimdi*. Luna harika bir fırıncıydı ama turtayı hiç becerememişti ve meclisimizin bir başka üyesi olan Wendy şimdiye kadar tattıklarımın en iyisini yapmıştı. Bir de üstüne ev yapımı krem şanti? Cennetteydim. Bu düşünceyle neredeyse inliyordum.

Damien bana tuhaf bir bakış attı, ben de kızardım. "Özür dilerim. Sadece turtayı düşünüyordum." Hülyalı bir iç çektim.

"Turta mı?" Yüzü buruştu.

"Daha önce turta *yemiştin*, değil mi?"

"Willow. Ben bir iblisim. Dün doğmadım." Gözlerini kısarak sepetimden bir kızartma çaldı.

"Mhm. Sadece tadına bakana kadar bekle. Şimdiye kadar yediğim en iyi balkabağı turtası." Ağzıma bir kızartma daha atarken dayanamadım. "Çok güzel."

Yanımda oturan adama en sevdiğim yiyecekleri tanıtmaya fikri içimi ısıttı. Ona şehrimi, evimi, hayatımı göstermek -*İyi* hissettirdi.

Bana baktı, çiğnemeyi bırakırken çenesi gerilmişti.

Başımı arkaya yatırıp tavana bakarak gülümsedim ve patates kızartmamın kalanını bitirdim. Onu kızdırmanın ne kadar eğlenceli olabileceğini düşünmemiştim. Elbette, insani şeyler hakkında sınırlı bilgisi vardı - muhtemelen iki yüz yıldan fazla bir süredir iblis diyarında yaşadığı için - ama tepkisi işin eğlenceli kısmıydı.

"Peki... şimdi nereye?"

ON

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

damien

T her yerde balkabakları vardı.
Kelimenin tam anlamıyla.

Willow evine gidip üstümüzü değiştirmemiz için ısrar etmişti. akşamki kutlamalar için. Kot pantolonumun üzerine yumuşak, koyu gri bir henley ve flanel ceket giymiştim. Hava sıcaklığı akşam saatlerinde düşmeye başlamıştı ve soğuk beni pek rahatsız etmese de Willow'un bu hafta birçok kez kanepede titrediğini görmüştüm.

Kanepede yanımızda her zaman bir battaniye olmasının bir nedeni vardı.

Yatak odasından çıktığında ağzım kurudu. Vücudu uzun kollu balkabağı turuncusu (çünkü tabii ki öyleydi) bir elbiseyle sarılmıştı ve bu elbise her kıvrımı vurguluyor, onu günahın vücut bulmuş hali gibi gösteriyordu.

Her zaman güzeldi ama bu çok güzeldi. Giydiği taba rengi botlar ona fazladan birkaç santim daha kazandırmış, beni onun ağzına daha da yakınlaştırmıştı ve-

Bende ciddi bir sorun vardı.

Etrafımı bir ton balkabağı sarmıştı ama tek düşünebildiğim onun dudaklarıydı. Yumuşak, pembe ve çok tatlı. Tadının nasıl olduğunu merak ediyordum. Balkabağının tadı, onu her zaman takip eden vanilya ve kahve kokusunu bastırır mıydı?

Daha önce birinin *tadının* nasıl olduğunu hiç merak etmemiştim ama bunu aklımdan çıkaramıyordum.

Arabasından çıkar çıkmaz gözleri parladı. Ona araba kullanmayı bildiğimi söylememe rağmen -biz iblislerin ne kadar medeniyetsiz olduğunu düşünüyordu ki?

Yine de yüzündeki o ifadeyi tekrar görmek için binlerce kez yapmasına izin verirdim.

Willow, "Gidip Luna'nın hazırlanmasına yardım etmeliyim," dedi. "Ama sonra tamamen seninim."

Seninkini. Bu kelimenin dilinden dökülmesi neden hoşuma gidiyordu? Özellikle de *her şeyi isteyen içgüdülerimi* harekete geçirdiğinde.

"Tamam." Sesim kalındı ve onu kalabalığın içinden çadırılı bir tezgâh kuran sarışın kıza doğru takip ederken bu düşüncüyü uzaklaştırmaya çalıştım.

Hayalet baskılı sevimli küçük çantalara tek tek sarılmış Luna'nın kurabiyeleri bir masayı doldururken, diğer masada bir içecek istasyonu bulunuyordu.

"Ve bunu her yıl mı yapıyorsun?" Willow'un sıcak çikolatasını karıştırmasını izlerken ne yapacağımı bilemeden sordum.

Luna bana gülümsedi ve güçleri duyularıma çarptığında yüzümü buruşturmamaya çalıştım. Başka kimsenin bunu hissedememesi bana delice geliyordu. Tüm bu sihirli potansiyele sahipti ve geçimini *kurabiye* pişirerek sağlıyordu.

"Evet. Dükkânı açtığımızdan beri." Ondan yayılan mutluluk, işini ne kadar sevdiğini daha da pekiştirdi.

Ve sen bunu onun için mahvedeceksin, diye hatırlatmak için beynim zaman ayırdı.

Ben.

Ama Willow... Gözlerinde Luna'nınki gibi bir kıvılcım yoktu. I Kız kardeşini ve dükkânı sevdiğini söyleyebilirdi ama bu onun *tutkusu* değildi.

"İşim bitti!" Tekrar yanıma geldi. "Luna, gitmemizin bir sakıncası yok, değil mi?"

Çikolata ve tatlı kokusu durduğum yere doğru yayılıyordu.

Kız kardeşi başını salladı. "Hayır, devam et. Cait zaten bana eşlik etmeye geliyor."

Willow'un bana ondan bahsettiğini sanıyordum. Kuzenlerinden. Eski sevgilisine büyü yapmak isteyen o muydu?

"Harika." Willow gülümseyerek bana döndü. "Önce ne yapmalıyız?"

Boğazımı temizledim. "Bu senin işin. Neden sen seçmiyorsun?"

Cadımız dudağını ısırarak festivale baktı. Bana daha önce anlattığında bu etkinliği gerçekten hafife almıştı. Birkaç yiyecek tezgâhı ve gösterişsiz küçük kasaba eğlenceleri bekliyordum ama burası büyük bir karnavala benziyordu. Bir sürü oyun kurulmuştu ve hatta getirdikleri bazı küçük oyuncaklar bile vardı.

İçlerinden birini tanıdım: Örümcek. Daha önce de binmişim. Neredeyse kustumama neden oluyordu, bu yüzden tekrar yapmak istemiyordum. Gerçekten, sadece onu takip etmekten memnundum. Muhtemelen bana bol miktarda şeker yedirirken pastasını yemesine memnuniyetle izin verirdim. Bir daha böyle bir fırsatım olup olmayacağından emin değildim. Normal olmak için. Hayatının ortasında bile olmayan bir iblis gibi değil de bir insan gibi hissetmek.

"Şey... Bir gezintiye çıkmak ister misin?" Willow beni sersemliğimden çıkarmaya zorlayarak sordu.

Dikkatimi tekrar gözlerine çevirdim. Dudaklarına bakmaya devam edersem aptalca bir şey yapacaktım.

Onu öpmek
gibi. "Ne?"

Arkası açık, saman balyalarıyla dolu bir arabayı çeken küçük kırmızı traktörü işaret etti. "Bu neredeyse bir gelenek."

Bir kaşımı kaldırdım. "Bu pek rahat görünmüyor."

Cadım kıkırdadı. "Belki değil ama bir fincan sıcak elma şarabı içip bir battaniyenin altına sarılıyorsun, yani o kadar da kötü değil. Ayrıca manzara da harika."

Onun gözlerinden görmeye çalışarak etrafıma bakındım. Çiftliği süsleyen ışık dizileri, değişen yaprakları ve arka plandaki gün batımını mükemmel bir şekilde tamamlayan sihirli bir dokunuş katıyordu.

Dünya turuncu bir örtüye bürünmüştü ve o da tam ortasıydı.

"Öyle," diye mırıldandım onaylarcasına. Güzeldi ama buradaki en güzel şey oydu.

Willow parmaklarını elimin içinden geçirerek bana gülümsedi. Gülümsemesini seviyordum. Onu tekrar tekrar kazanmak için ne kadar ileri gidebileceğimi merak ediyordum.

"Hadi, dene!" Willow bana bir çatal dolusu turta uzattı. "Söz veriyorum, tadına *doyum* olmaz."

Bir kaşımı kaldırdım. "Gerçekten mi?"

Suratını astı. "Sadece dene. Lütfen mi? Benim için mi?"

"Tamam," diye kabul ettim, onun seviyesine kadar eğildim. Bana o yüz ifadesiyle bakarken hayır diyemezdim zaten. "Onu bana ver."

Çatalı ağzıma doğru uzatırken Willow'un yanakları pembeleşti ve çataldan yavaşça bir ısırık alırken onunla göz teması kurdum.

"Mmm." Dudaklarımı yaladım. Ne bekleyeceğimi tam olarak bilmiyordum ama dokusu inanılmazdı ve çırpılmış sos ev yapımı olmalıydı, çünkü zengin ve lezzetliydi.

İblis Kralı'nın sarayındaki bir ziyafete rakip olabilir.

"Sende biraz-" Üst dudağımı işaret ederek kıkırdadı. "Ne?"

"-Krem şanti. Tam şurada."

Başparmağı dudağımın üst kısmına sürtünerek krem parçasını yakaladı. "Ah." Boğazımı temizleyerek başka tarafa baktım.

"Teşekkür ederim."

Başparmağına bakıyordu, ben de eğildim ve dilimle yaladım.

"Damien!" Willow pembeye döndü. "Bunu burada öylece yapamazsın. Ya biri bizi görürse?"

Peki ya yaparlarsa, küçük cadı?

Yüzünde küçük bir çatıklık oluştu. *İnsanların kim olduğunu bilmesini istiyor musun? Ya yine başına bir şey gelirse?*

O zaman bu sefer yanımda korkunç bir cadı olması iyi bir şey, değil mi? Parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim ve parmak eklemlerini öptüm. *Ayrıca, etrafına bir bak. Herkes de eğleniyor.*

Kimse bize dikkat etmiyordu. Etrafımızda gülüşen aileler vardı; ebeveynler çocuklarının ellerini tutmuş, yüzlerinde mutlu bir gülümsemeyle kova dolusu şeker yiyorlardı. Yaşlı çiftler, muhtemelen geçmişi anımsarken sessizce geziniyorlardı. Gençler bile kazanmaya kararlı bir şekilde karnaval oyunlarını oynarken eğleniyor gibi görünüyorlardı.

Buradan Witches' Brew standını görebiliyordum. Luna etrafta dolanıyor, müşterilere kurabiye paketleri ve sıcak çikolata bardakları dağıtırken yardım ediyordu. Kaşlarımı çatarak Willow'a döndüm, yardım etmemiz gerekip gerekmediğini soracaktım ki-

"Willow?" Bir ses seslendi ve tamamen siyah giyinmiş bir kadın bize yetişmek için koştu. "Arkadaşın kim?"

"Oh." Cadım bana doğru baktı. "Bu Damien. Benim..." diye devam etti ve bana baktı. Benim için bir etiket belirlememiş olmasından nefret ediyordum.

Ama ben neydim? Onu bir buçuk haftadır tanıyordum ve bunun büyük bir kısmında kedi olarak kalmıştım. Bu gerçek beni hiç şaşırtmadı.

Ev arkadaşı mı? Arkadaş mı? Başka bir şey mi? Umutsuzca buna nasıl cevap vereceğini bilmek istiyordum.

Gözlerini yakaladım, o cevap vermeyince ben cevap verdim.

"Arkadaşım," diye onayladım.

Bana daha önce böyle seslenmesi hoşuma gitmişti. "Damien, bu Cait. Benim kuzenim."

Turuncu saçlı cadı elini sıkmam için bana uzattı. "Sizinle tanıştığım memnun oldum," diye gülümsedi. Daha önce onun gibi bir cadıyla hiç karşılaşmamıştım. Burnunda bir hızma ve kollarının yanlarına kadar uzanan güzel dövmeleleri vardı ve taytları yılan gibi görünüyordu.

"Kuzenler, ha?" İkisine yakından baktığımda benzerlikleri görebiliyordum. Burunlarının şekli ve çenelerinin yapısı aynıydı. Ama kuzeni saçlarını boyamıştı ve gözleri Willow'unkilere hiç benzemiyordu; bana Granny Smith elmalarını hatırlatıyordu.

"Evet. Annelerimiz kardeşti." Cait bana sıcak bir gülümseme verdi.

Kuzeni kolunu omzuna atıp Willow'a sıkıca sarılırken, Willow, "Aynı meclisteyiz," diye ekledi.

"Ah," dedim başımı sallayarak. "Elbette."

Bu ayıltıcı bir hatırlatmaydı; bu insanlar sonsuza dek Willow'un hayatında olacaktı.

Peki ya ben? Belki bir ayımız olurdu. İyi bir ay. Sayıldığından emin olmak istedim.

Willow elimi çekiştirerek, "Hadi," dedi. "Gidip balkabağı bulalım."

Kuzeniyle vedalaştık ve beni balkabağı tarlasına doğru çekerken Luna'ya yardım etmekten bahsetmeyi tamamen unuttum.

Sonsuz balkabağı denizine bakarak kaşlarımı çattım. "Tam olarak ne arıyorum? Bunu daha önce hiç yapmamıştım."

Bir an şaşırmış göründü, sonra yüz ifadesini düzeltti ve eğilerek ayaklarının dibindeki turuncu kabağa baktı. "İyi bir şekle sahip, orta ila büyük boyda ve pürüzsüz bir yüzeyi olan bir tane istiyorsun." Willow yerdeki birkaç örneği işaret etti. "Gerçi sanırım her şey içine ne oymak istediğine bağlı." Dudağını ısırdı ve ben de o tatlı, pembe dudaklarına saplanan dişlerine bakmaktan kendimi alamadım.

Bunu ona yapmanın nasıl bir şey olacağı düşüncesiyle gözlerimi kırptırdım.

"Bundan önce bir şeyler düşünmem mi gerekiyordu?" Çünkü kesinlikle düşünmemiştim.

"Ah. Şey. Sanırım değil." Willow ayağa kalkıp bana yaslanmadan önce ellerini elbisesinin eteğine sürdü. "Ama sen... benimle bir tane oyacaksın, değil mi?" Gözleri yalvarır gibiydi, neredeyse yalvarıyordu. Ama sormasına gerek yoktu.

"Elbette," diye kıkırdadım. "Ne istersen Wil." Bir kolumu beline dolayarak onu kendime daha sıkı çektim ve tatlılığının kokusunu içime çektim. Kokusuna doyamıyordum.

"Oh!" diye bağırdı, benden uzaklaşarak. "Onları buldum!" İki balkabağının yan yana durduğu sıranın aşağısına doğru koştu. Biri diğerinden biraz daha küçük olmasına rağmen renk ve şekil olarak neredeyse eşitlerdi. "Ne düşünüyorsun?" Bana baktı ve ben de başımı salladım.

"Mükemmel." Ama ben balkabaklarından bahsetmiyordum.

Onları kollarıma alarak tartı istasyonuna götürdüm, böylece Willow arabaya koymadan önce parasını ödeyebilecekti.

Dönüş yolunda Willow birkaç yiyecek standında durdu ve beni farklı tatlılarla beslemeye devam etti. Kaç çeşit balkabağı denediğimi unutmuştum.

Şekerlemeler, ekmekler, kekler, çörekler.

"Hala nasıl yiyorsun?" Balkabağı baharatlı kekten ağzına bir lokma daha atmasını izlerken ona sordum.

Çiğnemeyi bırakıp bana baktı. "Tatlılar için dipsiz bir midem var." Willow'un sesi çok gerçekçiydi. "Belli ki öyle."

Bana küçük bir torba şeker uzatmadan önce dudağının kenarındaki şekerleme lekesini sildim.

"Nedir bu?"

Bir tanesini seçtim ve üçgen şeklindeki sarı, turuncu ve beyaz renkli tuhaf şekeri elime aldım.

Kıkırdadı. "Bu mısır şekeri. Bir dene. En sevdiklerimden biridir." *Mısır mı?* Ağzıma atmadan önce şüpheli bir yüz ifadesi takındım.

Güzelmiş. Yüzümü buruşturdum. Tadı şeker ve krema gibiydi, hepsi bir arada.

"Ne?" Güldü. "Beğenmedin mi?"

"Bu çok tatlı. Saf şeker yemediğine emin misin?"

Willow dilini bana doğru uzatarak çantamdan birkaç parça aldı. "Benim için daha fazla, teşekkürler."

O bitirdiğinde hiç umursamadım, onun şekerleri mutlu bir şekilde yemesini izleyerek büyülendim.

"Şimdi labirentten geçelim mi?" Üst üste yığılmış saman balyalarına doğru bakarak sordu.

Beni oraya sürüklemeden önce yemek ambalajlarımızı derhal çöpe attık.

Ön tarafta çalışan cadı bize labirentin bir haritasını verdi, böylece görünüşe göre çıkış yolumuzu bulabilecektik. Yukarıdan görünümü gösteren diyagrama baktım. Lanet olası şeyi, ortasında gözleri ve ağzı olan bir balkabağı şeklinde yapmışlardı.

"Bir yıl o kadar zorlaştırdılar ki, yaşlı Crowley Nine nasıl çıkacağını bulamadı. Bir arama ekibi göndermek zorunda kaldılar," diye kıkırdadı.

"Bu bir balkabağı," dedim açıkça.

"Geçen yıl bir hayaletti." Düşünceli görünüyormuş gibi yaptı. "Bakalım gelecek yıl kedi yapacaklar mı?"

Gözlerimi devirerek onu labirentin girişine doğru çektim. "Hadi yapalım şunu."

Ama arkamı döndüğümde dudaklarıma yayılan gülümsemenin hayaletini göremedi.

Bir yerde ne kadar saman olabilir ki? Cehennem. Burası *gerçek* bir cehennemdi. On beş dakikadır içinden geçiyorduk ama sanki saatlerdir geçiyormuşuz gibi geliyordu. Yüksek saman duvarları beni kapana kısılmış gibi hissettiriyordu, dışarı çıkamıyormuşum gibi -çıkmaq için gücümü kullanmamın sadece bir an alacağını bilmeme rağmen.

Gölgelerimin parmaklarımla arasından kıvrılmasına izin vererek nefes aldım ve hafifçe sakinleştim.

Cadıma bir soru sormak için arkamı döndüm ama o arkamda değildi.

"Willow?" Etrafımda döndüm. Nereye gitmişti? "Willow!" Henüz yürümediğimiz yere geri dönmeden önce patikanın diğer kollarını kontrol ederek hafifçe geri dönerek bağırdım.

"Lanet olsun," diye küfrederek alnımı ovuşturdum. Onu kaybetmeyi nasıl başarmıştım?

Burası klostrofobik bir yerdi ve haritaya rağmen yine de etrafımın tamamen çevrildiğini hissettim.

"Yakaladım seni!" Dedi, arkamdan fırladı.

"Willow. Tanrı aşkına. Yapma bunu." Alnımı ovuşturdum.

"Ne?" Kaşlarını çatı.

"Düşündüm ki-" *Kaybolmuştun. Sana bir şey olduğunu.* "Boş ver." Başımı salladım.

"Ben sadece-" diye başladı Willow, bana doğru ilerliyordu ama aramızda yerde bir çamur parçası vardı ve ayağı kayarak onu ileri fırlattı.

Tökezlediğinde hemen uzandım ve düşmesini engellemek için kollarımı beline doladım.

"Oh." Willow nefes aldı ve ben de saman balyalarının labirentin içinde gözlerden uzakta bizi sakladığının farkına vardım.

Çok tatlı kokuyordu; kokunun kaynağını bulmak için eğilmekten kendimi alıkoymak zorunda kaldım. Şampuanından mı geliyordu? Yoksa sadece ona özgü bir şey mi?

Sikeyim.

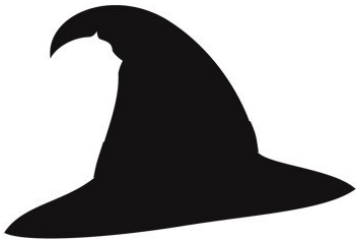
"Küçük cadı..." İnledim.

Kontrolümü

kaybediyordum.

Eğer dikkatli olmasaydım, onu alacaktım.

OceanofPDF.com

ON BİR

OceanofPDF.com

Söğüt

M Dudaklarım aralandı ve yüzüne bakarken dudaklarımdan hafif bir nefes kaçtı. İçinde kaybolmayı asla başaramadığım o kara gözlere. İster kırmızı, ister koyu çikolata kahverengisi olsunlar

Onlarda büyüleyici bir şey var. Onun hakkında, gerçekten.

Bakışlarımın dudaklarına kadar inmesine izin verdim.

Onun da aynı şeyi yaptığına hiç şüphe yoktu.

Birbirimize o kadar yakındık ki, bedenlerimiz arasında neredeyse bir santim bile kalmamıştı ve onu *istediğimi* aniden fark ettim. Hayal edebileceğimden çok daha fazlasını.

Belki de yapmamalıydım - ne de olsa o bir iblisti ve hayatım boyunca onlardan uzak durmam öğretilmişti - ama artık elimde değildi.

Bütün günü onun varlığında geçirmişken ve onu istediğim yere sürüklememe izin vermişken değil. Ot gezintisinde birlikte otururken, kalçalarımız birbirine değerken, aynı battaniyeyi paylaşıırken... Merak ettim, *o da aynı şekilde mi hissediyordu?*

"Willow," diye mırıldandı sesi. "Bana öyle bakma."

"Ne gibi?" Benimki rüzgâra karşı bir fısıltı bile sayılmazdı ama bunu söylememe hiç gerek yoktu.

Birbirimize bakarken dilim dudaklarımın üzerinde gezinerek onları nemlendirdi. Bir santim bile kımıldasak öpüşecektik. Tek yapmam gereken eğilmektir ve-

"Sanki seni öpmemi istiyorsun."

Eli belimde sıkılaştı ve beni ona sıkıca tutturdu. Diğer sırtıma yayıldı ve avucunun sıcaklığı neredeyse beni yakıyordu, ama durmasını istemiyordum.

"Ama..." Kirpiklerimin arasından ona baktım. "Ya yaparsam?"

"Küçük cadı..." Ben ceketini daha sıkı kavrarken bile yüzünde acı dolu bir ifade belirerek uyardı. "Kendini neye bulaştırdığının farkında olduğunu sanmıyorum."

Yaptım. Ama *umurumda değil*. Farkına vardım, sert ve hızlı bir şekilde. Beni öptüğü sürece bu adamla, bu iblisle ne yaptığım umurumda değildi.

"Öp beni," diye fısıldadım. "Lütfen."

Sırtımı tutan eli saçlarımın arasından geçmeden önce kabaca nefes verdi ve eğildi ve Damien'in dudakları dudaklarımın üzerindeydi.

Yumuşak, sanki tepkimi ölçüyordu. Benim için sorun olmadığından emin olmak istiyordu. Ellerimi boynuna dolayarak parmaklarımı saçlarına doladım ve onu daha güçlü bir şekilde ağzıma doğru çektim.

Dilinin benimkine değdiği ilk anda nefesim kesildi. Hissettiğim ani kesinlik -doğruluk- daha önce *kimseyi* öperken böyle hissetmemiştim.

Beynim sihir demek istedi. Ama ben sihri biliyordum ve bu benim güçlerime hiç benzemiyordu.

Dilinin ağzımdaki her hareketi, dudaklarının dudaklarıma her dokunuşu başımı döndürürken, zihnim bulanıklaşırken olmazdı.

Daha fazlasını istedim.

Beni sonsuza dek böyle öpmesini istedim.

Ağzının içine doğru iç çekerek kollarımı boynuna doladım.

Beni kaldırması için gereken tek davet buydu, diliyle ağzımı keşfederken beni saman balyalarına yaslamak için döndürdü ve bırakmadı.

"Kahretsin Willow," diye mırıldandı, gözleri yüzümün her santimetresinde gezinirken sesinde hayranlık vardı. Oyalanıyor, ezberliyordu. Saçlarının arkasından çekiştirerek ağzını tekrar kendime çektim.

Dudaklarımızı birleştiriyorduk. Artık bunu hissettiğime göre, durmak istemiyordum.

Labirentten çıkmayı başardığımızda güneş gökyüzünden kaybolmuştu.

"Bakın!" Festival için ahır tamamen donatmışlardı, tavandaki ışık dizisi dans pistini aydınlatıyordu. "Çok güzel." Rüya gibi bir iç geçirdim.

Hep bir gün böyle bir düğün yapmayı hayal etmiştim. Eğer doğru insanla tanışırsam. Son zamanlarda, bu daha az olası görünüyordu. Ama...

Yanımdaki adam bana yine böyle şeyler düşündürüyordu. Ki bunu göze alamazdım. Sadece bir ay kalacağını söylemişti. O kadar insan varken bir iblisten ömür boyu kalmasını bekleyemezdim.

O buralı değildi. Pleasant Grove'a ait değildi. Derin bir iç çektim.

Damien başparmağını kaşlarımın arasındaki kırısklığa sürttü. "Ne düşünüyorsun, küçük cadı?"

Başımı salladım. "Bir şey yok." Yüzümü gülümsemeye zorlayarak dikkatimi yeniden ahıra verdim. "Önemli değil."

Şüpheli görünüyordu ama bunu görmezden geldim. "Bir şeyler içmek ister misin?"

Balkabağı biraları var."

Damien inledi. "Sen ve balkabağı. Tadında sevmediğin bir şey var mı?"

"Hayır!" Işıldadım. "Balkabaklı kek kokulu vücut losyonum bile var."

Nefesinin altında homurdanarak, kulağa "*Tabii ki biliyorsun*" gibi geldiğinden emin olduğum bir şey söyledi. Ama emin olamadım.

Yine de onu bara çektim, ona bir bira ve kendime de bir balkabağı elma şarabı sipariş ettim.

Damien içkisini yudumlarken gözleri odanın içinde gezindi. Yutkunduktan sonra yüzünü buruşturdu. "Bu... gerçekten bir şey."

Güldüm. "Beğenmediysen sorun değil. Bitirmezsen alınmam."

Homurdandı, bir yudum daha aldı.

Gözlerim, dili alt dudağının üzerinde kayarak fazladan sıvı damlalarını yakalarken hareketi takip etti. Daha önceki öpücüğü düşündükçe vücudumun ısındığını hissediyordum; dilini dilimde hissediyordum. Başka neler yapabileceğini merak ediyordum.

Elma şarabımı yudumlarken göz temasından kaçınarak, "Kendini *kaybediyorsun, Willow*," dedim kendi kendime. Alkol oranı daha yüksek bir şey seçmeliydim; belki bu bana daha cesur davranma cesareti verirdi.

Onun yerine ayakta duruyor ve dans pistinde eşlerini kollarında döndüren çiftleri izliyordum. Şimdiye kadar bilmem gereken bir tür neşeli, country iki adım dansı yapıyorlardı. Gerçi dans etmeyi pek sevmezdim. Belki de doğru partneri bulamamıştım.

"Buraya gel," diye fısıldadı Damien, elini bana doğru uzatarak. Elini tuttum ve beni kollarının arasına aldığında şaşırdım.

"Oh, hareketlerin var, değil mi?" Belki de bir yanımda onun nasıl dans edileceğini bilmesine şaşırmıştı. Özellikle de beni etrafında döndürürken, ayakları gözlerimin yetişemeyeceği kadar hızlı hareket ediyordu.

"Orası iblis diyarı, cehennem değil," dedi, derin sesi kulağıma sertçe çarpıyordu. "Dans etmeyi gençken öğrendim." Bu onu neden daha da sevimli yapıyordu?

Gözlerini kapattı, dudaklarında sıcak bir gülümseme kıvrıldı. "Annem dans etmeyi çok severdi."

"Damien..." Mırıldandım. Bu şimdiye kadar söylediği en tatlı şeydi. "Ona ne oldu?" Kendi anne babamı kaybetmişim ama ondan geçmiş zamanda bahsettiğini duymak kalbimi sızlattı.

Başını iki yana salladı. "Babam... saray... tüm korumalara rağmen onun için en güvenli yer değildi." Gözleri geçmişi düşünüyormuş gibi uzak bir bakışla doldu. "Beni korurken öldü."

Bir ebeveyni kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum ama bu şekilde değil. "Benimki bir tekne kazasında öldü," dedim fısıltıyla. "Bunu tek başına yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm."

Gözleri benimkilerle birleşti ve gözlerinde belirgin olan acı... Onu tekrar öpmek istememe neden oldu, sadece bir süreliğine onu uzaklaştırmak için. Ya da belki ona sarılmak. Hangisi olduğundan emin değildim. Ama kalabalık bir dans pistinin ortasında olduğumuz için beni yönlendirmesine izin vermeye devam ettim.

"Uzun zaman oldu." Sırtımı sıkıca kavradı. "Artık o kadar acımıyor."

Başımı omzuna yasladım. "O acı... Yine de seni asla gerçekten terk etmiyor."

"Hayır," diye kabul etti. "Öyle değil."

Ondan sonra bir süre sessiz kaldık, kendimizi müziğin akışına kaptırdık.

"Onlara ne olduğunu sorabilir miyim?" Damien'ın sesi sessiz ve teslim olmuş gibiydi. Sanki cevap vermeyeceğimi düşünüyordu.

"Bu konuda pek konuşmuyorum," dedim dürüstçe. "Kasabadaki çoğu insan ne olduğunu biliyor ve meclisim de... Uzun zamandır onlar hakkında soru soran ilk kişi sensin." Hâlâ onunkini tutmayan elimle gömleğini kurcaladım. "Onlar gideli yıllar oldu. Hâlâ özlüyorum"

Ama ağlamayı yıllar önce bıraktım. Luna için güçlü olmalıydım. Onun için bir arada kalmalıydım."

"Kaç yaşındaydın?" Mırıldandı.

"21. Bir telefon aldığım da üniversitedeydim. Korkunç bir kaza olmuştu. Ve Luna, o... Liseden yeni mezun olmuştu."

Sırtımı okşadı. "Demek geri döndün?"

Başımı salladım. "Ben de geri döndüm. Bir dönem erken bitirdim, diplomamı aldım ve Luna pastacılık okuluna giderken evimizin dağılmasını önledim. O ne istediğini biliyordu ve ben..." Görmedim. Rüya görmemiştim.

"Kız kardeşin için her şeyi yaptım." "Evet."

Bir anlaşma sesi çıkardı. "Bunun nasıl bir şey olduğunu bilirim. Kardeşiniz için hayatınızdan vazgeçtiğinizi hissetmek."

"Buna değmediğini düşündüğümünden değil. Luna'yı seviyorum. Birlikte çalışmayı, büyüttüğümüz işi seviyorum. Witches' Brew onun olduğu kadar benim de bebeğim. Sadece..."

"Senin rüyan değil."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Evet," diye fısıldadım. "Bu benim rüyam değil." Boğazını temizledi. "Peki ne?"

"Biliyor musun, sanırım hâlâ anlamaya çalışıyorum." "Ben de öyle."

Güldüm. "Ne yani, iki yüz seksen yedi yıl hayatında ne yapmak istediğini anlamana yetmedi mi?"

Damien kulağımın arkasındaki bir saç telini okşadı. "Seninle tanışana kadar pek de hayatım varmış gibi hissetmiyordum."

Gözlerimiz tekrar birleşti ve bu sefer bakışlarını tuttum. İçime çektim. Bundan zevk aldım.

Bununla ilgili bir şeyin hayatımı değiştireceğini biliyordum.

Belki de hep hayal ettiğim şekilde.

ON İKİ

OceanofPDF.com

damien

I düşündüğümde daha büyük bir belanın içindeydim. Balkabağı tarlaları, danslar ve Willow'un sarhoş edici varlığıyla dikkatimin dağılmasına izin veriyordum. Bunun sürebileceğini düşünüyordum. Belki de bir yolu olduğunu düşündüm.

Sanki bir cadıya karışmayı içermeyen sorumlulukları olan bir iblis değilmişim gibi.

Ama o öpücük.

Onu öpmeyi planlamamıştım. İyi olmak için çok uğraşıyordum. Karanlığımın onun güneş ışığını lekelememek için. Ama elimde değildi. O kocaman yeşil gözleriyle bana baktığında, kendimi kontrol etme yetimi kaybetmişim.

Yolcu koltuğuna bakarak Willow'un uyumasını izledim, gözleri kapalı olsa bile başı bana dönüktü.

Bunu istedim. Onu istedim. Ama ona sahip olamadım.

"Siktir," diye mırıldandım ve eve bakmak için geri döndüm. Eve arabayla gitmemeye izin vermesi bir mucizeydi. Ona bir ehliyetim olduğunu kanıtlamak zorunda kalmıştım - iblis diyarı tarafından uydurulmuş olsa da, çünkü gerçek kimliği olan bir insan değildim - ve razı olmadan önce arabasını sürebileceğimi.

Ama çok yorulmuştu. Dans pistinde saatlerce sallandıktan sonra gözleri kendi kendine kapanmaya başlamıştı.

Ve şimdi, onu uyandırmak için kendimi zor tutuyordum. Bunun yerine ona bakıyor, gözlerimle yüzünün çizgilerini takip ediyordum.

Ama kendime engel olamadım ve elimi uzatıp başparmağımla elmacık kemiğinin üzerinden geçtim.

"Hmm?" Willow uykusundan uyanırken küçük bir inilti çıkardı.

"Geldik," dedim evine bakarak.

"Oh." Cadımız esnedi ve kollarını uzattı. "Araba kullandığın için tekrar teşekkürler."

"Sorun değil." Boğazımı temizledim, elbisesine ya da elbisenin yukarı kalkarak kalçalarını daha fazla ortaya çıkarmasına bakmaktan kaçındım.

Ağzım kurudu.

"İçeri girmeliyiz," diye fısıldadım.

"Evet." Sesi sessiz ve alçaktı. "Yapmalıyız."

Misafir banyosuna girip aynada kendime baktım.

Kendini *toparlamalısın, Damien, diye* azarladım kendimi. *O senin dokunabileceğin biri değil.*

Ama öpüşmemiz zihnimde tekrarlanıyordu.

Yumuşak, pürüzsüz dudaklarının benimkilerin üzerinde gezinmesi. Ağzımın içine tatlı tatlı iç çekişini. Tadının ne kadar güzel olduğunu. Daha fazlasını istedim.

Ama hayır.

Kıyafetlerimi çıkardım, boxer'larımla kaldım ve geri kalanını düzgünce katlanmış bir şekilde tezgahın üzerinde bıraktım.

Dışarı çıktığımda, Willow kanepenin üzerine bir yastık ve battaniye bırakmıştı. Bunun benimle aynı çatı altında bu şekilde uyuduğumuz ilk gece olduğunu düşünmek tuhaftı. Diğer her gece onun ayaklarının üzerinde uyuyordum.

Yatak yığınınına bakarak kıkırdadım. *Kanepeye.*

Çünkü o da beni öpmüş olsaydı bile, ben hâlâ bir yabancıydım. Bu ciddi bir şey değildi. Beni yatağına davet edecek gibi değildi.

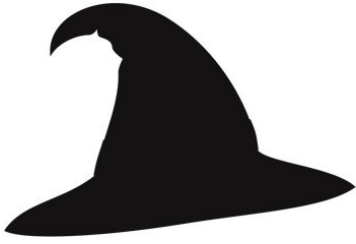
Bir daha olmaz. En

azından henüz değil.

Ama...

Kedi formuma geri dönerek, ışıkları kapatıp uyuyana kadar bekledim ve sonra odasına girip ayaklarının dibine kıvrıldım.

Onu, benim küçük cadımı zarar görmekten koruyabileceğim bir yer.

ON ÜÇ

OceanofPDF.com

Söğüt

I panik içinde uyandım. Üstümde bir şey vardı, sıcak bir şey ve tekmeleyerek onu üzerimden almaya çalışıyordum.

"Willow!" Yumuşak, zengin, *öfkeli* bir ses homurdandı.

Olamaz. "Damien?" Yatağın üzerinden baktım ve anında pişman oldum. "O da neydi öyle?"

"Ben... Ben yapamam..." Göz kırptım.

Çırılçıplaktı. Tamamen çıplak, ve muhteşem bir şekilde çıplak, ve-"Sana söyledim

kanepede uyumak için!" Neredeyse bağıracaktım. "Ve üzerine bir şeyler giyebilir misin *lütfen*?"

Bakmamaya çalışıyordum. Neyse ki hava karanlıktı ve sadece göğsünün dış hatlarını ve... diğer bölgelerini görebiliyordum. Yanlış anlaşılacak *bir şey* yoktu.

Damien'in sesi mizah doluydu. "Neden, gördüğünü beğendin mi?"

Yüzüne bir yastık fırlattım. "Hayır!" *Evet*. Yüzümdeki kızarıklığı gizlemek için buranın yeterince karanlık olmasına sevinmişim.

Damien yastığı vücudunun alt yarısının üzerine yerleştirdi ve ben sertçe yutkundum. Şeklini düşünmemeye çalışıyordum. İri bir erkekti ve paketinin etkileyici boyutu bile... *Vay* canına.

Bu sağlığım için iyi değildi. "Bu neden daha önce olmadı?"

"Çünkü daha önce dönüştüğümde uyumuyordum." Gözlerini bana dikti. "Ve kesinlikle uyurken yataktan atılmayı beklemiyordum."

"Kanepede olman gerekiyordu."

"Belki de kanepeyi sevmiyorumdur," diye homurdandı, bir tutam siyah saçı alnına düştü. "Ayrıca, belki de sadece sana göz kulak olmak istedim."

"Ne için? Benim de sana küfretmediğimden emin olmak için mi?" Gözlerimi devirdim. "Rahatlayabilirsin, Damien. Sana hiçbir şey yapmayacağım."

Dişlerini sıktı. "Belki de kendim için endişelenmiyorumdur."

Gözlerimi kırptım. *Ben mi? Benim için mi* endişeleniyordu? "*Neden?*" diye sordum. diye sordum, gecenin içinde bir fısıltıdan fazlası değildi.

"Dışarıda benden daha kötü şeyler var, küçük cadı. Hayal bile edemeyeceğin şeyler."

Söylemediği başka şeyler de vardı; ses tonundan, sesine sinen korkudan belliydi. Onu labirentte kaybettiğimde bu yüzden mi bu kadar korkmuştu?

Onun gibi güçlü bir iblis neden korkabilir ki?

Kaşlarımı çattım. "Bana hiçbir şey olmayacak. Burası Pleasant Grove." Bu isim kasabamıza çok uygundu. Mutlu, arkadaş canlısı bir yerdi. *Hoş.* "Burada değil. Koşularımız ve büyülerimiz olağanüstüdür."

Ama... madem bu kadar iyilerdi, Damien buraya nasıl geldi? Büyülü olmayan varlıkları olduğu kadar diğer büyülü türleri de korumaları gerekirdi. Sıradan bir insan bir şekilde kasabamıza gelirse, beyninin onları inandıracağı şeyi görürdü.

Normalde, 1700'lerdeki bir cadı kasabasını canlandırdığımızı, bir gösteri yaptığımızı düşünen insanlar olurdu.

Ama ondan önce hiç iblis görmemiş olmamın bir nedeni vardı. Bize kötü olduklarını öğretmişlerdi. Onlardan korkmayı.

Yine de Damien'in öyle olmadığını biliyordum. Bana hayatına, zihnine, kalbine küçük bakışlar atmıştı. Kötü bir insan değildi. Ruhumu ona teslim etmemi ya da başka bir sözleşmeyi kabul etmemi sağlamaya da çalışmıyordu.

Ve sonra... beni öpme şekli vardı. Çok yumuşak ve sonra çok yoğun bir şekilde.

Beni nasıl istediğine dair hiçbir hata yoktu. Değil mi? Beni samanlığa sıkıştırdığında bunu hissetmiştim. Ama eve geldiğimizde benden uzak durdu. Buraya gelmek için ben uyuyana kadar bekledi.

-kedi formunda- ve aynısını yap.

Yani beni istemiş olabilir, ama bu dürtülerle hareket etmek istemedi.

Hangisi daha kötüydü?

"Damien..." Nefes aldım ama ne soracağımı bilmiyordum. Ne söyleyeceğimi.

Yüzümü diğer duvara döndüm. "Uyumaya geri dönüyorum," diye mırıldandım, yerden tırmanışını duyduğumda ona dönüp bakmadım.

Diğer odaya doğru ilerlerken.

Kesin olarak bildiğim bir şey vardı: Damien tehlikeli bir iblis olmayabilirdi ama benim kalbim için tehlikeliydi.

Çünkü onu *istedim*.

Tüm çabalarım rağmen tekrar uyuyamadım ve gecenin geri kalanını dönüp durarak geçirdim. Şafağın ilk ışıkları belirdiğinde, evden aceleyle çıkmadan önce hızla duş alıp giyindim.

Belki Damien'a neler olduğunu, neden böyle hissettiğimi bilmiyordum ama sorun değildi, kız kardeşim vardı ve bana her zaman iyi tavsiyelerde bulunurdu. Bazen abla olduğumu unutuyordum, çünkü yaşının ötesinde bilge görünüyordu. Kahrolası önsezi yetenekleri.

Rüzgârlı ve yağmurlu bir gündü, bu yüzden arabamı aldım, Ana Cadde'nin hemen dışında bir yere çektim ve fırına doğru yürürken yağmurluğumu üzerime daha sıkı sardım.

İçeri adımımı atar atmaz kız kardeşimin karıştırma kabının tezgâha çarparken çıkardığı tanıdık sesi duydum. Fırının üstündeki daireyi kiraladığı için normalde benden önce gelirdi.

Sarı saçlarını tepede topuz yapmış, pembe bir toka ile hepsini bir arada tutmuş, elbisesi ve balıkçı yakasıyla mükemmel bir uyum sağlamıştı.

Günün birinde, sabahın bu erken saatlerinde hep bu kadar sevimli görünmesine kızacaktım. Bir kot pantolon giymek için tüm enerjimi harcamıştım.

"Mmm. Burası güzel kokuyor." Her zaman öyleydi, hiç şaşmadan. "Umarım öyledir," diye gülümsedi. "Çörek yaptım."

Ağzım sulandı. "Çörek mi? Özel durum nedir?" Onu her zaman normal menüye eklemeye çalışıyordum, ancak Luna çok fazla iş olduğunda ısrar ediyordu. Buna rağmen müşterilerimiz onları çok severdi.

"Özel bir durum yok," diye omuz silkti. "Sadece canım öyle istedi."

Sihrimi kullanarak elimi tavadan bir tane çıkaracakmışım gibi hareket ettirdim ama elimi tokatlayarak uzaklaştırdı. "Daha sonra. Hâlâ çok sıcaklar. Bırak krema sertleşsin." Bana bir kaşını kaldırdı. "Bu sabah neden bu kadar erken geldin?"

Saçlarımı örüp önlüğümü belime bağlarken *lanet* olsun, diye düşündüm. *Yakalandım*.

"Sebebi yok," dedim, kendimi günün hazırlıklarıyla meşgul ederken. "Uyanıktım, o yüzden gelip kız kardeşimle vakit geçireyim dedim."

"Mmm. *Elbette*." Bana inanmıyormuş gibi söyledi ama en azından çoğu doğrudu. Onunla zaman geçirmek istiyordum.

"Evet," dedim, kendime bir kahve yapmak için her şeyi hazırlarken *p*'yi patlattım.

"Ee, kediniz nasıl?" Luna, üzerinde çalıştığı hamur kabından başını kaldırarak sordu.

"O, uh... Kaçtı mı?" Damien'ı ve onun bir kedi *olmadığına* ne kadar sevindiğimi düşünerek yanaklarımın pembeleştiğini hissedebiliyordum.

Kız kardeşim bana bilmiş bir gülümseme verdi. "Elbette. Ve bunun senin yeni gizemli adamınla bir ilgisi yok, değil mi?"

Sorusunu duymazdan geldim, onun yerine sabahtan beri aklımda dolaşan bir soruyu dile getirdim. Ya da belki de bundan daha uzun süredir, itiraf etmek istemediğim bir şeydi. "Luna, ben... Kadere inanır mısın? Kadere?"

Luna gözlerini kırptırdı. "Bu nereden geliyor?" Daha fazla krema karıştırdığı mikserle doğru ilerledi.

Başımı salladım. "Bir nedeni yok. Sadece..." İçimi çektim.

Ona nasıl hissettiğimi nasıl açıklayacaktım? Ya da belki de sorunun kendisi buydu - bu düşüncelerimi kelimelere dökmek istemiyordum. Korkularımı ve umutlarımı dile getirmek, çünkü o zaman gerçek olurlardı.

"Tanrıça'nın bize izleyebileceğimiz yolları verdiğine inanıyorum, ama gerisi bize kalmış."

Dudağımı ısırarak kardeşimin yüzüne tamamen döndüm. "Ama... İkiz Alevler, Akraba Ruhlar, *Ruh Eşleri* gibi. Bu tür şeyler. Dışarıda kaderinde birlikte olmak olan biri olduğuna inanıyor musun? Aşık olacağın?"

Başını öne eğdi. "Bana hep geleceğine bakmamamı söyledin. Bilmek istemediğini. Ama şimdi..." Luna bir kaşını kaldırdı.

"Hayır!" Biraz fazla hızlı haykırdım, sorusu yüzünden okunuyordu. "Hâlâ bilmek istemiyorum." Mırıltıya indirdiğim sesim zar zor duyuluyordu. "Sadece merak ediyordum."

Luna mikseri kapatıp kaseyi ikimizin arasına, tezgâhın üzerine koydu ve bakışlarını bana dikti. "Willow, bana gerçekten ne soruyorsun?"

"Annem babamla tanıştığında *biliyordu*, değil mi? Sizce bu mümkün mü?"

Gözlerini kırptırdı ve sonra başını salladı. "Bence *her şey* mümkün, Willow." Luna sihriyle krema kâsesindeki kaşığı hareket ettirdi. "Özellikle de büyü'nün var olduğu bir dünyada."

Belki de haklıydı. Yine de bu, bu düşüncelerin neden kafamdan geçtiğini açıklamıyordu.

Gerçek olsa bile, *Damien* değildi. Olamazdı. O ölümsüz bir iblis prensiydi ve ben sadece bir cadıydım.

"Hm." Parmağımı krema kâsesinin kenarından geçirdim ve yaptığı krem peynir karışımından bir topak aldım. "Nefis. Benim favorim."

Luna gülümseyerek, "Muhtemelen bu yüzden bu kadar çok yapıyorum," dedi. "Dondurulacak taze bir parti baharatlı kek var."

"Sen gelmiş geçmiş en iyi ablasın." Kollarımı ona doladım ve sıkıca sarıldım.

"Ve bana hâlâ yakında bir bar randevusu borçlusun. Yeni bir elbise aldım ve giymek için sabırsızlanıyorum." Beni kolumdan dürttü.

"Tamam," diye kabul ettim. Çünkü ikimiz de eğlenmeyi hak ediyorduk. Ve belki de bana sürekli söylediği gibi, sonunda hayatımı *yaşama* zamanım gelmişti. Ve belki de bunun sadece küçük bir parçası Damien'la ilgiliydi. Ben sıvıştığımda kanepemde uyuyan adamla. "Bu hafta sonu mu?"

"Sıra sende. Ve sadece Cuma günü barda *Ghoul'un* gecesi olduğu için değil." Kaşlarını oynattı.

"Kıyafet mi?"

"Ürkütücü. Doğal olarak."

Tanrım, Pleasant Grove'da Cadılar Bayramı'nı çok severdim. Herkesin temalı geceler ve dekorlarla kendini bu kadar kaptırması. Her nasılsa Cadılar Bayramı'nı bütün bir aya yaymıştık.

"Orada olacağım."

"Nereye gidiyorsun?" Ben elbisemin fermuarını çekmeye çalışırken Damien kapının pervazına yaslanarak sordu. Cuma gecesi, Luna ve benim The Enchanted Cauldron'daki büyük gecemizdi.

Ona bakmak için döndüm ve ağzım açık kaldı. Karın kasları. Kaslar. Havlu belinde.

Oh, Tanrıça.

Ağzım kurudu. Onu daha önce de gömleksiz görmüştüm, karanlıkta ve *çoğunlukla* vücudundaki çıkıntıların ana hatları belli olsa da. Ama bu... Gözlerimi kapattım.

"Bir iblis mi yoksa lanet olası bir Tanrı mı evlat edindim?" Nefesimin altında mırıldandım, gözlerim hâlâ kaslarına odaklanmıştı. Elimde olsa dilimi defalarca üzerinde gezdirmek istediğim o karın kasları. Özellikle de geçen haftaki öpücükten sonra. Bu yeterli değildi, daha fazlasını istiyordum.

Hiçbir varlığın böyle görünmesine izin verilmemeli. Özellikle de iyi olmak için bu kadar çabalarken. Onu her gördüğümde kendimi seks delisi bir canavar gibi hisseden bir yanımdı. Tek bir bakışı yetiyordu ve ben ıslanıyordum. *Damlıyordum*. Bu haksızlıktı, gerçekten.

Ama o benim ev *arkadaşımdı*, *dostumdu* ve gidiyordu. Bana sadece bir ay söz vermişti ve bunun ne kadarı kalmıştı ki?

Ama ondan kalmasını isteyemezdim.

Elbette, geçen hafta boyunca bir çeşit normal rutine alışmıştık. İşe gidiyordum, eve gelip akşam yemeğini hazırlamadan önce öğleden sonraya kadar fırında kalıyordum.

Damien'in gün içinde ne yaptığını kim bilebilirdi ki?

Ama geceleri kanepede otururduk, aramızda bir minder, televizyonda hangi Cadılar Bayramı filmi varsa onu izlerdik.

Beklenmedik misafirimden birçok açıdan ne anlam çıkarmam gerektiğinden hâlâ emin değildim. Özellikle de beni öptükten sonra.

Ama başka hiçbir şey olmamıştı.

Damien beni bir daha öpmemişti. Festivalden eve döndüğümüzden beri neredeyse hiç dokunmamıştık. Başka bir hamle yapmamıştı.

Bazen bana bakarken, bakışlarının dudaklarıma düştüğünü fark ederdim. Ya da gözlerindeki sıcaklığı.

Yine de bu haftanın geri kalanında bu konu hakkında hiç konuşmadık. Konunun etrafında dans etmekten yorulmuştum. Aramızda açıklayamadığım bir sıcaklık yokmuş gibi davranmaktan.

"Dışarı," dedim oflayarak ve fermuardan vazgeçtim. Temalı bir gece olabilirdi ama ben yine de iyi görünmek istiyordum. İyi *hissetmek*. Kendimden başka kimse için değil. Kesinlikle şu anda arkamda duran adam için değil.

"İşte," diye mırıldandı, arkamdan yaklaşarak. "Bana bırak."

Elbisemin fermuarını yavaşça çekerken gözlerimiz aynada birleşti, nefesi ensemde geziniyordu. Tüm bu karşılaşma muhtemelen sadece saniyeler sürmüştü ama bana özel ve samimi gelmişti ve bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyordum.

"Um." Ellerimi dar siyah elbisenin üzerinde gezdirdim. "Teşekkür ederim." Sesi sertti. "Elbette."

Sarkan hayalet küpelerimi kulaklarımdan geçirerek görünüşümü gözden geçirdim. Kesinlikle ürkütücüydü ama kendimi sevimli hissediyordum. En sevdiğim şapkamı ve bir çift topuklu ayakkabıyı da ekleyip tamam diyecektim.

Damien kapı çerçevesine yaslandı. "Bu kıyafetle nereye gittiğin konusunda endişelenmeli miyim?"

Gözlerim aynadan onunkilere kaydı. "Barda. Luna dışarı çıkmak istedi." Dudağımı ısırdım. "Neden? Başka biri ayaklarımı yerden kesecek diye mi endişeleniyorsun?"

Gözlerinin parlaması... Belki de endişelendiği şey tam olarak buydu. Ve nedense, tek bir yorumla onu kızdırmış olmam hoşuma gitmişti.

"Seninle geliyorum," dedi, ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu. Hâlâ çıplak olan vücuduna bir kaşımı kaldırdım.

Belki önce biraz kıyafet?

Bir çırpıda giyinirdi - kelimenin tam anlamıyla, bir parmak şıklatmasıyla, düğmeli bir gömlek ve bir çift pantolon giyerdi. Bir gün ona bunu nasıl yaptığını sormam gerekti. Gözünü kırpmadan alabildiği eşyalarını nerede sakladığını.

Bunu bir süre düşündüm ve beynimde zıplayan gerçeği görmezden gelmeye çalıştım.

Her nasılsa, kıyafetler içindeyken havlunun içinde olduğundan daha yakışıklıydı.

Gözlerim, kız kardeşim ve ben dans ederken barda oturan Damien'a kaydı.

Belki Gulyabani Gecesi'nde *Canavar* Püresi çalmak biraz *fazla* abartılı oldu ama yine de uygun oldu.

"Biliyorsun... O çok *seksi*!" Luna müziğin üzerine bağırdı. "Neden bunun nereye gittiğini görmüyorsun?"

Başımı salladım. "O sonsuza kadar burada değil. Biz sadece arkadaşız! Ev arkadaşınız!" Bu düşünceden nefret ediyordum. *Bu sadece geçici.* "Ve ben... bitecek bir şeye başlamak istemiyorum." Bu sözleri söyleyene kadar böyle hissettiğimi fark etmemiştim ama belki de bu yüzden geçen hafta aramızda bir duvar oluşmasına izin vermiştim. Evet, kalmıştı ama ne kadar süre için?

Kendimden uzaklaşmak
güvenliydi. Onu tekrar öpmek...
Bu değildi.

"Tamam, ama seni izleme şekli? Lanet olsun." Kendini yelpazeledi.

Onun kim *olduğuna* dair bir fikri olduğundan emindim, özellikle de bu hafta başında kafede yaptığı yorumdan sonra, ama hikayenin tamamını bilip bilmediğini merak ediyordum. Birkaç gün önce bacaklarına sürtünmesine izin verdiği kedinin o olduğunu. Benim çatım altında yaşadığını.

Her gece yatağımın kenarına kıvrılıp uyuyordu, her sabah onu kanepede bulmama rağmen. Sanki öğrenmemi istemiyormuş gibi.

"Luna, muhtemelen sana söylemeliyim-" Başladım ama müziğin değişmesiyle yarıda kesildi. Kalabalık etrafımızda tezahürat yapıyordu.

"Sadece gevşemeye ihtiyacın var, Willow! *Seviş!*" Kız kardeşim son kelimeyi şarkı söyler gibi bir sesle söyledi ve vücudum kızardı.

"Ben... *Luna.*" Ritimle hareket ederken bile inledim.

"Ne?" Kaşlarını çatı ve yerde sallanırken bana omuz silkti. "Ablamın sonsuza kadar benimle ilgilenmeye çalışmasına izin veremem. Sen de kendi hayatını yaşamalısın Wil."

Kendi hayatım... Gözlerim yukarı kaydı ve hâlâ barda oturmuş içkisini yudumlayan Damien'inkilerle buluştu. Beni dans ederken izliyordu.

Ama gözlerindeki sıcaklık... Bu sefer yanılmıyordum. Kesinlikle yanılmıyordum. "Dans etmek ister misin?"

Sözler duymak istediklerimdi ama doğru kişiden gelmiyorlardı.

Arkamı döndüğümde kütüphanedeki Simon'ı gördüm, kumral saçlarını geriye taramıştı ve boynunda yarasaya benzeyen bir papyon vardı.

"Oh, ben..." Bara dönüp baktım ama Damien gitmişti, boş içkisi tezgâhın üzerinde duruyordu. "Aslında buraya biriyle geldim. Özür dilerim." İstemsizce irkildim.

"Evet," diye kabul etti iblisim, sırtımı göğsüne yaslayarak. "Benimle birlikte."

Ona bakmak için başımı çevirdim, orada gördüğüm kararlılık karşısında yanaklarım **k ı z a r d ı .**

OceanofPDF.com

ON DÖRT

OceanofPDF.com

damien

Y Çok güzelsin. Willow'u banyosunda, sırtındaki krem si pürüzsüz teni gösteren siyah elbisesiyle gördüğümde ona söylemem gereken sözler bunlardı. Bunun yerine, onu neredeyse

Bu gece beni de getir.

Lanet olsun. Bu kelimeleri söylemek ne kadar zordu? Bütün hafta dilimin ucundaydılar.

Ama o etrafta olduğunda her şey kayboluyordu.

Luna ile dans ederken saçlarının açık kahverengi telleri ışığı yakaladı ve ona başka birinin dokunduğu düşüncesiyle kaşlarımı çattım. Bu kadar sahiplenici olmamalıydım ama onun kalçalarını sallayışını izlemek, *benim* olan bir şeye başkasının sahip olabileceğini düşünmek...

Dudaklarımın dişlerimin üzerinde kıvrılması için yeterliydi.

"Siktir," diye mırıldandım kendi kendime ikisinin dansını izlerken.

"Size bir tane daha getireyim mi, efendim?" Barmen bana sordu, ben de başımı salladım.

Bütün gece aynı içkiyi içmiştim ve sarhoş olmak gibi bir planım yoktu. Willow'a ya da kız kardeşine bir şey olması riskini göze alamazdım.

İki kız dans ederken bir yudum daha aldım. Bütün gece popüler Cadılar Bayramı şarkıları çalmışlardı. Bazılarını tanıyordum, bazılarını ise daha önce hiç duymamıştım. İnsan kültürüne, özellikle de bayramlarına pek hâkim olmasam da, bu görevde geçirdiğim zamanın çoğunu barlarda geçirmiştım. Bu, en azından, iblis aleminden o kadar da farklı değildi.

Gözlerimi onlardan ayırmamamın sebebi de buydu. Bir saniye bile.

Bir parçam aradığım kızı bir tanesinde bulmayı ummuştum ama bu sadece lanetlenmeme neden oldu. Kız kardeşiyle konuşurken bana bir kez bakan ve kötü biri olduğuma karar veren o lanet cadı. Bunu hak etmişim.

Özellikle de aradığım kız şu anda Willow'un yanındayken. Başından beri buradaydı, sanki kader ikisini de bulmamı bekliyordu.

Tanrılar. Kız kardeşi.

Ona her şeyi nasıl açıklayacaktım? Başparmağımı bardağımın üstüne sürttüm. Bütün hafta onunla bir ilişki kurmaya çalışarak çok iyi gidiyordum. *Onu* tanımaya çalışıyordum.

Onun insan filmlerini izledim ve sonra bana geçmişini anlattı. Burada büyümenin nasıl bir şey olduğunu. Cadılar meclisi ve kız kardeşiyle olan ilişkisini. Üniversiteden sonra başka bir yere taşınmayı nasıl düşündüğünü. Birlikte olduğu insan erkeklerden bahsetmesini dinleyemiyordum, damarlarım öfkeyle dolmadan olmazdı. Kıskançlık neredeyse boğucuydu, beni aniden vuruyordu.

Gözlerimi ondan ayırmak mümkün değildi.

Kütüphanedeki kıvılcık saçlı çocuk cadıya yaklaştıkça tüylerim diken diken oluyordu. Vücudum onu savunmam, herkesin önünde ona sahip çıkmam için şarkı söylüyordu.

Onun *benim* olduğunu göstermek için.

Ne yaptığımı anlayamadan sandalyemden kalktım ve Willow'un bedenini kendime çektim. Onu kokumla kaplıyordum.

Bana bakmak için başını geriye eğdi ve yanaklarının pembeleşmesini izledim. Kahretsin, bu hoşuma gitti. Nasıl olmuştu da bütün hafta boyunca ona dokunmamıştım? Dudaklarını tekrar içime çekmeden?

Genç büyücü ikimizin arasına bakarken, "O burada benimle," diye tekrarladım.

"Özür dilerim, Willow." Utanmış görünüyordu. "Biriyle görüşüğünü bilmiyordum."

"Biz sadece..." Cadı bana bakarak, "Daha çok yeni," dedi. Ona küçük bir omuz silkme hareketi yaptı.

"Hey, endişelenme." Arkasını dönüp dans pistinin diğer tarafına geçmeden önce hüzünlü bir gülümseme verdi.

"Bir şeyler içmek ister misin?" Kulağına mırıldandım, uzaklaşırken dudaklarım boynuna değdi.

Başını salladı ve cevap olarak "Mhm," diye mırıldandı. Elini benimkinin içine sokup beni odanın diğer ucuna götürürken kulaklarının uçları bile biraz pembeleşmişti.

Willow bir bar taburesine kaydı, ben yanındaki tabureye otururken bile elleri benimkilerle iç içe geçmişti. Onu izlerken gözlerim kızarmış yanaklarında gezindi, bir içki daha sipariş ederken gözleri parlıyordu. Keşke hafızama kazıyabilseydim, böylece bu anı asla unutmak zorunda kalmazdım. Ya da onu.

Kokteyli eline aldıktan sonra dönüp bana baktı, gözleri parlıyordu. "Merhaba."

"Hey," diye homurdanarak karşılık verdim.

Hâlâ daha önce hissettiğim sahiplenme duygusuyla, onu herkesin önünde benim olarak sahiplenme ihtiyacıyla mücadele ediyordum. Kokusu burun deliklerimdeydi ve daha derinlere inmesini istiyordum. Ciğerlerimde belki de. Derimin altına gömülmesini. Doğuştan gelen doğamı inkâr etmek zordu.

"Bu senin için sıkıcıysa özür dilerim," diye kaşlarını çattı cadı.

Öyle değildi. Bütün gece gözlerimi ondan alamamışken olmazdı.

"Beni asla sıkamazsın," dedim. Siktir et hepsini. Son bir haftadır aramızdaki mesafeden hoşlanmıyordum, belki de dürüst olma zamanı gelmişti. "Ayrıca, bu... aydınlatıcı."

Onu izlemek. Nasıl serbest kaldığını görmek.

"Hm? İblisler sarhoş olabilir mi?" Willow içkisinin pipetini emerken yüksek sesle merak etti, gözleri kocaman açılmış beni izliyordu.

"Tabii ki yapabiliriz." Odanın etrafına bakındım. Neyse ki kimse bize ya da onun sözlerine dikkat etmiyordu, yoksa başımız belaya girebilirdi.

Bana bir şey olmasından endişe ettiğim için değil. İstedğim son şey, birinin Willow'la *benim hakkımda* yüzleşmesiydi. Sırf kim olduğum yüzünden ona sorun çıkarabileceğim fikri... Bundan hoşlanmamıştım. Ama zaten buradaydım, bencil bir piç gibi davranıyordum, çünkü ondan uzaklaşmıyordum ama onun itibarını da etkilemek istemiyordum.

Çünkü diğer insanların yanında olduğu her an, ister barda ister kafede dolaşıyor olsun, ne kadar sevildiği belliydi.

İblis diyarında bu kasabaya benzer bir şey yaşamamıştım. Kendi topluluklarımız ya da kasabalarımız olmadığından değil - gerçek formlarında yaşayan, hayatlarını yaşamakta özgür olan iblisler - ama benim hayatım soğuktu. Duygusuzdu. Bazen neredeyse anlamsız geliyordu. Annemi genç yaşta kaybettim. Benim

Baba... Şey, İblis Kral'ın kendi endişeleri vardı ve bu benimle ilgili değildi. Hayır, bu ayrıcalık ağabeyime aitti. *Varis*.

Elimi yüzümde gezdirdim. Ailesini kaybetmişti ama hâlâ çok nazik, şefkatli ve cömertti. Bunca yıldır, beni Willow gibi büyüleyen bir kadınla hiç karşılaşmamıştım. Duramıyordum. Gözlerimi ondan ayıramıyor, vücudumun ona dokunma isteğini engelleyemiyordum. Yumuşak kahverengi buklelerini yumruğumun etrafına sarmak ve-

Willow'un eli kalçama indi ve düşüncelerimden irkilmeme neden oldu.

"Ne?" Gözlerim tezgâha, onun bitmiş içkisine kaydı. Benimki de bitmişti, yani bu gece huysuz bir pislik olmak için artık hiçbir bahanem yoktu.

"Dans edelim mi?" Elini bana doğru uzattı. Müzik yavaşlamıştı; artık kalçalarını oynattığı o pop şarkılarından biri değildi.

Geçen gün onu kollarımda tutmanın, onunla dans etmenin ne kadar iyi hissettirdiğini düşündüm. Tehlikeli olduğunu, bundan iyi bir şey çıkmayacağını bilsem de hayır diyemedim. Onu geri çevirecek gücü kendimde bulamadım.

"Elbette," diye mırıldandım, elimi ona uzatırken. Onun elinin benimkinden bu kadar küçük olması beni hep şaşırtmıştır. Elimin tamamını onunkinin etrafına nasıl sarabildiğime. Yine de, parmaklarını benimkilere geçirdiğinde, hiçbir şey bu kadar mükemmel uymamıştı.

Evet, elim beline dolanıp onu kendime doğru çekerken bedenim çılgık attı.

"Bu gece çok güzel görünüyorsun," diye mırıldandım kulağına, saatlerdir söylemek istediğim şeyi nihayet söyleyebilmişim.

"Teşekkür ederim." Başını salladı, yanaklarına güzel bir kızarıklık yayıldı. "Sen de çok güzel temizlik yapıyorsun."

Bana planlarından bahsettiğinde ne giydiğimi fark etmemiştim bile. Elbisesinin fermuarını çekerken çıplak sırtına ve kıvrımlarını nasıl sardığına odaklanmıştım. O kadar mükemmeldi ki.

Ellerimi üzerlerinde gezdirmek için yalvarıyorlar.

Barın arka tarafında karanlık bir gölge gözüme çarptı. Zihnimde bir alarm zili çaldı, neler olduğunu görmek için araştırmalıyım.

Ama sonra Willow kollarını bana doladı ve başka hiçbir şeyin önemi kalmadı.

Festivalde, karmaşık adımlarla dans ederek onu odanın içinde döndürdüğüm ve döndürdüğüm zamanın aksine, sadece birbirimize sarıldık ve müzik eşliğinde sallandık. Çok hoşuma gitmişti.

Bu yüzden itiraf etmem gerekiyordu.

"Willow..." İçimi çektim, dürüstlüğü tercih ettim. "Bu hafta için özür dilerim."

Kafası karışmış görünüyordu. "Neden? İyi vakit geçirdiğimizi sanıyordum." Başını yana eğdi. "Birbirimizi tanımaya çalışıyoruz. Bilirsin işte."

"Öyleydik. Ve hoşuma gitti. Senin insan filmlerini izlemek. Hikayelerini dinlemek." Çok fazla. Çok fazla hoşuma gitti. "Ama ben... *bundan* kaçıyordum ve bu sana haksızlık." Sertçe yutkundum, parmaklarım onun tenini kazmak için kaşınıyordu. "İkimiz için de."

"Hayır," diye kabul etti, "öyle değil."

"Ama..." Kalçasını sıkıca kavradım. Onu bedenime daha yakın tuttum. Nefesimin kulağına değmesine izin verdim ve bundan nasıl ürperdiğini izledim.

Sessizce "Ama?" diye mırıldanırken gözleri kapalıydı.

"Ama kendimi tutmaktan yoruludum. Seni istemiyormuşum gibi davranmaktan. Ağzının tadını bilmiyormuşum gibi davranmaktan. Tekrar yapmak istemiyormuşum gibi davranmaktan."

Willow'un gözleri fal taşı gibi açıldı ve omzumdaki eli ceketimi kavramak üzere hareket etti. "Biliyor musun?"

Dudaklarım boynunda gezindi, mükemmel tenine bir öpücüğün en hafif baskısı. "Seviyorum."

Tekrar ona baktığımda gözlerinde büyülenmiş bir ifade vardı. "Oh, güzel." Bir kıkırdamayı serbest bıraktı. "Çünkü ben de öyle."

Gözlerinin içine baktım. Büyüktüler ama aşırı genişlememişlerdi. Ve bana sarhoş gibi görünmedi. Bu da demek oluyordu ki.

Benim onu istediğim kadar o da beni istiyordu.

"Eve gidelim mi?" Willow gözleri parlayarak fısıldadı. "Çünkü şu anda seni gerçekten öpmek istiyorum."

"Evet." Ve lanet olsun, bu sesi sevdim. *Evim*. Onun evi daha önce bulduğum her yerden daha çok evim gibiydi.

Kontrolü kaybetmeye çok yaklaştım. Her düşünceye, her arzuya boyun eğmeye.

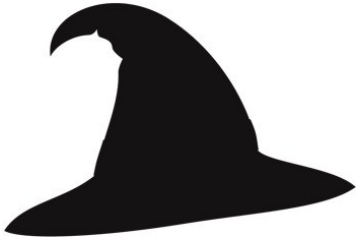
Hala burada ne halt ediyorduk?

"Luna iyi olacak mı?" Şu anda barda başka bir cadıyla sohbet etmekte olan kız kardeşine bakarak sordum.

Willow başıyla onayladı. "O büyük bir kız. Kendi başının çaresine bakabilir."

İkimiz de tek bir kelime daha edemedi eli benim elimdeydi ve onu kapıya doğru çekiyordum.

OceanofPDF.com

ON BEŞ

OceanofPDF.com

Söğüt

"W illow." Sesi tenimi okşar gibiydi ve gözlerim fal taşı gibi açılarak onu içine aldı.

Bu gece ne kadar içtim? Yeterince değil.

kararımı etkileyeceğini düşündüm. Beni bunu istemekten alıkoyacak kadar değil.

Onu.

Bütün gece beni izledi. Tıpkı benim onu izlediğim gibi.

Çantamı, anahtarlarıyla birlikte mutfak masasının üzerine bıraktım. O şeytani duyularıyla kalbimin ne kadar hızlı attığını oradan duyup duyamayacağını merak ettim. Biraz daha hızlı olsaydı, göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyordum.

Durduğum yerden, sadece ön girişten gelen ışıkla aydınlatılan büyük pencerelerden arka bahçeyi görebiliyordum.

Ona bakmasam bile, arkamdaki varlığını *hissedebiliyordum*.

Damien'ın gölgeleri koluma dolandı, dalları tenimin üzerinde samimi bir hareketle dans ediyordu, sanki çıplak tenimde bir parmağını gezdiriyordu-

Gözlerimi kapattım, sadece küçük bir temastan bile ürperdim.

"Küçük cadı..." Başladı ama düşüncesini tamamlamadan arkamı döndüm ve vücutlarımızı birleştirdim.

Benden çok daha uzun boyluydu, bu yüzden ağızlarımızı bir araya getirmek zor oldu. Damien eğildi ve dudaklarımı dudaklarının arasına aldı. Ve her şey yeniden doğru hissettirdi.

Öpücük hızla daha derin, daha çılgınca bir hal aldı. *Tanrım*. Başka birini öpmek benim iblisime asla yaklaşılamazdı. Dilini nasıl kullanacağını biliyordu,

beni ona karşı miyavlatıyordu. Ağzımı onun için açmaya ikna etmesi, içimi yalaması, dudağıma karşı o şakacı küçük ısırıklar...

Ve bu en adaletsiz şey değil miydi? Benden çok daha uzun yaşamıştı. Elbette başka kadınları öpmekten de nasibini almıştı. Bu fikir bende birine kendi büyümü yapma isteği uyandırdı, çünkü başka birinin ona dokunması fikrinden hoşlanmıyordum. Dudaklarının başkasının üzerinde olmasından.

Ama sonra elleri kıcıma dolandı, beni vücuduna doğru kaldırdı ve tüm mantıklı düşüncelerimi tüketti.

Sesim bana ihanet etti, beni duvara yasladığı sırada ereksiyonu göbeğime değdiğinde küçük bir inilti çıkardım. Beni tekrar ağzına alarak, sanki hafızasına kaydetmeye çalışıyormuş gibi her santimini keşfetti. Dilinin benimkine her vuruşu beni daha da tahrik ediyordu.

Parmaklarım sertleşmiş boyunun üzerinde gezindi. *Benim* için. Bu adam -bu iblis- *beni* istiyordu.

Belki de beni daha yüz­süz, daha cesur yapan düşünce buydu, ama umurumda değildi. Sadece daha fazlasını istedim. İhtiyacım vardı.

Elimi yukarı kaldırıp pantolonunun düğmesini açmaya çalıştığımda boğazından kısık bir ses çıktı.

Gözlerimi kırptım. "Az önce... bana *hırladın* mı?"

"Küçük cadı," diye dişlerini gıcırdattı. "Bunu daha da ileri götürmek istemiyorsan durmanı öneririm."

Yanıt olarak mırıldandım, onu tamamen kavradım. "Peki ya durmak istemezsem?" Bir parmağımı etkileyici çıkıntısında gezdirdim.

Kahretsin, içimde birinin olmasını hiç bu kadar çok istememiştim.

Damien dudaklarını kulağıma değdirecek kadar yakınımaya eğildi. Sıcak nefesi boynumu gıdıklıyordu. "O zaman seni yatağa götüreceğim, Willow. Ve kendimi tutamayacağım." Burnunu boynumun kıvrımına gömdü. "Bu kadar güzel kokarken olmaz."

Oradaki teni öptü, dudaklarıyla çeneme doğru bir çizgi çizdi, her dokunuşu tenime vurulan bir damga gibiydi.

Bunu istedim. Beni işaretlemesini, insanların *onun* olduğumu bilmesini istedim.

Bu adamın benim için kim olduğunu saklamak zorunda kalmamak istiyordum, çünkü o hayatıma girmeden önce gerçekten yaşayıp yaşamadığımı merak etmeye başlamıştım.

"Kendini tutmanı istemiyorum," diye mırıldandım, nabız noktası emerken ellerimi sırtının düzlemlerinde gezdirdim. "*Seni* istiyorum," diye inledim.

Daha fazla içimde tutamadım.

Geri çekildiğinde, kırmızı gözleri ihtiyaçla parladı.

"*Siktir.*" Kim olduğuna dair her şey gitmişti -sanırım barda kalmıştı- ve bana baktı, belki de insandan çok iblisti, ama *bu hoşuma* gitmişti. "Seni becermemi ister misin, Willow?"

"*Evet,*" diye kabul ettim ve sonra tekrar ayağa kalktım, etrafımda döndüm, nefesi boynumdaydı.

Damien bir adım öne çıkarak elbisemin fermuarını yavaşça indirdi. Dürüst olmak gerekirse, bunu sadece onun için giymiştim - elbette süslenmeyi seviyordum ama aşağı indiğimde bana bakışı... Kendimi hiç bu kadar güzel ya da arzulanır hissetmemiştim.

Onda bunu sevdiğimi fark ediyordum. Sadece bir öpücük ya da küçük bir dokunuşla vücudumu aydınlatması.

Elbisemi sırtımdan aşağı iterken çıplak omzumu öptü, beni sütyenim ve son anda giydiğim kalçalarımı saran dantel külotumla bıraktı. Damien'in çevik parmakları sütyenimin kopçasını çabucak çözdü ve serin havanın etkisiyle meme uçlarım sıkılaştı.

Normalde kendimi saklamaya çalışırdım ama onun bana bakışıyla nasıl yapabiliyordum ki? Sanki değer verilecek, tapılacak bir şeymişim gibi.

"Siktir. Sen mükemmelsin." Ellerini yukarı kaldırıp göğüslerimi avuçladı.

Başparmağını meme ucumda gezdirdiğinde, ne kadar iyi hissettirdiğini görünce ürperdim.

Şehvet beni diri diri yakıyordu. Daha önce hiç kimseyle böyle hissetmemiştim - ona karşı hissettiğim bu ruhu kaplayan ihtiyaçla değil.

"Benim için bacaklarını aç," diye mırıldandı Damien, dudaklarımı bir kez daha yakalamak için eğilirken parmakları külotumun bandının altına daldı - arıyor, araştırıyor.

Memnuniyetle kabul ettim. En son ne zaman oldu? *Aylar önce.* Belki de yıllar.

"Çok ıslaksın bebeğim," diye mırıldanarak parmaklarını yarığıma sürttü. "Bunu sana ben mi yaptım?"

Bir parmağını içime soktuğunda verdiğim tek yanıt mırıldanarak onaylamak oldu. Bütün gece beni çılgına çevirmiş, uzun dokunuşları ve ateşli bakışlarıyla benimle alay etmişti.

Kıvrımlarımı keşfetmek için bir parmak daha eklediğinde sesimi tutamadım. Beni çılgına çevireceğini bildiği o noktayı bulmaya çalışıyordu.

"Damien," diye yalvardım, artan zevke teslim olurken nefeslerim ağırlaşıyordu. Bir parçam, o anın nasıl geçtiğinin belli belirsiz farkındaydı.

Omuzlarını sıkıca kavradım, bacaklarım altımda kararsızlaşıyordu.

Ondan hafifçe uzaklaştım, gözlerim farkındalıkla büyüyordu. Hâlâ tamamen giyinikti ve koridorda duruyorduk. Ne kadar istekli olsam da ilk seferimizin duvara karşı olmasını istemiyordum. Ya da yerde.

"Yatak odası," diye nefes nefese kaldım, alnımı göğsüne yasladım.

Bu benim davetiyem mi? diye düşündü ve yüzündeki sırıtışı neredeyse hissedebiliyordum.

Parmaklarıyla bu hareketi sürdürürse sonsuza kadar yatağında uyuyabilirdi. Nefesim kesildi. *Evet, lütfen. Lütfen.* Zaten artık onu kanepede istemiyordum.

Parmaklarını içimden çekerken kaybımı hissedebiliyordum, sularım onları kaplıyordu.

"Seni tatmak için sabırsızlanıyorum," diye mırıldandı, parmaklarını ağzına götürdü, benimle göz temasını sürdürürken parmaklarımın tadını emdi.

"Oh." Dudaklarını son bir kez yalarken ciyak ciyak bağırdım.

"Çok tatlı," diye mırıldandı ve sonra beni kollarına alıp yatak odama doğru götürdü.

Boşalmama izin vermeden beni çalıştırdıktan sonra ağlıyor, ihtiyaçtan kıvranıyordum.

Damien şakacı bir şekilde kıcıma vurdu. "Kıpırdama."

Daha önce şaplak yemeyi hiç ateşli bulmamıştım ama onun gözlerindeki bakış...

Lanet olsun.

İblisin uzun bacakları hızla alanı yuttu ve beni yatağa bırakmadan önce kapıyı tekmeledi.

Gözleri, çıplak boynumdan göğüslerime, oradan da hâlâ üzerimi örten külotuma kadar çıplak bedenimin üzerinde gezinirken sadece yarıklar halindeydi.

"Seni hak edecek ne yaptım?" diye mırıldanarak hızla kıyafetlerini çıkardı. Her bir parçayı yere bırakırken Damien'ın gözleri beni hiç bırakmadı; ta ki geriye sadece külotu kalana kadar. Sertleşmiş boyunun hatları onlara doğru bastırıyor, serbest bırakılmak için yalvarıyordu.

Doğrudum, beline uzandım, bana yaptığı muamelenin aynısını ona yapmaya hazırdım. Başparmaklarımı boxer'ının iki yanına kaydırarak aşağı doğru ittim ve sikini hevesle serbest bıraktım.

Daha önce pantolonunun üzerinden onu hissetmek bana büyüklüğü hakkında bir fikir vermişti ama... Gözlerim büyüdü. Daha önce birlikte olduğum herkesten daha büyüktü ve birden tadının nasıl olduğunu merak ettim. Bir parmağımı sertleşmiş uzunluğunda gezdirdim ve dokunuşumla ürpermesini izledim.

Oh. Bunu gerçekten sevdim.

Sadece Damien dilini ağzının çatısına tıkladı ve ben onunla daha fazla oynayamadan ellerimi yakaladı. "Sakin ol, cadı. Senin için başka planlarım var."

Kaşlarımı çattım. "Ama-"

Damien dilini şaklattı, beni yatağa doğru iterek susturdu ve elini iç çamaşırlarımın arasından geçirdi. Onları yuvarlamasını ya da yavaşça vücudumdan çıkarmasını bekliyordum, ama bunun yerine, başımı döndüren hızlı bir hareketle, şeytani bir sırıtişla onları yırttı.

"Onları severdim," dedim kaşlarımı çatarak.

Başını muzipçe salladı. "Sana yenilerini alırım. Şimdi iyi bir kız ol ve amını yalamama izin ver Willow."

Beni yatağın kenarına çekip önümde diz çökebileceği şekilde konumlandırırken yanaklarım kızardı. Başını açıklığımla aynı hizaya getirerek kalçalarımın iç kısımlarını kavradı ve onları kabaca birbirinden ayırdı.

Başını bacaklarımın arasına gömerken, dilinin klitorisime ilk vuruşu beni ürpertti. Tadıma doyamıyormuş gibi dilini üzerimde gezdirirken inledi.

Çok tatlı, dedi sesi zihnime.

"Damien," diye yalvardım, girdap gibi dönüp beni çılgına çevirirken, ihtiyacım olan baskıyı bana vermiyordu. "İhtiyacım var-"

"Şşşt, bebeğim," diye yatıştırarak parmaklarını tekrar içime soktu. O ağzıyla klitorisime ilgi göstermeye devam ederken, o aptal parmaklar duvarlarıma doğru hareket etti. "Seninle ilgileneceğim."

Sesimi, her hareketinde bana çıkarttırdığı küçük sesleri ya da klitorisimi ağzına aldığı anda çıkardığım iniltiyi tutamadım. İçimde ortaya çıkan hisleri durdurmak mümkün değildi, ne kadar yaklaştım

-

Damien başını kaldırdı, kalçalarımın arasına diz çökmüşken bile bakışları benimkilerle birleşiyordu. "Benim için boşalmanı istiyorum, Willow. Dilimde hissetmeme izin ver."

Bu kez dili içime daldı, doğrudan beni tattı ve başparmağını klitorisime götürdü, dili klitorisimi keşfederken daireler çizerek ovuşturdu.

İçeride.

"Oh, *Tanrım*."

Bana hınzırca bir sırıtma yaptı. "Burada Tanrılar yok. Sadece senin iblisin var."

Benim iblisim. Kimin ne düşündüğü umurumda değildi. O benim şeytanımdı. *Benim* şeytanım.

İçimdeki dili ve o yetenekli parmaklarıyla hayatımda hiç olmadığı kadar sert boşalmamı sağlayan düşünce buydu.

Damien geri çekildi, dudakları şişmişti, üzerlerinde hâlâ benim izlerim parlıyordu. Kızardım. "Siktir, küçük cadı. Bu..." Ayağa kalkmadan önce kalçalarımın iç kısmına bir öpücük kondurdu.

Kalbim hâlâ hızlı atıyordu. "Evet." Söyleyecek kelime bulamıyordum, hâlâ orgazmın etkisiyle nefes nefese kalmıştım. Daha önce hiç kimse beni bu kadar hızlı boşaltmamıştı ve belki de tüm bunların ondan kaynaklandığını düşündüm. Vücudumla oynayanın, beni ateşe verenin o olduğunu bilmek...

Ayağa kalkarak aramıza baktım, parmağım uzanıp sikinin başındaki döl öncesini temizledi. Onu içimde istiyordum, birlikte olmanın nasıl bir his olduğunu bilmek istiyordum. O kadar sertti ki, ucu neredeyse ağlıyor, kendi serbest bırakılması için yalvarıyordu.

"Kahretsin." Birden aklıma gelen bir düşünceyle ağzımdan kaçırdım. "Hiç-" Korumam yok.

Buna en son ne zaman ihtiyaç duymuştum? Uzun zamandır biriyle çıkamayacak kadar meşguldüm ve eve bir erkek getirme düşüncesi bile yıllardır aklıma gelmemişti.

Damien acı çekmiş görünüyordu, bir eli onun boyunu sarmış, hafifçe sıkıyordu. "Bunu yapmak zorunda değiliz."

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum," diye mırıldandım, parmaklarımı saçlarının arasından geçirmek için uzandım, ona daha yakın olmak istiyordum. "Ve temizim. Yani..." Gözlerim onun eline odaklandı, eliyle yavaşça nasıl çalıştığına.

Daha önce hiç prezervatif kullanmamıştım, özellikle de birlikte olduğum hiçbir insanla. Ama onunla birlikte olmakta bir şey vardı - biz olduğumuz için - bunu umursamıyordum.

İnledi. "Aramızda hiçbir şey olsun istemiyorum. İlk seferinde değil. Ne zaman-" Homurdanarak onayladı, alnını benimkine dayadı, beni kabaca öptü, dillerimiz birbirine karıştı. Dilinde kendi tadımı alabiliyordum.

"Lütfen, Damien," diye yalvardım. "Sana ihtiyacım var."

Beni yastıkların üzerine yatırarak, bana istediğimi vermeyerek girişime doğru ilerlerken kalçalarımı sabırsızca oynattım. Tüm vücudu bedenimi sardı ve ben bunun tadını çıkarmak için zar zor zaman ayırabildim, çok hevesliydim.

"Sabır, bebeğim." Başını salladı, bu hareket saçlarının alnına düşmesine neden oldu. "Seni incitmek istemiyorum."

Terli saç tellerinin bir kısmını parmaklarımla geriye doğru fırçaladım, yumuşak saçlarının tenimde bıraktığı hissin tadını çıkardım. "Yapmayacaksın," diye söz verdim. "Yapamazsın." Onu tanıdığım kısa süre içinde bile bunun doğru olduğunu biliyordum.

Gözlerini kapattı ve açtığı anda kırmızı halkanın neredeyse tamamen siyah olduğunu gördü. "Emin misin?"

Kollarımı boynuna dolayarak başımı salladım.

İçime yavaş yavaş, santim santim işkence edercesine girmesi için tek gereken buydu.

"Siktir," diye homurdandı. "Çok sıkıydın."

"Sadece-" diye inledim, "-çünkü çok *büyük*sün." *Hay sikeyim.* Beni resmen tika basa doldurmuştu ve henüz tam olarak içime bile girmemişti.

Daha fazlasını. Dolgunluğuna rağmen daha fazlasını istiyordum. Kalçalarım istemsizce onunkilere karşı sallandı ve onu daha derine itti. Etrafında gerildiğimi hissedebiliyordum, o içimde ilerledikçe dolgunluk hissi artıyordu.

Gözleri bedenlerimizin birleştiği noktaya sabitlenmişken, "Bak, beni ne kadar iyi alıyorsun," diye övdü. Vücudum etrafına yayıldı, açgözlülükle sikini içine aldı.

Kıpırdamadan durdu, boyutuna alışmama izin verdi. Hafif acı kaybolurken, yerini giderek artan bir zevk duygusu aldı.

"Willow." Sesi kulağımda derinden geliyordu. "Şimdi gidiyorum."

Damien çekilmeden önce beni öptü, neredeyse ucuna kadar, tekrar içime dalmadan önce, kendini kabzasına kadar gömdü. Çok ıslanmıştım, daha önce yaptığı bakımlar ihtiyacımız olan tüm kayganlığı sağlıyordu.

Evet, evet, evet. Bu noktada sözel olarak tutarlı sözcükler oluşturup oluşturmadığımdan bile emin olmadan zikrettim.

Tek bildiğim hiç böyle olmamıştı.

İğrençti. Yine de her anını sevdim.

Odadaki tek ses tenlerimizin birbirine çarpması, içimdeki o noktaya her vuruşunda benim inlemelerim ve onun küçük homurtularıydı.

vücutuma odaklandım.

Aletin vücutuma girip çıkarkenki lezzetli kayışı çok fazlaydı ama yine de...

"İhtiyacım var-" dedim, neye ihtiyacım olduğunu bilmediğimin belli belirsiz farkındaydım, sadece *daha fazlasına*, aklımı kaçıırıyordum, ama *daha, daha, daha-*

Durmadı, elleri uyluklarımın dışını moraracaklarını düşündüğüm kadar sıkı kavrarken içime sokuldu. Ama sonra gölgeleri tenime değdi, neredeyse dili gibi meme uçlarımın üzerinde dans etti. Aynı şeyi klitorisime de yaptığında sırtım yataktan kalktı. Her yerimin uyarılması beni kendimden geçirecekti.

Kutsal tanrılar-"Durma," diye inledim.

Her şeydi. Çok fazlaydı. "*Damien*," diye inledim adını yüksek sesle, bu evde yalnız olduğumuz için şükrediyordum. Yakalanma ya da çok gürültü yapma korkusu yoktu.

Bacaklarımı kalçalarına dolayarak, arkasından iç içe geçirdim ve onu daha derine ittim.

İblisim dudaklarımızı tekrar bir araya getirmeden önce bana bir sırtıma daha yaptı - bu kadar seksi olmaya hakkı olmayan bir sırtıma. Gölgeleri tüm bedenimi okşuyor, bana dokunuşunu daha da artırıyordu.

"İçimde çok iyi hissediyorsun," diye cesaretlendirdim, içimde sertleştiğini hissediyordum, yakın olması gerektiğini biliyordum.

Bırakmasını, kendini kaybetmesini istiyordum. Kaslarımı sıkarak kendimi onun etrafında kenetledim ve sikini sıktım.

"Willow. Kahretsin." Yüzünü buruşturdu. "*Lanet* olsun. Şunu kesmezsen boşalacağım."

"Yap şunu." Bunun için yalvaracak değildim. Dölünü... Dudaklarımı yaladım, kalçalarımı onun hareketlerine göre salladım. "Doldur beni, Damien."

Ama başını salladı, dudaklarımı dudaklarının arasına aldı ve çekilirken dudağımı hafifçe ısırdı. "Önce tekrar boşalmanı istiyorum."

Dudakları bir meme ucuna indi, diğerine masaj yaparken ağzına aldı ve o karanlık dalın klitorisimin üzerinde daireler çizmesine izin verdi. Sanki elleri *her yerdeydi*, o gölgeler kendisinin uzantıları gibi çalışıyordu.

Zaten çok yaklaşmışım ama bu sefer bıraktım, parmaklarımı omuzlarına gömdüm, boşalırken tırnaklarımın iz bırakıp bırakmadığını bile umursamadan adını haykırdım.

Damien işkencesini sürdürdü, içime girip çıkan o muhteşem hareketi sürdürürken dikkatini diğer meme ucuma çevirdi.

İçim onun etrafında sıkıştı ve o hareketsiz kaldı, kalçalarımı kavrayıp içimde daha da sertleşirken ağzı ıslak bir *patlamayla* göğsümden kaydı.

"Siktir," diye mırıldandı, gözleri sadece birleştiğimiz yere odaklanmıştı. Damien dişlerini sıktı, bırakmadan önce kendini kabzasına kadar gömdü. Boşalırken içimden akan sıcaklığı hissedebiliyordum, titrek bir nefesle içime akıyordu.

İşini bitirdikten sonra üstüme yığıldı, beni vücuduna yapıştırdı ve siki içimde yumuşarken ikimizi de yan yatırdı.

"Sana zarar vermedim, değil mi?" Endişesi sesinden belli olan bir şekilde sordu. "Çok sert değildim, değil mi?"

"Hayır." Başımı göğsüne yasladım. "Hoşuma gitti."

Hiç bu kadar iyi hissetmemiştim. Havada süzülüyordum; doğruluk bedenimde dalgalanıyordu.

Alnımdan öptü, sonra geri çekilecekmiş gibi davrandı. Mızımızlandım.

"Yapma. Henüz değil. Sadece böyle kalmak istiyorum."

Beni tekrar vücuduna yasladı, kollarımı sırtına doladım ve baharatlı kokusunu içime çektim. Bununla ilgili bir şey beni sakinleştirdi - yatıştırdı.

Neden bu kadar çok sevdiğimi değerlendirmeyecektim. Henüz değil.

"Willow," diye fısıldadı ve gözlerimin kapandığını fark ettim, onun varlığı o kadar sıcak ve rahatlatıcıydı ki neredeyse beni uyutacaktı. "Şimdi kalkıyorum."

Çekip gitti ve ben kaybettiğim için inledim. Kalkmam, temizlenmem, bir şeylerle ilgilenmem gerektiğini biliyordum ama kemiksizdim. Tamamen tükenmişim. Bacaklarımda hiç güç kalmadığından emin değildim.

"Kahretsin, bu çok ateşli," diye mırıldandı, spermini tekrar içime itti.

Oh. Tanrım. Onu başka biriyle hayal etmek istemeyen o açgözlü, sahiplenici yanımdan bundan *çok* hoşlandı.

Damien birkaç dakika sonra yatağa geri geldi ve gözlerimi açtığımda elinde bir bezle kalçalarımın arasını sildiğini gördüm. Bir çift boxer giymiş ama göğsünü çıplak bırakmıştı.

Tatmin olmuş göründükten sonra bana bir bardak su uzattı ve yorganın altına girmeden önce içmemi sağladı.

Damien'ın kolları beni sardı, ben de göğsüne sokuldum ve uykuya dalarken gözlerimin kapanmasına izin verdim.

Bir parçam ona güvenmemem, kalbime girmesine izin vermemem gerektiğini fark etti ama artık umursadığımdan emin değildim. Bana karşı bu kadar nazikken, özellikle de önemli olduğunda. Benim için burada olduğunu tekrar tekrar gösterdiğinde.

Ve eğer dikkatli olmazsam, ona tamamen aşık olacaktım.

OceanofPDF.com

ON ALTI

OceanofPDF.com

damien

I alnından öptü, uyumasını izledi.

Böyle çok huzurlu, çok... sakın görünüyordu. Sabah ışığı yüzünü altın rengine boyarken, yüzüne dingin bir gülümseme yayılıyordu. O Bir melek, bir tanrıça. Hak etmediğim bir hediye.

Böyle uyanmanın ne kadar iyi hissettireceğini hiç bilemezdim. Bir geceyi birbirimizin kollarında geçirmenin. Sekse yabancı değildim ama dün gece... Benim için bir ilk gibiydi.

Yüzündeki bir saç telini fırçalayıp hafifçe kıpırdandığında nefesimi tuttum. "Merhaba," diye mırıldandı, sesi uykudan pürüzlüydü.

"Günaydın." Yanağından öptüm, çünkü iyi olmaya çalışsam bile ellerimi ondan uzak tutmak zordu.

"Bugün için planın nedir?" Bir kolumu cadıma dolayarak sordum.

Willow kollarını gerdi, çarşaf bu hareketten dolayı geri çekildi, sevimli pembe göğüslerini ortaya çıkarıyordu. Ağzım sulandı.

"Mmm." Halsiz sesi inledi. "Acıktım. Kahvaltı yapalım mı?" Vücudu bana daha da yaklaştı ve göğüs uçlarını göğsüme bastırdı.

Bu duygudan duyduğum iniltiyi içimde tutarak önümdeki kadına odaklanmaya çalıştım. Onun önceliklerine -sadece vücudunun bana karşı hissinden bile nasıl yarı sertleştiğime değil. "Fırın ne olacak? Luna'ya yardıma gitmemiz gerekiyor mu?"

Bana el salladı. "Hayır, o halleder. Bugün izin almamı söyledi." Willow doğrulup oturdu ve hareket ederken hafifçe yüzünü buruşturdu. "Belki de ağrım olacağını biliyordu."

Yüzüme şeytani bir sırıtma yayıldı. "Sanırım yardımcı olacak bir şey biliyorum."

Bunun sebebi ben olduğum için onu daha iyi hissettirmek istedim. Her şeyimi çok iyi karşılamıştı ve bunun beni ne kadar tatmin olmuş bir erkek yaptığına engel olamıyordum.

Üzerimizdeki çarşafları yırtarak onu kollarıma aldım. Hâlâ çıplak olması şu anki planımı çok daha kolay hale getirmişti. Willow'un yumuşak kıvrımları vücuduma baskı yapıyordu ve ben onun vücudunu takdir etmekten kendimi alamıyordum. Beni seçtiği için ne kadar şanslıydım. Onu banyo tezgahının üzerine koyarak, her şeyi onun için hazırladım.

Dev pençe ayaklı küvetine geçerek suyu akıtmaya başladım, kaslarının gevşemesine yardımcı olmak için biraz yatıştırıcı yağ ve deniz tuzu ekledim. Su doldukça gidip birkaç mum aldım ve onları odanın çeşitli yüzeylerine bıraktım. Güzel bir ambiyans yarattı, ışığı kapattığımda ikimizi de mum ışığında aydınlattı.

"Vay canına," dedi uykulu bir şekilde. "Ne hizmet ama."

"Küçük cadıma göz kulak olmalıyım," dedim ve elimi uzatarak küvete girmesine yardım ederken alnından öptüm.

"Ohhh," diye inledi ılık suya girerken, gözlerini kapadı ve başını kenara yasladı. "Eğer beni böyle şımartacaksan, gitmene izin veremem."

"Willow-" Aramızdaki bu şeyin geçici olduğunu düşünmesinden nefret ediyordum. Hissettiklerim hakkında aklında herhangi bir şüphe olmasından. Ama bunu ona söyleyemezdim. Çok erkendi.

"Şimdi olmaz," diye fısıldadı cadım. "Lütfen."

Boxerımı çıkararak yavaşça arkasından suya girdim ve kollarımı beline doladım. Ona dokunmadan duramıyordum. Sadece içimdeki o içgüdüyü yatıştırmak için bile olsa buna ihtiyacım vardı. *Benim* diye bağırان içgüdüyü. Ona sahip çıkmak, onu işaretlemek, dünyanın onun tam olarak kime ait olduğunu bilmesini istiyordum.

Sonra görüşürüz. Henüz bunun için zamanı değildi. Hâlâ bilmediği çok şey vardı.

"Daha iyi misin?" Kalçalarına masaj yaparak sordum.

Willow mırıldanarak onayladı ve başını omzuma yasladı. Gözlerini kapattı, tamamen rahatlamış görünüyordu.

Saçlarını yıkadıktan sonra su soğuyana kadar banyoda kaldık, ikimiz de bu mükemmel baloncuğu bozmak istemiyorduk.

O haklıydı. Her şeyi daha sonra konuşabilirdik. Şimdilik sadece onunla geçirdiğim zamanın tadını çıkarmak istiyordum.

Mutfağa girdiğinde gözleri büyüdü. "Kahvaltı yapmayı bildiğini söylerken şaka yapmıyormuşsun."

Willow'u hazırlanması için bıraktıktan sonra yumurta kızartmış, biraz pastırma pişirmiş ve hatta balkabaklı krep yapmıştım, orada kalırsam yatak odasından asla çıkamayacağımızı biliyordum.

Gözlerim bariz bir incelemeyle vücudunda gezindi. Rahat beyaz bir kazak ve ten rengi bir elbise giymiş, saçlarını turuncu ve beyaz puantiyeli bir toka ile at kuyruğu şeklinde bağlamıştı.

"Merhaba," dedim, arkama geçip kollarını gövdemin etrafına sarmadan önce ona küçük bir gülümseme verdim.

"Merhaba," diye karşılık verdi sırtıma. "Mutfağında olmanı seviyorum," diye mırıldandı.

"Oh?" Kendimi beğenmiş hissettim. *Ben de öyle.* Çünkü burada olmayı ben de seviyordum. Bu evde ne kadar çabuk rahat ettiğimi görmek çılgıncaydı. Ne kadar az ayrılmak istiyordum. Ama tüm bunları beni arkamdan kucaklayan cadiya borçluydum.

O istediği sürece burada olacaktım. Onunla bir ay bile yeterli olmazdı. Bunu artık biliyordum. Özellikle de dün gecedен sonra. Her hareketimizde aramızdaki bağın güçlendiğini hissediyordum.

Elimi kalbimin üzerinde gezdirerek derin ve memnun bir iç çektim. O kollarımdayken kendimi hiç bu kadar huzurlu hissetmemiştim.

"Hmm?" Willow sordu ama ben sadece başımı salladım. "Yemek yiyelim mi?"

Sırıtarak elimi tuttu ve beni masaya doğru götürdü. "Tanrım evet."

Willow masanın bir ucuna oturdu ve beni hemen yanındaki koltuğa yönlendirdi. Bir yanımda, dizimi onunkine bastırarak kadar yakın olmamı, bir an bile teması kaybetmek zorunda kalmamamı seviyordu. Aramızdaki uzun süreli bağ bedenimi mırıldanmaya itti.

Willow balkabaklı krepleri hızla mideye indirdi, ısırmalar arasında neredeyse hiç ara vermedi. Ben de tabağımı çabucak bitirdim, dün geceki olaylar yüzünden iştahım epey açılmıştı. Eğer *böyle* devam edeceksek, onu düzgün bir şekilde beslemem gerekiyordu.

"*Aman Tanrım,*" diye inledi, ağzı krep doluydu. "Bu çok güzel. *Lanet olsun.*" Tekrar konuşmadan önce derin bir süt içerek yutkundu. "Bunu yapmayı nereden   rendin?"

Omuz silktim. "Benim kadar uzun ya ayınca sıkılmamak elde değil."  enemi ellerime dayadım ve onun derinlere inmesini izledim. "Her on yılda bir, i leri ilginç tutmak için yeni bir hobi edindim. Piyano  almayı öğrendim. Dans etmeyi. Resim yapmayı -gerçi bu konuda pek iyi değilim ama-." Burnunu kırı tırdı. "Sonunda * zerimde* tuvaldekinden daha fazla boya kaldı."

Kıkırdadı. "Bunu görmeyi çok isterdim."

"İnsan dünyasındaki çoğu şey bizim dünyamıza da geçiyor. Sizin kültürünüz. Burada  alı an iblisler onu geri getiriyor ve şey..." Ellerimi sa larımlın arasından geçirerek boş taba ıma baktım. "Yemek yapmak keyifliydi. Bu konuda iyiydim. Ama yemek pi irmeyi hiç beceremedim."

Willow kendini toparlayamadan ağzı açık kaldı. "Sorun değil. Zaten tatlı sevmiyorsun, değil mi?"

E ilerek ağzını ağzıma aldım ve dilimi içine soktum. Tadı krep,  urup ve *Willow* gibiydi. Tat alma tomurcuklarımlın üzerinde patlaması karşısında neredeyse inliyordum.

Ben uzaklaşırken gözlerini kırı tırdı, gözleri puslanmı tı. "Bu ne içindi?"

Ba parma ımı ağzının köşesinde gezdirmeden önce duda ımı yaladım. " ok tatlısın." Sırıttım. "Belki de her şeye rağmen hoşuma gidiyordur."

Bir ısırık daha alırken yanakları kızardı.

Bir yanım kalkıp temizliğe ba lamam gerektiğini biliyordu ama bunun yerine cadımlın yemesini izlemeye devam ettim. Tatmin olmuş bir şekilde ağzına bir lokma daha atarken g  s m n guruldamasına izin verdim.

"Bugün ne yapmalıyız? *Sonbaharda yapılması gerekenler* listende başka neler olduğunu merak ediyordum. Ne kadar eğitimim kaldı?"

Willow bana baktı ve ben tekrar g  s m  ovu turdum.

Hay sikeyim. Bu kadar yüksek miydi? Kontrol edemiyordum. Şekil değiştirme yeteneklerimlin bir parçası da istediğim zaman form de i tirebilmekti, ama i   d ler de için içine giriyordu. Mırıltı, özellikle memnun ya da tatmin olmuş hissetti imde geliyordu. Gerçi bundan önce bu düzeyde bir tatmini neredeyse hiç ya amamı tım. Willow'dan önce.

"Peki, sen ne düşünüyorsun?"

Gözlerini kırıştırdı. "Özür dilerim, ne için?"

"Bugünkü planlarımız hakkında. Hala balkabağımız olduğunu düşünüyordum..." Oyulmayı bekleyen iki mükemmel balkabağını göstererek sırttım. Son birkaç gündür tezgahın üzerinde oturmuş bana bakıyorlardı ve kendimi alay edilmiş hissediyordum.

Elbette, insan kültüründen pek çok şey deneyimlemiştim, ama iblis diyarında balkabağı oymuyorduk. Willow'la daha fazla zaman geçirmem anlamına geliyorsa, bunu memnuniyetle kabul ederdim.

Zain'in çağrısını görmezden gelsem bile. Yanımda tam olarak kimin oturduğunu bildiğim için görevim artık daha az önemli görünüyordu. Kardeşim biraz daha bekleyebilirdi.

"Oh." Willow'un yeşil gözleri heyecanla parladı. "Evet!" Ellerini çırpı. "Bunu kesinlikle yapmamız gerekiyor. Gidip tavan arasından aletlerin olduğu kutuyu çıkarmam gerek."

"Seninle geleceğim," dedim hemen.

"Hayır, sorun değil." Başını salladı, yüzünü buruşturdu. "Orası oldukça dağınık. Annemle babamın tüm eşyaları... Ben alırım." Sandalyesinden kalkarken başının yan tarafını öptü.

"Tamam." İçimi çektim, ona yardım etmek istiyordum ama çok da zorlamak istemiyordum. "Ben kahvaltıyı temizleyeyim."

"Mükemmel." Willow bana gülümsedi ve bulaşıkları lavaboya yerleştirdikten sonra hemen ortadan kayboldu.

Bugün ruh halimi bozabilecek hiçbir şey yoktu. Willow yanımdayken olmaz.

Her yerde balkabağı bağırsakları vardı.

Akla gelebilecek her yüzeyde.

Willow'un saçında.

"Ne yaptın sen?" Yanağındaki damlayı silerek sordum. "Lanet şeyi havaya mı uçurdun?"

Kıkırdadı. "Luna tohumları ve iç kısımları fırın için kullanmayı seviyor. Sihrimi gözümde fazla büyütmüş olabilirim." Yüzünde mahcup bir sırıtış vardı ve ellerimle yanaklarını okşamaktan kendimi alamadım.

Ellerimin göğüslerine yaptığı gibi yüzünü sarmalarından çok hoşlanmışım. Pratikte ellerimle kavrayabileceğimi düşünürsek, mükemmel boyuttaydılar.

"Seni tekrar temizlememi ister misin, küçük cadı?"

Bana hınzırca bir gülümseme verdi. "Önce beni kirletecek misin?"

Sertçe yutkunarak, bu düşünceleri düşünmemek için kendimi zor tuttum. Balkabağı oyuyor olmamız gerekiyordu, mutfak masasını vaftiz ediyor olmamız değil.

"Sonra," diye kabul ettim ve aleti elime aldım. "Önce bu şeyleri oyacağız."

"Doğru." Willow başını sallayarak arkamda durdu. "Peki... ne yapıyorsun?"

Başımı salladım. "Bu bir sürpriz."

Balkabağı oymak görüldüğünden çok daha zordu ve benimkinin tamamen bok gibi görüldüğünden oldukça emindim ama en azından yapmıştım. Burada yeni aktiviteler deneme fırsatı bulduğum için minnettardım, iblis diyarında hiç yapma şansım olmayan şeyleri.

Etrafta oyulmayı bekleyen balkabaklarımız kesinlikle yoktu.

"Ta-da!" Willow balkabağının etrafında dönerek bana karşı tarafını gösterdi. "Bu sensin!" Kuyruğu ve parlayan gözleri olan bir kedi oymuştu.

Güldüm. "Bu... inanılmaz."

"Ne yaptın sen?" Benimkini görmek için yanıma gelerek sordu.

Utanarak geri çekildim ve tasarımı ortaya çıkardım. "Çok iyi olmadığını biliyorum ama..."

"Bir ağaç mı?" Yüzünü buruşturdu. "Neden?"

"Bu... bir söğüt ağacı olmalı." Yüzümü buruşturdum.

"Oh." Gözlerimiz birleşti ve elmacık kemiklerinde belli belirsiz bir kızarıklık sezdim. "Bu... *Damien*." Ellerini kalbinin üzerinde kavuşturdu.

"Daha önce hiç kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı."

Onu kollarıma çektim ve başının tepesine bir öpücük kondurdum. Benim de aynı şekilde hissettiğimi ona nasıl söyleyebilirdim? Daha önce hiç kimse bana onun gibi değer vermemişti. Kimse bana onun gibi hissettirmemişti.

Birbirimizi iki haftadır tanıdığımız için bu çılgıncaydı ama ona hayatımdaki herkesten daha yakın hissediyordum. Ona yaklaşan tek kişi ağabeyimdi ama gerçekten *arkadaş* değildik. Bazen aramızda sadece bir iş ilişkisi varmış gibi hissediyordum.

"Bunu hak ediyorsun," dedim onun yerine. "Ayrıca, sen de benim için aynısını yaptın." Yanaklarının rengi derinleşti. "Evet. Sanırım yaptım."

Eğilerek dudaklarını dudaklarıma aldım, minnettarlığımı ifade etmek için nazik bir öpücüktü ama yavaş yavaş daha da derinleşti. Parmaklarımı saçlarında gezdirirken, ipeksi saç tellerinin saçlarının arasından kayışını keyifle izledim.

"Damien," diye mırıldandı dudaklarıma karşı. "İstiyorum-"

"Biliyorum," diye kabul ettim, onu kalçalarından tutup kaldırdım, bacaklarını sırtıma sarıp tutunurken onu hissetmenin tadını çıkardım.

Onu yatak odasına taşıdım, giderek sertleşen ereksiyonum ortasına bastırdı.

Sonra onu soydum ve birbirimizin içinde kaybolduk. Tam olarak kabul edemediğim bu duygularda.

İkimiz de doyumsuzduk, sanki dün gece içimizde söndüremediğimiz bir ateş yakmıştı. Bir kez yeterli olmazdı.

Asla yeterli olmazdı.

"Daha fazla zamana ihtiyacım var." Kendimi bu kadar alçaltmaktan, bunun için ona yalvarmaktan nefret ediyordum ama başka seçeneğim yoktu. Willow'la daha fazla zamana ihtiyacım vardı. Henüz gitmesine izin veremezdim.

İşte bu yüzden buradaydım, dizlerimin üzerinde, kendimi kardeşim için asla olmamaya yemin ettiğim bir konuma getirdim.

Zain kollarını göğsünde kavuşturarak kaşlarını kaldırdı. "Neden? Tam olarak neden korkuyorsun küçük kardeşim?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Neden korktuğumu çok iyi biliyorsun."

"Ona ihtiyacım var." İç çekti. "Beni sonsuza dek uzak tutamazsın."

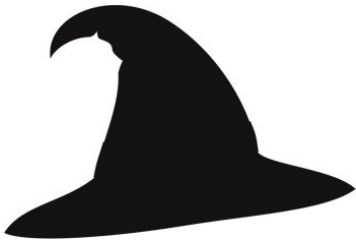
"Sadece... bana en azından Cadılar Bayramı'na kadar zaman ver. Lütfen. Willow'un kardeşine ihtiyacı var."

"Pekâlâ." Ağabeyim elini sallayarak beni başından savdı. "O zamana kadar vaktin var."

Gözlerimi kapattım, gölgelerin beni eve götürmesine izin verdim. Willow'a.

Olmak istediğim tek yer.

OceanofPDF.com

YEDİ

OceanofPDF.com

Söğüt

T Evde beni bekleyen biri olduğunu bilmek, her gün dükkândan çıkarken daha önce hiç olmadığı kadar heyecanlanmama neden oluyordu. Belki de zamanın daha çabuk geçmesini sağlayan şey buydu.

daha önce hiç olmadığı gibi hissettim.

Damien.

Tezgâhı silerken kendi kendime gülümsedim, gözlerim saate odaklanmış, Eryne'in vardiyası için gelmesini bekliyordum. Son bir saattir temizlik yapıyordum ve o işi devralır almaz özgür olacaktım.

Eve, şeytanıma ve bu gece için seçtiğimiz şenlikli etkinliğe gitmek için. Son bir hafta içinde sayısız Cadılar Bayramı filmi izlemiştik -ne de olsa onu eğitmek zorundaydım- ve en sevdiğim şekerleme çeşitlerinin hepsini denemiştik. Onun seveceği bir şey bulmaya kararlıyım. Gerekirse siyah meyan köküne bile başvurabilirdim.

Özellikle de yarı yolda pes edip beni kanepeye yapıştırması ve o çok sevdiğim ağzıyla beni sertçe öpmesi hoşuma gidiyordu. Bazen beni her santimetre karemi hafızasına kazımaya çalışıyormuş gibi hissediyordum, sanki beni yeterince öperse, düşüncelerinden asla kaybolmayacakmışım gibi.

Onun gidişini düşünmek -evimi, yatağımı, hayatımı- bana acı veriyordu, bu yüzden düşünmemeye çalıştım. Ne kadar kısa ömürlü olursa olsun, aramızdaki bu şeyin kıymetini bilmeye çalıştım.

Yine de duygularımız hakkında konuşmamıştık. Ne zaman bu konuyu açsa, onu geçiştirdim. Her şey çok güzeldi ve gelecek hakkında konuşarak bunu mahvetmek istemiyordum.

Bana kendimi nasıl hissettirirse hissettirsin - bana karşı bu kadar şefkatli ve sevecen olduğunda - bunun bir ilişki olmadığını kendime hatırlatmak zorundaydım.

Ancak Ekim ayı istediğimden daha hızlı bir şekilde sona eriyordu.

Bana söz verdiği ay da öyleydi. Kasabanın büyük Cadılar Bayramı partisine sadece birkaç gün kalmıştı.

Oyduğumuz balkabaklarımız şimdi ön verandamda, hiç sönmemesi için büyülediğim titrek ışıklarla birlikte duruyordu. Elbette elektrikli LED mumlar da kullanabilirdim ama bunun neresi eğlenceliydi?

Bazı geceler güneş batarken verandadaki salıncakta oturur, neredeyse tek kelime konuşmazdık. Sanki ihtiyacımız yokmuş gibiydi.

Ve her gece birbirimizin bedeninde kendimizi kaybetmek... Damien'ın beni bir tür seks şeytanına dönüştürdüğünden oldukça emindim, çünkü ona doyamıyordum. Beni bitkin, tamamen kemiksiz bırakıyordu ve başımı yastığa koyar koymaz uykuya dalıyordum.

Bu gece benim için ne planladığını düşünerek sııttım. Ona insani şeyler öğretirken bile kendim hakkında da yeni şeyler öğreniyordum - tercihlerim. En ufak bir dokunuşla bedenimi nasıl harekete geçirebileceğini ve beni nasıl tahrik edebileceğini. Bir dokunuşun fısıltısı, güçlerinin bana sürtünmesi ya da keskin köpek dişlerinin boğazıma sürtünme hissi.

Düşündükçe ürperdim.

Ben mutfığa doğru dönerken Luna, "Aşık olmuş gibi görünüyorsun," diye mırıldandı.

"Ne?" Yanımda getirdiğim bir kucak dolusu bulaşığı düşürmemeye çalışarak durdum, boş zamanımı fırının önünü toplamak için kullanıyordum. Yanaklarım pembe miydi? "Hayır, hayır." Bunu ne kadar şiddetle inkâr edebilirdim ki?

Özellikle de doğruysa.

Tamam, aşık *olmuştum*. Fazla vurulmuştum. Bu bir sorundu. "Ben... Ben ondan hoşlanıyorum, tamam mı?" Kirli sürahi ve kaşıkları lavaboya dökerek yenilgiyle omuzlarımı düşürdüm. "Benim için daha önce hiç böyle olmamıştı."

"O da aynı şekilde mi hissediyor?" Luna sordu. Damien'a şüpheyile yaklaştığını söyleyebilirdim ve belki de bu haklıydı. Ona aramızda neler olduğunu gerçekten anlatmış değildim. Kim olduğunu.

"Yani, ona kesin olarak sormadım ama sanırım öyle." Öyle hissettirdi.

"Neden korkuyorsun?" Sordu ve ben de her zamanki gibi katlandım.

Söylemek istemedim ama dudaklarımdan dökülen kelimeleri durduramadım. En derin korkularım canlandı. "Beni terk edecek. Buna değmediğime karar verip çekip gidecek."

"Willow." Luna'nın sesi yumuşaktı. Güven vericiydi. Yine de o kadar çok ilgi ve şefkatle doluydu ki, içinden dökülen sevgi karşısında kalbim neredeyse yerinden çıkacaktı. "Ne kadar harika olduğunun farkında bile değilsin, değil mi?"

"Bunu söylemek zorundasın." Başımı salladım. "Sen benim küçük kız kardeşimsin."

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Ciddiyim. Her zaman kendin dışında herkesle ilgileniyorsun. Benimle bile. Kendine öncelik vermenin zamanı geldi. Ayrıca, eğer o adam gerçekten giderse, zaten düşündüğüm kişi değil."

"O bir iblis," diye mırıldandım, arkamı dönüp lavaboya bakarken. "Ne?"

"Yok bir şey." Lavaboyu açarak bulaşıkları yıkamadan önce suyla dolmalarını bekledim.

Sonunda arkamı döndüğümde Luna bana gözlerini devirdi. "Sadece söylüyorum. Sana nasıl baktığını gördüm."

"Ne gibi?" Bunu söylemekten neredeyse korkuyordum. "Sanki onun tüm dünyası senmişsin gibi."

"Oh."

"Evet. *Oh.*" Kolumu çimdikledi. "Eğer o adama onun hakkında ne hissettiğini söylemezsen, bunu kendim yapacağım."

"*Luna,*" diye yakındım, adını söyleyerek. "Hâlâ yeni. Onu mahvetmek istemiyorum."

Kaşlarını kaldırdı, ben de kollarımı kaldırdım. "Tamam, tamam! Şimdi eve gidiyorum."

Luna parmaklarını kaldırarak bana küçük bir el salladı. "Adamına selamımı söyle."

Eşyalarımı toplayıp çantamı omzuma atarken gözlerimi devirdim. "Sen de çok uzun kalma," diye ekledim. "Tanrı biliyor ya, buradan biraz uzaklaşmaya ihtiyacın var. Resmen burada yaşıyorsun, yemin ederim."

Bunu bir yanıtla onurlandırmadı.

Çıkarken tezgâhtaki Eryne'e veda ederek eve doğru yola koyuldum. Beni bekleyen şeytana.

"Damien!" Anahtarlarımı ön masaya, çantamı da bana ayrılan eşya sandalyesine fırlatarak bağırdım. "Ben geldim!"

Bir parçam bunu birine söyleyebilmeyi seviyordu. Elbette, bunu kız kardeşime ve kedime de söyledim ama şimdi, bu evdeki varlığın şimdilik de olsa benim olduğunu bilmek başımı döndürüyordu.

"Luna'nın bugün fazladan yaptığı çöreklerden eve getirdim," diye ekledim kutuyu mutfığa taşıırken. "Balkabaklı ve çikolata parçacıklı." İçindekileri düşünmek bile beni sulandırıyordu. Sanki bu sabah iki tane yememişim gibi.

"Bu gece ne yapıyoruz?" Şakağıma bir öpücük kondururken kollarını omuzlarıma doladı. "Bu kasabada bilmem gereken başka eğlenceli şenlikler var mı?"

"Daha önce hiç elma toplamaya gittin mi?"

Damien dehşete düşmüş görünüyordu. "Willow. Ne?"

Suratımı asmadan gülebildim. "Şaka yapıyorum. Gerçi buradaki bazı çocukların neler yapabildiğine inanamazsınız. Onlar şampiyon." Yüzümdeki bir saç telini geriye doğru taradım ve yanımda getirdiğim diğer malzeme çantasını aldım. "Belki karamelli elma yaparız ve sonra da film izleriz diye düşündüm. Bu akşam yeni bir film var."

Yavaş yavaş, onu benim aptal Cadılar Bayramı aşk filmlerimden hoşlanmaya ikna edecektim. Benimle tanışmadan önce ne izlediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama insanlar izin verse tüm yıl boyunca izlerdim. En sevdiğim iki film olan Halloweentown ve Hocus Pocus'u zaten izlemiştik ama benim de bir dolap dolusu seçeneğim vardı.

"Mmm. Kulağa hoş geliyor. Ama ondan önce bir fikrim var." "Öyle mi?"

Başını salladı, elimi tuttu ve beni dışarıya, arka verandaya doğru yönlendirdi. "Bu..." Ona dönüp baktım. "Bunların hepsini sen mi yaptın?"

Damien bana bir kez daha başını salladı. Arka bahçeye sadece bir ışık gölgesi germekle kalmamış, aynı zamanda bir battaniye serip piknik masasını ve bir kadeh şarabı da hazırlamıştı. Gün batımının son ışıkları ağaçların arasından görünüyor, turuncu ve sarı yapraklarını aydınlatıyordu. Sonbaharda New England'ı çok severdim. Gerçekten, her yere taşınabilecek olsam da, buradan başka bir yerde olmayı hayal bile edemezdim.

"Muhtemelen festivaldeki kadar iyi değildir ama..." Bir tabağın kapağını çekerek yeni yapılmış bir balkabağı turtasını ortaya çıkardı.

"Damien..." Gözlerim yaşardı. "Bana en sevdiğim turtayı mı yaptın?"

"Elbette." İkimiz de battaniyenin üzerine yerleşirken alnımdan öptü. "Benim küçük cadım için her şeyi yaparım."

"Beni şımartmayı bırakmalısın," diye mırıldandım, ona doğru yerleşirken yontulmuş çenesine bakıyordum. "Yoksa gitmene asla izin vermeyeceğim."

İtirafım gerçeğe çok yakındı ve hemen çenemi kapattım.
Bu anı o konuşmayla mahvetmek istemedim. Bekleyebilirdi.

Bulaşıkların geri kalanını açmaya başlamadan önce bana orantısız bir sırtış attı. Bunu yapmak bütün gününü almış olmalıydı. Damien elime bir kadeh şarap tutuşturdu, ben de bir yudum aldım ve dilimde çiçek açan tatların tadını çıkardım.

Işıklandırma, ambiyans, hepsi tek kelimeyle mükemmeldi. O mükemmeldi. Nasıl başka bir şey olabilirdi ki? Hayatıma hiç beklenmedik bir şekilde girmişti, ama o kadar mükemmel uyuyordu ki.

Bana çok iyi uyuyor.

Başımı omzuna yaslayarak mutlu bir iç çektim. Yemeğin kokusu burnuma doğru yayılıyordu ve birden açlıktan ölüyordum. Bizim için yaptığı her şeyi denemek için sabırsızlanıyordum.

"Bir şey daha var." Bir düğmeye bastı ve alçak, rahatlatıcı bir melodi çalmaya başladı. "Şimdi gerçekten mükemmel oldu."

İnanamayarak başımı salladım. Gerçekten her şeyi düşünmüştü, değil mi?

O mu?

Bu da beni son zamanlarda kendime sorduğum soruya götürdü.
hafta...

Gitmesine nasıl izin verecektim?

"Çok doydum," diye yakındım, ayaklarımın dibinde yatan kara kediyle konuşurken.

Bazı geceler neden hâlâ kedi kılığında uyumakta ısrar ettiğini bilmiyordum ama bir yanımda şikâyet etmek istemiyordu. Her ne kadar onun kollarına sarılarak uykuya dalmayı tercih etsem de, onun küçük ağırlığının ayaklarımın dibinde olması hoşuma gidiyordu.

Yatağımın üzerinde kedi formunda sırtüstü uzanırken küçük vampir dişleri görünüyordu. Bir patisi kenardan sarkıyordu. Kedi formundaki Damien tek kelimeyle tapılasıydı.

Başını kaşımak için elimi hareket ettirdiğimde avucuma sokuldu. Bir kıkırdamayı bastırdım. "Böyle çok tatlısın, biliyor musun?"

Damien bir anda yer değiştirdi, kolunun üzerinde yorganımın üstüne uzandı, dişleri hâlâ alt dudağının üzerinden dışarı çıkıyordu. "Peki ya şimdi, küçük

Cadı mı?"

Onu yataktan attığım o ilk gecede olduğu gibi, tamamen çıplak bir şekilde yer değiştirmişti. En sevdiğim geceliğimi giyiyordum, ki o da pek seksi sayılmazdı. Ve o yatağımın üstünde *öylece* dururken.

"Damien!" Kıpırmızı kesildim ve kolumu yüzüme kapattım. "Yapamazsın-"

Yüzünü boynuma sokarak keskin köpek dişlerini boğazımın hassas derisinde gezdirdi. "Neyi yapamazsın?"

Beni ısırsa nasıl hissedeceğimi merak ediyordum. Bildiğim kadarıyla kan içmeye ihtiyacı yoktu. En azından bunu yaptığını hiç görmemiştim ama o keskin dişler başka bir amaca mı hizmet ediyordu? Tenime her dokunduklarında, doğrudan klitorisime hisler gönderiyorlardı. Sanki bir dokunuşla patlayabilmişim gibi.

"*Bunu* yap." Bakmadan vücudunu işaret ettim.

Vücudunun neye benzediğini anlamak için ona bakmam gerekmiyordu. Her çizgisini ezberlemiş, dilimle her bir karın kaslarının izini sürmüştüm. Onunla, geçmişte yattığım herhangi bir insanla olduğumdan daha rahattım.

Zaten Damien'in yanında hepsi sönük kalıyordu. Dilini ve parmaklarını tam olarak nasıl kullanacağını bilen tutkulu, şefkatli, titiz sevgilim.

Ve bana sihrini kullandığı zamanlardan bahsetme.

Bir anda hareket etti, beni yatağa yapıştırdı, kaslı kolları üzerimdeydi. "Peki ya şimdi?"

"*Lütfen*," diye inledim, ne için yalvardığımdan emin değildim. Durması için mi, yoksa devam etmesi için mi?

Boğazımı öptü, yetenekli dili birkaç dakika içinde beni kıvrandırdı.

Daha fazla. Gölgelelerini meme uçlarımın ve klitorisimin üzerinde gezdirmesine ihtiyacım vardı.

Güçlerini ne ölçüde kullanabileceğini merak ediyordum - o karanlık dalları üzerimde *başka* nasıl kullanabilirdi? İçimde-

Damien'in burun delikleri alevlendi, sanki artan uyarılmamın kokusunu alabiliyordu. Sadece onun dişleri ve benim müstehcen düşüncelerim yüzünden ne kadar ısılandığımı hissediyordu. "Ne düşünüyorsun, küçük cadı?"

"Hiçbir şey." Kızardım, başımı salladım.

Bir kaşını kaldırdı. "Willow." Kalçalarını benimkilere bastırdı ve ben küçük bir inilti çıkardım. "Söyle bana, bebeğim."

Geceliğimi kalçalarımın yukarı sıyırıp hayaletlerle kaplı mor iç çamaşırımı ortaya çıkarırken başımı salladım.

Dudakları boynumdaki nabız noktasıyla birleşirken, o ince kumaşa bastırarak içime doğru sallandı. Damien'ın dişleri hassas derinin üzerinde geziniyordu; deriyi delecek kadar değil ama içimde zevk ürpertileri uyandıracak kadar. "Söyle bana," diye mırıldandı, "sana istediğini vereceğim."

"Gölgelerinizi başka nasıl kullanabileceğinizi düşünüyordum." Yanaklarımın her zamanki gibi pembe olduğunun farkındaydım. "Sadece... *bilirsin işte.*"

Kabaca kıkırdadı, kulağımı ısırıldı. "Seni doldurmamı ister misin bebeğim? Seni nefes alamayacak kadar doldurmamı mı?"

"*Evet,*" diye boğuldum. "Bunu istiyorum."

Kimdi bu kız ve Willow'a ne yapmıştı? Daha önce istediğim şeyi isteyecek cesareti hiç bulamamıştım. Hala utanıyor olsam bile. Kelimeleri teşvik etmek zorunda kalsa bile.

Sanki onun tek bir dokunuşuyla tamamen canlanmıştım. Ve daha fazlasını istedim, daha fazlasını, daha fazlasını.

Asıl soru şuydu... Onu istemekten vazgeçecek miydim?

SEKİZ

OceanofPDF.com

damien

T Onun kızı. Benim küçük cadım.

"Willow," diye mırıldandım, sadece onun önerisiyle bile aklımı kaçırmıştım. *Bunu* daha önce hiç yapmamıştım, hiç kimseyle. Ama o ne diyordu

"Emin misin?" diye sordu.

Kendimi tekrar ona doğru bastırduğımda göz kapakları bulanık bir şekilde dalgalandı. "Mhm. Lütfen, Damien. Sana içimde ihtiyacım var."

Küçük, şirin geceliğini vücudundan çekerek, kalçalarına gelmeden önce köprücük kemiğini ve karnını öpmek için zaman ayırdım.

Mor hayaletler. "Kahretsin, bunlar çok sevimli." Cadılar Bayramı iç çamaşırlarından oluşan koleksiyonu beni gülümsetmeyi asla başaramadı. Önce kalça kemiklerinden birini, sonra da diğerini öptüm. "Beni deli ediyorsun, Willow."

Ben yavaşça külotunu sıyrıp çıkarırken o da mırıldanarak karşılık verdi.

"Gel buraya," dedim, uzandım ve göğsümü okşadım. "Yüzüme oturmanı istiyorum."

Willow göğsüme oturmak için çabaladı, kalçaları bana sarıldı.

"Emin misin?" Endişeli görünüyordu, sanki bu olmadan öleceğimi bilmiyormuş gibiydi. Sadece onun tadına susamıştım.

"Mhm. O tatlı amcığın tadına bakmama izin ver, bebeğim. Ağzımın her yerine boşalmanı istiyorum."

"Tamam," dedi ve amını dudaklarımın üzerine yerleştirirken ellerimi kalçalarının dışına koyarak onu ağzıma götürmesine yardım ettim.

Dilim ıslak kıvrımlarına ilk kez değdiğinde, elleri yatak başlığına tutunmak için dışarı fırladı.

"*Oh,*" diye bağırdı. Bacakları başımı sıkıyordu, yüzümü sürerken burnum klitorisine bastırdı ve her fiskemde

dilimi içine soktuğumda, ben her damlasını yalarken kalçalarını sallayarak ciddiyle hareket etti.

Kalçaları daha hızlı hareket ederken bile hızımı, o yavaş, durgun yalamaları sürdürdüm ve ne kadar yaklaştığını, içinden geçen küçük zevk titremelerini hissedebiliyordum.

Orgazmını dilimde hissetmekten daha çok istediğim bir şey yoktu, bu yüzden durmadım. Adımı haykırsa bile. Kalçaları sıkıca kavrarken.

Bırak, onu ikna ettim. *Benim için gel, küçük cadı*. Başparmağımı klitorisine koydum, dilimle onu sikmeye devam ederken daireler çizerek ovuşturdum.

Kızım kendini tutmadı. Ve boşaldığında, vücudu titriyor, içi dilimin etrafında sıkılıyordu, hayal ettiğim her şeyden daha iyiydi.

Ve bunu başka biriyle yapmak istemediğimi fark etmem de öyle. Bir daha asla. Çünkü Willow benimdi. Onun sarhoş edici kahve ve vanilya kokusu damarlarıma işlemişti ve ben onu çıkaramıyordum. Çıkartmak istemiyordum.

Hayatımın sonuna kadar onun tadıyla ziyafet çekmek istedim. Bir insan ömrü yeterli değildi. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Bu, aramızda hissettiğim bağ yüzünden başlamış olabilirdi ama artık gerçeği biliyordum. Geçen hafta boyunca bunun içime işlediğini hissetmişim ama benim için kendini bıraktığında aklımda hiçbir şüphe kalmamıştı.

Başka bir şeyin sebep olabileceğini düşünmekle aptallık etmişim.

Orgazmının artçı sarsıntıları geçtikten sonra vücudunu yüzümden uzaklaştırırken ona sııttım. "Tadın çok güzel, bebeğim."

Yanakları pembeydi -belki de orgazmdan- ama sözlerimin onu etkilemesi hoşuma gitti.

Willow beni öpmek için eğildi, dudaklarımda kendi tadını alacağını bilse bile tereddüt etmedi.

Kahretsin, ama bu çok ateşliydi.

Gövdemin üzerine tünedi, güçlü kalçalarının her biri bacaklarıma yaslanmıştı ve dili benimkiyle savaşırken ıslaklığının orada biriktiğini hissedebiliyordum.

Bu beni ona gömülmek için daha da isteklendirdi. Ne kadar hazır olduğunu hissediyordum. Sikimi almak için ne kadar istekliydi.

"Siktir," diye mırıldandım o çekilirken, dudaklarımızı ayırırken alt dudağımı ısırdım. Acı verici bir şekilde sertleşmişim - onun da farkında olacağı bir şey

Yakında, eğer kıcına bastırduğım sertliğimi zaten hissetmiyorsa. "Sana ihtiyacım var," diye nefes nefese kaldım. Ellerim kalçalarına gitti, vücudunun ellerimde hissettiklerini seviyordum.

Bunu hiç atlatabilecek miydim? Birbirimize ne kadar mükemmel uyduğumuzu? Her bir kıvrımının ellerim için yaratılmış gibi hissettirmesini?

Geriyeye doğru sallandı, sevimli küçük kıcıyı sikime sürttü ve ben derin bir inilti çıkardım.

"Willow-" Uyarmıştım ama belli ki buna hiç gerek yoktu.

Çünkü ellerimi belinde tutmama rağmen kalçalarını kaldırdı ve üzerimde pozisyon aldı. Kendini sikimin üzerinde mızraklamaya hazırды.

Willow beni içine yönlendirdiğinde, tek yapabildiğim gözlerimi sımsıkı kapatıp çok erken boşalmamaya çalışmaktı. Onun içinde olmak, hiçbir şeyle kıyaslanamazdı.

Elini karnının üzerinde gezdirdi. "Tanrım. Seni hissedebiliyorum *her yerde.*"

"Sanki benim için yaratılmışsın, küçük cadı." Gerçek dudaklarımdan döküldü. Henüz söylemek istememiş olsam da doğruydu. Ama parçalar birbirine uyuyordu. Biz... uyuyoruz.

Willow'un hızını ayarlamasına izin verdim, sikimin üzerinde ileri geri hareket ediyor, klitorisi sikimin tabanına her çarptığında vücudunun nasıl sarsıldığını hissediyordum.

"Damien, yapamam," diye bağırdı. "Geleceğim."

Evet. Evet. Bana her şeyi ver, diye kabul ettim, kendini hislerin içinde kaybederken göğüslerinin zıplamasını izledim.

"Bana benim olduğunu söyle," diye emrettim, kelimeleri duymaya ihtiyacım vardı.

Hissettiklerimin doğru-gerçek olduğunu bilmeye ihtiyacım vardı.

"Ben seninim," diye kabul etti, beni sürerken kalçalarını döndürüyordu.

"Hepsi senin.

Sadece senin."

"Benim," diye tekrarladım, boynunu tutup kendime doğru çektim, böylece ağızlarımızı birleştirebilecektim. Kalçalarım onunkilerle buluşmak için yukarı doğru itildi ve etrafımda nasıl sıkıldığını hissedebiliyordum. Çok yakındım.

Kahretsin, onu öpmeyi seviyordum. Ağzına girmekten bıkaçağımı hiç sanmıyordum. Tadı çok tatlıydı ve daha önce yediği balkabağı turtasının kokusunu hâlâ alabiliyordum.

Balkabağına olan bağımlılığını
seviyordum. Belki de sadece onu

seviyordum.

Ama bunu ona söylemek için henüz çok erkendi. Bu çok yeniydi. Ve kesinlikle seks sırasında bunu ağzından kaçırarak kadar aptal bir insan değildim.

"Damien," diye bağırdı. "İhtiyacım var-"

İçimdeki canavarı serbest bırakan şey buydu ve daha fazla kendimi tutamadım. Belindeki tutuşumu, yukarı ve aşağı, yukarı ve aşağı hareket etmesine yardımcı olmak için kullandım, onun horozuma karşı her kayması bana başka bir inilti sağladı.

Gölgelerim vücudunun etrafında sahiplenici bir şekilde kıvrıldı ve neredeyse her erojen bölgeye baskı yaptı. Boğazını hafifçe sıktım. Meme uçları, onu çılgına çevirdiğini bildiğim o emme hissi. Ve bir tanesi arka deliğine bastırdı, bir parmağın bastırmasından daha fazlası değildi, ama haykırdı. Güçlerimi ellerim gibi kullandım, göğüslerini avuçladım, sıktım, bana binmesine yardım ederken bile, horozumun üzerinde zıplamasını izledim. Göğüsleri hareketle birlikte hareket ediyordu ve onu izlerken hayranlık içindeydim.

Willow'un gözleri kapanırken başı geriye düştü. *Bu çok fazla,* diye hıçkırarak aklıma girdi.

Bunu kaldıracabilirsin, diye yatıştırdım, birlikte çalışırken kalçalarım onunkilerle aynı anda hareket ediyordu. Ona istediği her şeyi, ihtiyacı olan her şeyi veriyordum. *Gözlerini aç,* diye ekledim, alnımı onunkine yaslayarak. "Boşalmanı izlemek istiyorum," diye mırıldandım.

Hiç uyarmadan boşaldı, sanki beni sağıarak kurutmak istiyormuş gibi sikimin etrafını sıktı. O kadar derindeydim ki, temelde rahmine doğru bastırmıştım ve bir şekilde, bu fikir beni uçurumun kenarına getirdi.

İçini döllerimle boyamaktan. Onu doldurmak.

O ilk gece bana teklif etmişti ve ben de bir aptal gibi karşı koyamamıştım. İçinden döllerim akarken uyuyacağını bilmek beni çılgına çevirmişti. Zayıf. Kontrol edilemez.

Kendi serbest bırakılmamın işaretlerini hissedebiliyordum -taşaklarım gerildi ve Willow'u yerinde tuttum, son damlasına kadar içine gömülmüştüm-.

Yatağa yığıldığımızda bile -kemiksiz ve bitkin bir halde- ondan ayrılmadım.

"Mmm," diye mırıldandı Willow uykulu bir şekilde, bana doğru kıvrılarak. "Sanırım beni başkaları için mahvettin, Damien."

Fikir buydu bebeğim, diye düşündüm ama bunu yüksek sesle söylemedim. Sadece kollarımı ona doladım ve derin bir uykuya daldım.

Sırtımdan aşağı ter damlarken, nabzım hızla atarken uyandım. Willow yanımda yatıyordu, huzur içinde uyuklarken çarşaflar vücudunu sarıyordu.

Çarşafları vücudumdan yırtarak kendimi yataktan dışarı attım ve sessizce odadan çıktım. Bir şey beni boğuyordu ve tek bildiğim oradan çıkmam gerektiği idi, havaya ihtiyacım vardı, boşluğa ihtiyacım vardı,-

Mutfakta bir bardak su içtim.

Neden beni bu kadar rahatsız ediyordu? Ama nedenini biliyordum. Gerçek olmasa bile.

Gözlerimi kapattığımda tek görebildiğim *kırmızıydı*. Kan. Onlar...

"İyi misin?" Willow kollarını çıplak gövdemin etrafına doladı. "Kalktığını duydum." Üzerine bir bornoz geçirmişti, yumuşak kumaşı sıcak bir kucaklamayla tenime sürtünüyordu.

Hayır. Hayır, iyi değildim. Ona döndüğümde yüzümün acı çekmiş gibi görüldüğünü biliyordum.

"Sadece kötü bir rüya," diye mırıldandım, yüzümü saçlarına gömdüm. Kokusunu içime çektim.

Kendime onun burada olduğunu hatırlattım.

Ve ona hiçbir şey olmayacaktı. Bundan emin olurdum.

"Ne oldu?" Sırtımdaki kasları ovarken sesi sessizdi; sanki sadece dokunuşuyla tüm gerginliğimden kurtulabilirmiş gibi rahatlatıcıydı. Benim büyülü kızım.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum" diyerek başımı salladım.

"Damien..." Elleri sırtımın alt kısmına doğru indi. "Benimle konuşabilirsin, biliyorsun. Ben senin için buradayım."

İçimi çektim. "Değil..."

Nasıl anlayacaktı ki? Kendi mantıksız korkularımı ve endişelerimi bile anlayamıyordum ve bunları ona açıklamaya çalışmak? İmkansızdı.

Özellikle de ondan hâlâ sakladığım çok şey varken. Ama yakında ona anlatacaktım. Her şeyi. Bizim hakkımızdaki gerçeği.

Şu anda sadece ona sarılmak istiyordum. Kendime onun burada olduğunu hatırlatmak için. *Bunun* gerçek olduğunu. Gelecekte ne olursa olsun, buna sahiptim.

Onunla göz teması kurduğumda bana parlak gözlerle baktı. Çok umutluydu. Çok meraklıydı.

Neden onu içeri almıyordum?

"Korkuyorum," dedim, sesim o kadar kısık ki neredeyse bir fısıltı gibiydi.

"Neyin?" Göğsüme sarılırken kolları sırtıma dolandı.

Seni kaybetmek. Bunu yüksek sesle söyleyemedim, onun yerine zihnine söyledim. "Oh." Willow'un tatlı sesi ağzından kaçtı.

Onu kucağıma almadan bir dakika daha geçirmek istemediğim için kollarımı kalçalarına doladım ve onu yatak odasına geri götürebilmek için kaldırdım. Willow bacaklarını bana doladı ve yavru bir ayı gibi sarıldı.

Ben yatakta otururken bile kollarını sırtımdan çekmedi.

"Küçük cadı," diye mırıldandım, ellerimi saçlarının ipeksi tellerinde gezdirirken. "Artık bırakmalısın."

"Uh-uh." Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Her zaman benimle ilgileniyorsun. Bir kere de ben seninle ilgileneyim. Rüyan geçene kadar."

Olacağını hiç sanmıyordum ama bunu ona söyleyemezdim.

"Tamam." Bana sarılma şeklini severken onunla tartışamazdım.

Sanki *benimmiş* gibi.

Yatakta rahat ettikten sonra Willow bir kez daha bedenimin yanına kıvrıldı.

Başını omzuma yaslayarak çıplak göğsümün üzerinde daireler çizdi. "Neden bana aileden bahsetmiyorsun?"

"Hm?"

Sorabileceği onca şey varken... Bunun eve ne kadar yakın olduğunu biliyor muydu acaba?

"Onlar hakkında hiç konuşmuyorsun," dedi üzüntüyle. "Ya da annenden. Pek değil.

Senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum, Damien."

Ona bunun doğru olmadığını, onlardan bahsettiğimi söylemek için ağzımı açmışım ama bunu inkâr edemezdim. Ve aramızda ne olduğunu, ona karşı ne hissettiğimi bildiğim için... Artık içimde tutmak istemiyordum.

Ben de konuşmaya başladım. Ona annemden ve onun tüm dünyada en sevdiğim insan olduğundan bahsettim. Öldüğünde beni nasıl yalnız bıraktığını.

Babam ve üvey kardeşimle birlikte, hiçbir zaman tam olarak doldurulamayan bir boşluk vardı. Kalbimde bir boşluk.

Doldurduğu bir tane.

Annemin Willow'la tanışmasını ne kadar isterdim. Onun ne kadar harika bir kadın olduğunu görmeyi.

Kanı atladım.

Hala parmaklarımın arasında hissedebiliyordum. Yardım için çığlık atan sesimi duyabiliyordum. Ama annemin ölümünün anısı, Willow'la ilgili rüyamın üzerine yazılıyordu.

Yine de durmadım. Ona iblis diyarında büyüdüğümü anlattım. Babamın savaşlarında savaşmak için eğitim aldım. Onun sağ kolu olarak hizmet ettim. İblislerin Kralı.

Ve daha sonra, aşırı yüceltilmiş bir ayak işlerine bakan çocuk konumuna düşürüldüm. Kardeşime hizmet ediyordum, Veliaht Prens'e. Bir gün gelinini bulduktan sonra babamızın yerine geçecekti.

Uykuya daldıktan çok sonra bile onu tutmaya, saçlarını okşamaya devam ettim, bu dünyadaki tüm insanlar arasından benim için seçilenin o olmasına şaşırmıştım.

Seni seviyorum, diye düşündüm kendi kendime, onun bedenini kendi bedenime sararken.

Kasabanın Cadılar Bayramı partisi için giydiğim kostümün yakasını çekiştirdim. Lanet şey boynumu kaşındırıyordu ve Willow'un beni böyle giyinmeye ikna etmesine nasıl izin verdiğimi hâlâ anlayamıyordum.

Gerçek şu ki, o yeşil gözlerin bir kez parlaması yeterliydi ve ben her seferinde pes ederdim.

Bu yüzden bizi Viktorya tarzı kostümlerle, bir Vampir ve bir Cadı olarak giydirdi.

"O sivri dişlerini kullanabilirsin," diye dalga geçti cadım, başparmağı sivri bir köpek dişinin üzerinde gezinirken.

"Sanırım sadece seni ısırıldığında nasıl hissettiğini öğrenmek istiyorsun," diye karşılık verdim.

Yanakları pembeleşti. "Belki."

Cevap olarak mırıldandım. Onu sahiplenmek istedim. Boynundaki izimi görmek için.

Her şey çok doğru geliyordu. Artık gerçeği inkâr edemeyeceğimi biliyordum. Onu ne kadar çok sevdiğimi. Neden birbirimize bu kadar mükemmel uyduğumuzu. Neden onunla her şey *daha fazlaydı*.

Ama bunu itiraf etmek de beni dehşete düşürdü. Kelimeleri söylemek. Ya *bunu* istemiyorsa? Ne zaman ne olduğumuzdan bahsetmeye çalışsam beni başından savdı. Sadece bunu mu arıyordu? Sıradan bir şey mi?

Son teslim tarihim yaklaşıyordu. Kardeşimden fazladan bir ay daha istedim. İblis Kral'ın oğlu olmak bile sırada ne olduğunu inkar edemezdi.

Kader, bir sonraki iblis kralının büyük bir cadıyla evleneceğini söylemişti. Buraya tam da bunu yapmak için gönderildim. Zain'in eşini bulmak için.

-Benim diyebileceğim bir kadın değil. Şu anki İblis Kral'ın gayrimeşru oğlu olmanın avantajları sanırım. Zain'in emirlerine hizmet etmek zorundaydım. Sanki bu lanetli yerde ona bir eş bulmak hiç de kolay değilmiş gibi. Ama tüm iblisler arasında en kolay uyum sağlayan bendim. Fark edilmemek.

İnsan olarak geçmek. Kardeşimin *gelinini* aramak için beni insanlar âlemine göndermesinin üzerinden dört ay geçmişti.

Küçük engelime rağmen onu bulmuştum, en büyük korkum da buydu.

Çünkü kaderinde kardeşimin yanında oturmak olan cadı... Willow'un kız kardeşinden başkası değildi. *Luna*.

Zaman tükeniyordu.

En kötüsü de Willow'un zaten bana ait olmadığını bilmemdi. Benim karanlık dünyama geri dönemeyecek kadar parlak ve güzeldi. Burası

-Bu cadılar kasabası onun ait olduğu yerd. Bunu hissedebiliyordum. Yine de bu onu istememe engel değildi.

Yirmi sekiz yıldır burada olduğuna ve benim onun burada olduğunu bilmediğime inanamıyordum. Var olduğunu bile. Ama... bunca yıllık hayatımda insan diyarına pek gelmemiştim. Eşimi burada bulmayı hiç beklemiyordum.

"İşte benim yakışıklı iblisim," diyerek yanıma geldi ve kolunu belime doladı.

"Merhaba Wil," diye mırıldandım başının üstüne bir öpücük bırakmadan önce.

"Merhaba." Gözleri parlıyordu. Saçlarını kıvırmış, dalgalar halinde etrafına dökülmesine izin vermişti ve tepesinde eski moda bir cadı şapkası vardı. Benim cadım küçük yıldız küpeleri ve çizgili çoraplarına kadar mükemmel görünüyordu.

Kafayı takmıştım. Daha sonra onu çıkarmak için sabırsızlanıyordum.

"Çok güzel görünüyorsun. Buna bayıldım." Boynuna bağıladığı pelerinle oynadım.

Kıkırdadı. "Çok fazla değil mi?"

İnledim. "Bu imkânsız olurdu. Senin yaptığın hiçbir şey çok fazla olamaz."

"Oh." Yanakları pembeleşti.

Her kelimemde ciddi olduğumu anlamasını nasıl sağlayacaktım? Küpesiyle oynamadan önce bir saç telini yüzünden uzaklaştırdım. "Büyüleyici görünüyorsun. Tam senlik. Bundan daha azını hayal bile edemiyorum." Bir parmağımı boğazında gezdirdim. "Neredeyse kimsenin seni böyle görmesini istemiyorum."

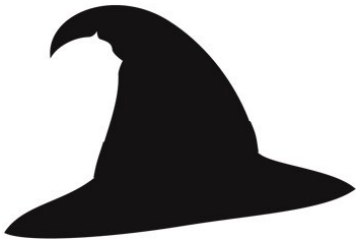
Yanağımdan öptü. "Sen tanıdığım en tatlı iblissin." "Tanıştığın *tek* iblis benim," diye homurdandım.

"Bildiğiniz kadarıyla."

"Ve bu şekilde devam edeceğiz," diye homurdandım, o gülerken onu kollarımın arasına aldım.

Onu öpüyordum, çünkü eğer kalan tek zamanımız buysa, her zerresinin tadını çıkarmak istiyordum.

Özellikle de elimizde kalan tek şey buysa.

NINETEEN

OceanofPDF.com

Söğüt

A *Cadılar Bayramı arifesi.* Yılın en sevdiğim gecesi buradaydı. Havada gülüşen çocuklar, yırtılan şeker paketleri ve şeker kokusu vardı. Damien yanımdaydı, onun elim benimkine dolandı, aramızda neredeyse bir santim bile kalmamıştı.

Mükemmel bir Cadılar Bayramı gecesiydi, ay gökyüzündeydi ve üzerimize doğru parlıyordu.

Tüm kasaba hayatla dolup taşıyordu ve ilk kez her şey doğru geliyordu. Sadece bir ay önce beni rahatsız eden yalnızlık gitmişti ve bunun beni seçen iblisle bir ilgisi vardı.

Kalbim doluydu. Daha hafif.

Çok erkendi, değil mi? Bir ay birini tanımak için yeterli bir süre değildi. Bırakın aşık olmayı. Ama yine de... aşık olmuştum.

Onu sevmiştim.

Kahretsin, iblisime aşık olmuştum, diğer her şeye lanet olsun.

Kalbimde onun kalmasını istediğimi biliyordum. Bunun bitmesini istemedim.

"Neden?" Durdum, yere bakıyordum. "Neden hâlâ buradasın?" Bu konuşmadan çok uzun süre kaçmışım. Ama şimdi duymaya ihtiyacım vardı. Onun gitmesinden korktuğum için kaçındığım şeyleri söylemem gerekiyordu.

Çünkü *kalmasını* istedim.

"Nedenini biliyorsun." Gözlerini kısmıştı. "Bana bunu senin de hissetmediğini söyleyemezsin. Aramızdaki bu şeyi."

"Ama..." Bunu söyleyemezdim, çünkü hissediyordum. Aramızdaki altın iplik, beni her zaman ona çeken o bağ. Sanki kader hayatlarımızı iç içe geçirmişti.

"Söyle," diye mırıldandı. "Birbirimizin zihniyle iletişim kurabilmemizin nedeni bu. Neden sadece senin varlığın bile beni sakinleştiriyor. Nasıl her şey her zaman çok doğru geliyor. Sizin halkınız arasında da bunun için bir kelime var."

Ama bir yanımda bu sözleri söylemekten korkuyordum. Çünkü bunu yaparsam, *gerçek* olacaktı.

Ve eğer gerçekse, ve o hala gitmeyi seçtiyse.

O zaman kalp kırıklığı için kendimi açmış olurdum. Çünkü herkes beni hep terk etti. Luna hariç herkes. Ve o bile ailemizin eski evinde benimle kalmak yerine taşınmayı seçmişti.

Ama o kader dizisi... *Ruh eşleri*.

Olamazdık. Bu *mümkün* değildi. Değil miydi? İlk tanıştığımızda ruh eşlerine bile inanmamıştım. Dışarıda bir yerlerde benim için birilerinin olduğu fikri, ne kadar uğraşırsam uğraşayım inkâr edemeyeceğim bir gerçek gibi geliyordu. Artık öyle değil.

Birlikte olduğumuzda bir doğruluk vardı, onun kollarında olduğum her an hissettiğim bir huzur vardı.

Ruh eşleri. Yerine oturdu. Ve bunun doğru olduğunu biliyordum. Bunun *Gerçek*.

Artık inkar edemeyeceğimi.

"Sen..." Şok içinde ona baktım. "Bu nasıl mümkün olabilir? İblislerin ruhu yoktur."

Kaderimizde nasıl birbirimiz için yazılmış olabiliriz? Kaderin benim için seçebileceği onca insan varken... Neden şimdi karşımda duran iblis oldu?

Başka biri nasıl olabilir?

Damien kaşlarını çattı. "Ruhumuz olmadığı fikrine nereden kapıldın?"

"Ne?" Kekeledim. "Büyükken bize öğrettikleri buydu. Neden? ruhlarımızı almak için anlaşmalar yapıyorsunuz-"

Bir yanıt verdi. "Sana iblisleri kim öğretiyorsa gerçekleri öğrenmesi gerek küçük cadı." İblisim saçlarımı düzeltti. "Eğitimin tamamen eksik."

Yine de haklıydı. Cadıların iblis türüne olan derin nefreti ilişkimiz boyunca bana birçok kez ara verdirmişti.

İlişkimiz. Tanrılarla. Bu kelimeyi görmezden gelmiştik, ona bir terim vermemiştik, ama başından beri yaptığımız buydu, değil mi?

Ona aşık oluyordum ve ona *oda* arkadaşı ya da arkadaş dışında bir etiket vermiyordum.

"Konuyu değiştirme, Damien," dedim kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak. Birbirimizin kaderinde olduğumuzu fark ettiğim için başım dönsün istiyordum ama tek görebildiğim şüpheler ve korkulardı. "Bu hâlâ mantıklı gelmiyor."

Ayrıca, gidiyordu. Bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. Ben ölümlüydüm ve o yüzlerce yıl daha yaşayacaktı. İblis diyarına geri dönmek zorundaydı. Hizmet ettiği kardeşine.

"Neden olmasın?"

"Gerçekten kimsenin buna inanacağını düşünüyor musun?"

"Sen benim eşimsin, Willow." Yanaklarımı avuçladı. "Kader seni benim için yarattı. Başkalarının ne düşündüğü önemli değil. Sadece bizim ne düşündüğümüz."

"Ama ben özel bir şey değilim. Ve sen..." Onu işaret ettim. "Seni."

"Willow. şu haline bak." Boğazını temizledi. "Ben... Ben sana layık olmayan biriyim." Aptal kostümünü giymiş bir halde dizlerinin üzerine çöktü ve iki elimi birden tuttu. "Seni ilk gördüğümünden beri her gün sana hayranlık duyuyorum. Nezaketine, cömertliğine... Herkesin seni sevmek için, çünkü nasıl sevmek ki?" Damien başını salladı. "Benden daha iyisini hak ediyorsun. Ama yine de seni istiyorum. Seni başka biriyle hayal ettiğimde, onu lime lime etmek istiyorum. Başka birinin sana dokunduğunu düşünmek... Hayır."

"Damien..." Kalbim göğsümde tekledi. Daha önce hiç kimse bana böyle bir şey söylememişti. Hiç kimse bana bu kadar değer verildiğini hissettirmemişti.

-Tapınılan.

Aramızdaki bu şey sebep olsa bile, beni sadece arkadaş olduğumuz için önemsiyorsa, hala ona sahiptim.

Ve daha önce hiç bu kadar sevildiğimi
hissetmemiştim. Kelimeleri
söylememiş olsa bile.
Ne de olsa ben de bilmiyordum.

Küçük itirafımızdan sonra kuzenim Cait'in Cadılar Bayramı Partisine gittik. Verandasındaki ışıklar ve sahte bir iskeletten her köşede asılı örümcek ağlarına kadar tüm evi süslemişti.

Bir çift file tayt, fırfırlı bir üst ve eteğinin üzerine bağlanmış bir korse giyerek dışarı çıktı. Alnına bağladığı bandana ve kalın takıları korsan havasını daha da güçlendiriyordu.

"Willow!" Cait sırttı, turuncu saçları ışıktaki parlıyordu. "Başardın!" İblisime baktı. "Ve erkeğini de getirmişsin."

"İnanılmaz görünüyorsun," dedim, yorumu karşısında kızarak. *Benim erkeğim*. Bu doğrudu ama o zaman bile hâlâ çok yeniydi. "Bizi davet ettiğiniz için teşekkürler."

"Tabii ki! Diğer kızların hepsi burada." Cait'in tanıdığı Rus mavisini kedi omzuna atladı ve yanağına sokuldu. "Hey, Thunder." Kedi aşağı atlayıp Damien'in önünde durmadan önce çenesinin altını kaşıdı.

Gri kedi oturmuş, iblisime bakıyor ve küçük bir miyavlama sesi çıkarıyordu. Damien eğilip elini uzatmadan önce bir kaşını kaldırdı. Thunder onun elini kokladıktan sonra ileri geri hareket ederek mırılamaya başladı.

Kuzenimin gözleri kocaman açılmıştı. "Bunu benden başka kimseyle yapmaz."

Damien tekrar ayağa kalkmadan önce kedinin başını okşadı ve yanıma doğru kayd. "Ne diyebilirim ki?" Sesi sertti. "Kediler beni sever."

Kedi söyledi. Kıkırdadım. Cait bu ifadenin ne kadar yüklü olduğunu bilmiyordu.

Birkaç dakika sonra yanımda plastik bir bardaktan bira içerken, "Bu çok güzel," diye mırıldandı. Turuncu olanlardan almışlar ve üzerlerine sahte jack-o'-lantern yüzleri çizmişlerdi. İblisimin elinde bu kadar aptalca bir şey görmek beni gülümsetti.

"Elbette," diye kabul ettim. "Meclis inene kadar."

"Ne?"

Bir kaşımı kaldırdım. "Sorgulama için hazır mısın?"

Saat gibi, meclisimizin diğer on üyesi önümüzde belirdi.

Rina. Wendy. Tadilat ve inşaat işlerini yürüten ikizler, Tammy ve Talley. Olive. Constance. Celeste. Iris. Sophie. Gretchen. Hepsi farklı şekil ve boyutlarda cadılar, aralarında farklı saç renklerinden oluşan bir deniz. Lavanta, açık mavi, hatta neon yeşili. Yine de hepimizi birleştiren bir şey vardı. Meclisimiz. Tek eksik Luna'ydı.

Cait utangaç bir şekilde arkada durdu. *Özür dilerim*, diye mırıldandı.

Omuz silktim. Meclisimizin yaptığı buydu. Birbirimizin arkasını kollardık ve onlar da onun sadece en asil niyetlere sahip olduğundan emin olacaklardı.

Kapalı kapılar ardında neler olduğunu bilmedikleri sürece benim için sorun yoktu. Seks hayatımı gizli tutmak istiyordum, çok teşekkür ederim.

Hepsini severdim ama bu kızlar *dedikodu* yapardı.

Wendy içkisini yudumlarken gülümseyerek, "Erkeğini getirdiğini duyduk," diye teklif etti, sarı saçları hareketle sallanıyordu. Kapüşonlu kırmızı bir kostüm giymiş, hatta yanında bir de süpürge taşıyordu. "Ben Wendy," dedi Damien'a.

Bana dönmeden önce onu bir aşağı bir yukarı süzdü. "İyi Cadı mı?" Geçen gece *Casper Wendy ile Tanışıyor*'u izlemiştik.

Güldüm. "Biraz burnun üstünde, değil mi?"

Bıyıklarını oynattı ve neredeyse kedi formundaki hareketini görebiliyordum, bıyıkları hareket ediyordu.

Wendy'nin yanında duran Rina sadece güldü. Kısa kahverengi saçları, sanki adaşı Sabrina'dan olabildiğince uzak görünmeye çalışıyormuş gibi, bronz ten rengini bir şekilde daha da tamamlıyordu.

"Damien, bu benim meclisim." El sıkışıp merhaba derken hepsine tek tek isimlerini söyleyerek elimle işaret ettiğimde küçük bir iç geçirdim.

Onları görünce arkasını dönüp kaçmadığı için ona hak vermeliydim. On bir cadı herkesi tedirgin ederdi ama o her şeyi olduğu gibi kabul etti.

Diğerleri de sorularına başladılar.

Belki de onları şimdiye kadar ondan uzak tutarak hata yapmışım. Ama ben öyle düşünmüyordum. Bu ayı neredeyse kendi başımıza geçirdiğimiz için mutluydum. Birbirimizi tanımak için. Bu duyguların aramızda doğal bir şekilde gelişmesi için. Elbette *ruh eşiydik*, daha doğmadan birlikte olmak *kaderimizde* vardı ama bu daha derin bir şeydi.

Belki de sadece kendime ait olmasından hoşlanıyordum.

"Ee, Damien, Pleasant Grove'da ne kadar kalacaksın?" Konuşmaya tekrar kulak kabarttığımda Rina'nın sorduğunu duydum. Hepsi hızlı hızlı konuşuyordu ve Damien sabırla hepsinin sorularını yanıtlıyordu.

Bir kaşını kaldırarak bana baktı. "Henüz tam olarak karar vermedim."

Belki de korkularımı tetikleyen buydu. O benim ruh eşimdi ama kalmayacak mıydı?

"Sanırım sorularımız şimdilik bu kadar." Kolundan çekiştirerek onu gruptan uzaklaştırdım. Bu şekilde ayrıldığım için meclisimden özür bile dilemedim.

Aniden.

"Konuşabilir miyiz?"

Damien başını salladı. Belki de içimde hissettiğim hoşnutsuzluğu sezmişti. Onun gidişinden duyduğum korkuyu.

Belki de o gecikmiş konuşmayı yapmamızın zamanı gelmişti. Ne *olduğumuzu* ve *hislerimi*. Luna haklıydı. Her zaman haklıydı.

Onu seviyordum ve o gidiyordu.

Onu seviyordum ve bunu ona söylememiştim.

OceanofPDF.com

YİRMİ

OceanofPDF.com

damien

"W il. Neyin var?" Kuzeninin partisinin arka bahçesinde dururken başparmağımı parmak eklemlerinin üzerinde ileri geri gezdirdim.

Damarlarında dolaşan endişeyi hissedebiliyordum.

Düşündüm ki

Onu daha önce rahatlatmıştım ama belli ki bu yeterli olmamıştı.

"Önemli bir şey değil. Ama sadece... bir ay oldu." Gözlerimi kaçırarak yere baktı.

"Bir ay mı?" Bir kaşımı kaldırdım. "Bunun konuyla ne alakası var?"

Willow kaşlarını çattı. "Bir ay kalacağını söylemiştin."

Oh. Ona daha fazla söz vermemiştim. "Siktir. Bebeğim. Bu daha önceydi..." *Bizi.* Ona aşık olduğumu fark etmeden önce. Her şey değişmeden önce.

"Gitme. Lütfen gitme." Willow'un yeşil gözleri dökülmemiş yaşlarla dolmuş, ışıktaki parlıyordu. "Yapamadım..." Sertçe yutkundum. "Sen gidersen buna dayanamam."

"Willow..." Onu bedenime çektim, avuçlarımı sırtına yaslarken yüzünü göğsüme gömmesine izin verdim. "Seni asla terk etmem, benim küçük cadım."

"Söz veriyor musun?" Bana baktı ve neredeyse dizlerimin üzerine çökecektim.

Kahretsin, ama onu seviyordum.

"Her şeyimle seninim." Alnından öptüm. "Sonsuza kadar."

Bana doğru yığıldı ve tüm ağırlığını bana verdi. "Seni kaybetmek istemedim ama kalmanı istediğim için de kendimi çok suçlu hissettim." Başını gömülü kaldı

Göğsümde, sözleri tişörtümün içinden hafifçe boğuklaştı. "Sorumlulukların olduğunu ve buranın senin evin olduğunu biliyorum ama..."

"Artık benim evim sensin," dedim, varlığımın her zerresiyle bunu kastederek. "Eşimsin." Onu alnından öptüm.

Willow geri çekildi ve ben de bileğini tutmak için uzandım. Söylemem gereken daha çok şey vardı. Açıklamam gereken şeyler. "Dinle, sana söylemem gereken bir şey var-"

"Luna'yı gördün mü?" Sözü nü kesti, kaşlarını çatarak önce kuzeninin arka bahçesine, sonra da evin içine baktı. "Saatler önce bizimle buluşacağını söyledi."

Başımı salladım. "Belki de onu tutan bir şey vardır?"

Telefonunu çıkarıp kız kardeşine hızlı bir mesaj gönderdi.

Bir ileri bir geri volta atarak bir yanıt bekledi.

Gelmedi.

Endişe damarlarımda dolaşmaya başladı.

"Onu takip etmeyi deneyeceğim," dedi ve ekranda birkaç tuşa daha bastı. "Hâlâ fırında olduğunu söylüyor. Ama..."

"Neden gidip onu kontrol etmiyoruz?" Ben teklif ettim.

Eğer bu ona huzur verecekse, buna değ erdi. Özellikle de ş enliklerin tadını çıkarmaya geri dönebilmemiz için. Kasabadaki cadılarla vakit geçirmek zerre kadar umurumda değ ildi ama bunun Willow için ne anlama geldiğini biliyordum. Bu insanların onun için ne kadar önemli olduğunu.

Luna muhtemelen iyiydi, dairesinde hazırlanıyordu. Ya da belki de fırında yeni bir tatlı partisi yapmayı seçmiştir. Cadımın eve kaç kez kız kardeşinin yaptığı bir kutu tatlıyla döndüğünün sayısını unuttum.

Willow başıyla onayladı ve arka ç itten dışarı çıktı. Şehir merkezine giden sokakları takip ederek beni dükkânlarına doğru çekti.

Tezgâhın üzerinde asılı duran ışıkların yumuşak parıltısı dışında pencereler karanlıktı. İçeride kimse yoktu. Her yer sessizdi.

"Belki yukarıda hazırlanıyordur." Willow koşarak yan kapıya gitti ve merdivenleri ikişer ikişer çıktı. Kapı koluna uzandı ve durup bana baktı. "Kapı... kilitli değ il."

"Arkama geç," dedim. Ya biri içeri girmişse? Ya da hâlâ içerideyse?

Ama kapıyı açtığımda, Willow kolumun arkasından bakıyordu, daire ölüm sessizliğindeydi. Karanlıktı. Sessizdi.

Boş.

Bütün odalara baktık ama hiçbir iz bırakmadan gitmişti; cep telefonu mutfak adasının üzerinde duruyordu.

Kedisi Selene bile orada değildi.

İçimdeki kötü his yavaş yavaş daha da kötüleşiyordu. Eğer o burada olmasaydı

-O zaman şehirde olabileceği tek bir yer vardı. Bu da demek oluyordu ki.

Gözlerimi kapattım, dairede iki farklı kokunun zayıf izlerini algıladım. Luna'nın ve... kardeşimin. Lanet olsun.

"Damien. Kız kardeşim nerede?" Çılgınca dairenin etrafına bakındı.

"Ona ne oldu? Ve Selene..."

İkisini de.

"Ben... *Kahretsin.*" Başımı sallayarak burnumun kenarını sıktım. "Daha fazla zamanım var sanıyordum. Erken geldi."

"Ne?"

"Sana söylemediğim bir şey var." Gözlerim onunkilerle birleşti, o güzel yeşil gözler kız kardeşi için duyduğu endişeyi gösteriyordu. Ve incinmişti. Çünkü onu içeri almamıştım. "Kardeşimle ilgili."

"*Nerede. Nerede. Luna nerede?*" Göğsümü dürterek her kelimeyi bir duraksama ile vurguladı. "Bana söylemediğin şey ne?" Sevdiğim o yeşil gözler kısıldı.

İyi ki ateşten yetenekleri yoktu, yoksa tüm binayı yakmasından endişe ederdim.

Willow'a bakarak yüzümü buruşturdum. "Sanırım... onu kardeşim aldı."

"Senin... Kardeşin." Dairenin mutfağının loş ışığında donup kalmıştı. "Üvey kardeş, lanet olası *Cehennem Prensi mi?* Neden kız kardeşimi alsın ki?"

"Cehennem değil," dedim içimden küfrederek. *Zamanı değil.* "Ama evet, işte o. Onu iblis diyarına geri götürdü..." Cadımın *onu kraliçesi yapma* olayından hoşlanacağını sanmıyordum. "İblislerin eşlere nasıl inandığını biliyor musun?" *Bizim gibi.*

Willow başını salladı. "Luna'nın insanlara tuzak kurma konusunda her zaman bir becerisi olmuştur. Onlara hiç inanmamıştım ta ki..." Sesi kesildi. *Sen*, ima çok açıktı.

"Doğru. Şey... Size dünyanıza neden geldiğimle ilgili her şeyi anlatmadım."

Başını eğdi. "Ne?" "Belki de oturmalısın."

Gözlerindeki öfke alevlendi. "Oturmak istemiyorum. *Küçük* kız kardeşimin koltuğunda sağ salim oturmasını istiyorum. *Lanet olası iblisler aleminde* değil!"

"Biliyorum."

"O benim küçük kardeşim, Damien. Onu korumam gerekiyordu. İyi olduğundan emin olmalıydım." Sonunda kanepeye yığılırken sesi boğuklaştı. "Kardeşinin onu kaçırdığına inanamıyorum."

"Buna inanıyor, şey..." Başımı salladım. "*Onun* kader arkadaşı olduğunu."

Sürpriz, Willow, diye düşündüm kendi kendime acı acı. Kardeşim, pis pençelerini kız kardeşinden uzak tutamayan dev bir pislik!

Evet, resmen sıçmıştım.

"Luna?" Kızın çenesi düştü. "Sanki... o istiyor..." Beyni saatte bir milyon mil hızla çalışıyor olmalıydı. "Bunu ne zamandır biliyorsun?"

İçimi çektim ve onun yanında yere çöktüm. "Bir süre. Bu yüzden buradaydım."

"Pleasant Grove'da mı?"

Başımı salladım. Hâlâ kedi formundayken beni buraya çağıran her neyse, doğru olanı yapmıştı. "Ve insan diyarı. Beni onu aramam için gönderdi."

"Ve sen buldun..." *Ben.*

"Evet. Seni bulmak, Willow... Bu hayatımın en mutlu tesadüfüydü. Ama Zain'in kız kardeşini arayacağını hiç düşünmemiştim."

"Neden bana söylemedin?" Sesi neredeyse bir inilti gibiydi. "Bir şeyler yapabilirdik. Bunu durdurabilirdik."

Başımı salladım. "Seni kaybetmek istemedim. Ve eğer beni geri dönmeye zorlarsa
-"

"Ama şimdi onu kaybettim, Damien. O benim tek ailemdi. En iyi arkadaşım." İlk gözyaşları dökülürken onu kollarıma çektim ve dik tuttum.

yere düşmedi. "Biliyorum, bebeğim. Biliyorum."

Kollarımda ağlarken ona sarıldım ve yatıştırıcı elimi sırtında gezdirdim.

"Onu geri getireceğiz," diye söz verdim. "Bu gece gidebiliriz." Gözlerini kırptırdı. "İblis Diyarı'na mı?"

Evet. Ona elimi uzattım ve onu kanepeden çektim. "Gidip iyi olduğundan emin olacağız. Ona zarar gelmeyecek, sana söz veriyorum."

Tamam. Elimi sıkıca kavrayan tatlı sesi zihnime kaydı.

Boştaki elimle gözyaşlarını sildim ve başparmağımla çene kemiğini ovuşturdum.

Çok üzgünüm, diye mırıldandım zihnine.

Onu merdivenlerden aşağı indirerek arka sokağa doğru ilerledim. Haftalar önce bir geçit açtığım yere. Luna'nın kim olduğunu anladığım gün.

Kasabadaki hemen herkesin şu anda kasaba meydanında ya da şehir merkezinde dolaşıyor olmasına şükreliyordum, çünkü kimse buna tanıklık etmek için burada değildi.

Bir portal açarak gölgelere emirlerimi yerine getirmelerini emrettim.

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" Gölgelere kardeşime giden bir portal açmalarını emrederken Willow koluma tutunarak mırıldandı. "Ben oraya mı gidiyorum?" Gözleri hâlâ kırmızıydı ve endişe doluydu. "Peki ya iblisler?"

"Seni koruyacağım, söz veriyorum."

"Biliyorum." Sesi hiç titremedi. "Sana *gerçekten çok* kızgınım ama yapacağını biliyorum." Eli göğsümden yukarı kaydı. "Şimdi gidip kız kardeşimi alalım."

Başımı salladım.

"Sıkı tutun," diye tembihledim, kolumu bileğine dolayarak onu kendime sımsıkı bağladım.

Ve karanlığa doğru adım attık.

"Bu... beklediğim gibi bir şey değil." Willow'un gözleri sarayın dışında geziniyor, tüm süslü ayrıntıları yakalıyordu. Cılalı taşlar, gökyüzünde ay varken bile parlıyordu.

"Ne bekliyordun ki?"

"Hm. Daha koyu. Daha siyah ve kırmızı." Gökyüzüne baktı. "Sonsuz bir karanlık. Kan. Bilmiyorum. Bunun gibi şeyler."

"Ah." Bunun için onu suçlayamazdım.

Burada büyüdüğüm için gri saray duvarları beni rahatsız etmemişti ama onun beklediğinden ne kadar farklı olabileceğini görebiliyordum.

Bildiğim kadarıyla sarayın kendisi insan dünyasındaki herhangi bir saraya rakipti. İhtişamıyla rakipsizdi.

"Ona ne diyeyim?"

"Ona mı?"

"Kardeşin."

"Zain'in *Majesteleri* ya da *Ekselansları* demeyi tercih edeceğinden eminim. Ama siz ona sadece kendi ismiyle hitap edebilirsiniz. Ben öyle yapıyorum." Ona bir sırıtış attım. "Sen onun vatandaşı değilsin. Sana dokunamaz."

"Daha önce hiç kraliyet ailesinden biriyle tanışmamıştım," dedi elbisesini aşağı çekerek.

Hâlâ Cadılar Bayramı kostümlerimizi giydiğimizi fark ettiğimde gülmekten kendimi alamadım. Kıyafetleriyle gerçekten bir cadıya benziyordu. Neyse ki bu kıyafetlerle buralarda pek göze çarpmıyorduk. İblis diyarının modası son birkaç yüzyılda çok fazla değişmemişti.

"Ne?" diye sordu, kıkırdamam üzerine başını eğerek. "*Benim* de bir prens *olduğumun* farkındasın, değil mi?"

"Ah." Willow kızardı. "Şey..." Göz ucuyla bana baktı. "Sen farklısın."

"Neden?" Durakladım, kolundan çekştirerek yüz yüze gelmemizi sağladım. "Ya bana *Majesteleri* demeni isteseydim?"

"Damien," diye inledi, yanakları daha da pembeleşmişti. "Sen benim için öyle biri değilsin. Sen sadece..."

"Sadece ne?"

Damien'im.

Onu sarayın kapısından içeri sokmadan önce yanağına bir öpücük kondurdum ve hazır olda bekleyen muhafızlara başımı salladım. *Bunu daha da çok sevdim, küçük cadı.*

Ben de öyle düşünmüştüm, diye cevap verdi.

Taht odası hemen ileride. Titrediğini hissedebiliyordum, bu yüzden onu rahatlatmak için elini sıkıca kavradım. *Yanımdayım.*

Yüzünü gülümsemeye zorlamaya çalıştı, ancak bu bile vücudunda titreştiğini hissettiğim endişeyi gizleyemedi. *Biliyorum.*

Zain tahtında oturuyordu. Soğukkanlı, sakın, çok sakın.

"Ah, Damien. Seni görmek ne güzel! Görüyorum ki cadını da getirmişsin." Dişlerimi gösterdim. "Nerede o?"

"Kim?" Başını eğdi.

Willow gözlerini kısarak, "Kız kardeşim," dedi.

"Ah." Zain tembel bir gülümseme verdi. "O tam burada. Dışarı gel, ayışığı." Luna ağabeyimin yanında yürüdü, beyaz, ipek bir elbise giymişti, solgun görünüyordu ama beklediğim gibi acı içinde değildi.

Willow hıçkırıklara boğuldu. "Tanrı'ya şükür."

Ağabeyim Luna'nın kulağına bir şeyler fısıldadı ve Luna merdivenlerden inip Willow'un kollarına atılarak ona sarıldı.

"Sen iyi misin?" Willow kollarını kardeşine sımsıkı doladı, sanki yeterince sıkı sarılırsa bunlar hiç olmamış gibi davranabilecekti. Ama olmuştu. Ve bu benim hatamdı. Tüm bunları önleyebilirdim.

"Kardeşim." Ona döndüm, önüne çıktığımda yüzüm buz gibiydi. "Bir anlaşılmamız vardı."

Gözlerini devirdi, bir şekilde hem sinirli hem de eğlenmiş görünmeyi başardı. "Bizde öyle bir şey yok."

"Dedim ki-"

Zain başını salladı. "Damien. Dövüşmek istemiyorum. I..." Gözleri Luna'ya kaydı ve ilk kez orada bir parıltı var gibiydi.

"O onun kız *kardeşi*, Zain." Kelimeleri tükürdüm.

Yüzünde bir anlığına da olsa bir pişmanlık ifadesi belirdi. "Ve sen..." Cadiyla benim arama baktı.

"Evet. Willow benim eşim." Kıkırdadım. "Beni Willow'u bulmam için ve benim de kendi kraliçemi bulmamı sağladı."

Kaşlarını kaldırdı ve "Geri dönmeyi planlamıyorsun, değil mi?" dedi.

Kaşlarım gerildi. Willow'la kalmak istiyordum ama hâlâ kardeşime verdiğim bir söz vardı. Ve yine de...

"Hayır. Onunla kalmak istiyorum." "Onu seviyorsun."

Başımı salladım. "Evet." Her şeyimle. Bunu ona henüz söylememiş olsam bile. Kelimeleri onun dudaklarından duymayı hak etmemiştim. Henüz hak etmemiştim.

"Kalacak mısın kardeşim? Eşini tanımayı çok isterim." "Ben-"

Willow tekrar yanıma gelip kolunu belime dolayınca konuşmamızı kısa kestik. Başımı saçlarına gömüp kokusunu içime çekmek istedim. Önce bana, sonra da kız kardeşine baktı.

Gidelim mi? Ona sordum.

Luna olmadan olmaz, diye cevap verdi, sesi aklımda tatlı bir şekilde.

Tabii ki. Arkadaşıma başımı salladım.

Willow kız kardeşine elini uzatarak, "Hadi eve gidelim, Luna," dedi.

Ama Luna başını salladı ve kardeşime baktı. "I..." Zain'in yanına geri döndü ve tahtın önünde onun yanında durdu.

Kardeşimin onun elini tutmasına izin ver.

Luna kız kardeşine, "Bunun çılgınca olduğunu biliyorum, Wil," dedi. "Ama... bunu yapmak zorundaymışım gibi hissediyorum. Nereye gideceğini görmek için."

"Emin misin?"

Luna başını salladı, bu hareket sarı buklelerini gevşeterek ipeksi beyaz elbisesinin üzerine indirdi. Tek ihtiyacı olan bir taçtı ve bir prenses gibi görünecekti. "Bunu yapmak istiyorum. Bir anlaşma yapmıştık."

Willow'un nefesi koridorda yankılandı. Ne için pazarlık yapmışlardı?

Bilmek istediğimden emin değildim.

"Bu gece bir balo düzenliyoruz," diye duyurdu ağabeyim. "Kalmak isterseniz siz de katılabilirsiniz. *Nişanlıma* nişanlandığımı ilan edeceğim."

Luna'nın yüzük parmağındaki değerli taşı o zaman fark ettim.

Willow'un gözleri kız kardeşine kaydı.

Willow acı acı, *bunu gerçekten yapacak*, diye düşündü. Evet dedi. *Bu onun seçimi, küçük cadı.*

Biliyorum, sadece-

"Eee?"

Willow'un yüzü hoş bir gülümsemeye dönüştü. Zihninde savaştığını hissettiğim düşünceleri gizlemek için her şeyi yapardı. "Balonuza katılmayı çok isteriz, Prens Zain."

Yüzü yumuşak bir gülümsemeye dönüştü. "Kardeşim?"

"Cadımın isteği benim için emirdir," diye söz verdim. Ne olursa olsun onun yanında kalacaktım. Nerede olmak isterse, nereye gitmek isterse orada olacaktım. "Onun her dileğini yerine getirmek için yaşıyorum."

Zain'in yüzü bilmiş bir sırıtışla kıvrıldı. *Şimdiden kırbaçlandın mı, kardeşim?*

Yüzü şöyle der gibiydi.

Keşke yarısını bilseydi. Onun için ne kadar ileri gittiğimi. Onu ne kadar çok sevdiğimi.

"O zaman bu akşam görüşürüz," dedi.

Kendimizi neye bulaştırmıştık? Ve onu buraya getirirken aklımdan ne geçiyordu? *Getirmemiştim.*

Luna için çok endişeleniyordu ve ben de onun iyi olduğundan emin olmak istedim. Luna'nın isteği dışında tutulmadığından.

Ve şimdi, bizi binlerce olmasa da yüzlerce iblisin bulunacağı bir partiye soktum.

Willow'un evinde güvende ve rahat olmak, en sevdiği tatilin geri kalanının tadını çıkarmak yerine.

"Hadi benim odama gidelim, küçük cadı," diye mırıldandım kulağına. En azından orada güvende olurduk.

OceanofPDF.com

YİRMİ BİR

OceanofPDF.com

Söğüt

T Her şeyin bir ilki vardı ve benimki de *cehennemde* bir *baloya* katılmaktı. Tamam, iblisler alemi tam olarak hayal ettiğim gibi olmayabilirdi ama *bunu* hiç hayal etmemiştim.

Özellikle de şimdiye kadar başımı koyduğum en yumuşak yastıklara sahip pelüş *dev* yatak.

"Bu yataktan bir daha asla çıkmayacağım," diye inledim, bir denizyıldızı gibi uzandım ve yatağa gömülürken gözlerimi kapattım. Son birkaç haftadır kendi yatağı yerine benim yatağımı işgal ediyor olsa bile, hala hafifçe iblisimin kokusu vardı. O baharatlı kokuyu içime çektim ve duyularımı istila edişini sevdim.

Gözlerimi açtığımda bir çift kırmızı gözün bana baktığını gördüm. Damien üstüme tünemişti, dudakları sırtacak şekilde kıvrılmıştı. "Bu benim için sorun olmazdı," diye mırıldandı.

"Hm?"

"Yatağımdan hiç ayrılmıyorsun." Eğildi ve alnıma bir öpücük kondurdu.

Kollarımı uzattım, ellerimi tutma hareketiyle hareket ettirdim. "Buraya gel."

Üzerime tırmandı ve güçlü kollarıyla beni olduğum yerde sabitledi.

"Bana hala kızgın mısın?"

"Birazcık." İçimi çektim, ellerimi çenesindeki hafif kirli sakalın üzerinde gezdirdim. Uzamasına izin verse nasıl olurdu diye merak ettim. Şimdiye kadar yüzünü ve boynunu tıraş etmişti ama... ya gelecek? "Çoğunlukla bana söylemediğin şeyler."

"Söylemeliydim. Ama sana eşim olduğunu söylemeden nasıl söyleyeceğimi bilemedim ve bu yüzden gitmene izin veremedim. Bırakamazdım.

seni terk edeceğim."

Dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurmak için eğildim.

"Anlıyorum." "Anlıyor musun?"

Başımı sallayarak bir an için gözlerimi kapattım. "Ben de korkuyordum. Sana nasıl hissettiğimi söylersem yine de gideceğinden."

"Asla." Yanağımdan öptü. "Artık bunu biliyorsun, değil mi?" Başımı salladım. "Evet."

Vücudunu üzerimde tutuş şeklinden dolayı damarlarımda sıcaklık birikiyordu, beni sıkıştırmasını, o lezzetli ağırlığı üzerimde hissetmeyi arzuluyordum.

"Damien," diye mırıldandım. "Ne yapıyorsun?"

"Affımı kazanmak." Boynumu öptü, dudaklarımı bulana kadar yukarı doğru ilerledi. "Seninle zaman geçirmeyi çok isterdim ama-" dudaklarımın kenarını öpmek için durakladı, "bütün geceye ihtiyacım var-" diğer tarafa bir öpücük daha. "Ve parti için hazırlanmalıyız."

"Mmm." Çekilmeden önce dudaklarımızı bir kez daha kenetlediğinde dudak büktüm. "Hiç adil değil."

Damien yataktan kalkıp beni oturur pozisyona çekmeden önce bana küçük bir sırtıts attı. "Bu gece," diye söz verdi. Kalbimin derinliklerinde onu çoktan affettiğimi biliyordum. Luna güvendeydi. Beni buraya o huzuru bana vermek için getirmişti. Ve onu seviyordum. Hem de çok.

İçimi çektim. "Peki."

"Ayrıca, elbiseni görmek istemiyor musun?"

Neşelenerek tekrarladım, "Elbisemi mi?"

Başını salladı. "Mhm."

Kaşlarımı çatarak yataktan kalktım. "Bana bir elbise almak için ne zaman vaktin oldu?"

Elimi tutarken Damien'ın dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Benim de kendi yöntemlerim var."

Beni odasına bitişik olan dev soyunma odalarına çekti ve arkamızdan kapanan kapının sesi duvarlarda yankılandı.

Rafta asılı olan şeyi gördüğümde çenem düştü.

Elbiseyi, gece gökyüzündeki yıldızlar gibi ışıldamasını sağlayan yüzlerce küçük elmasla detaylandırmışlardı. Gece mavisi rengi yere doğru dalgalandıkça koyu bir mora dönüşüyordu. Daha da fazla kristal, ipeksi elbisenin tatlı yakasını detaylandırıyordu.

"Oh. Damien." Nefesim kesildi. "Bu çok güzel." Arkamı dönerek kollarımı boynuna doladım ve dudaklarımı dudaklarına götürdüm. "Teşekkür ederim. Bayıldım." Kıkırdayarak onu tekrar öptüm.

Seni seviyorum. Kelimeler dilimin ucundaydı. Ama onları yuttum. Gitmeyeceğini, benimle kalacağını söylese bile... Nasıl hissettiğimi itiraf etmek beni hâlâ korkutuyordu.

Ya hâlâ çok erkense? Yutkundum ve iblisimin yakışıklı yüzüne yeniden odaklandım. Elimle çenesinde gezindim.

Burnunu benimkine dayadı. "Hazırlanmadan önce banyo yapmak ister misin?"

Gözlerim parladı. "Birlikte mi?"

Damien güldü. "Küçük cadı. Beni öldüreceksin." Yanağıma bir öpücük kondurdu. Kulağıma fısıldadı. "Eğer oraya birlikte girersek, çıkamayız. Kokumla kaplanana ve yeni sikilmiş gibi görünene kadar çıkmayacağız, böylece herkes kimin olduğunu tam olarak bilecek."

"Senin" dedim, yüzümü boğazına gömdüm. Her zaman yaptığı gibi onun kokusunu içime çektim. "Ben seninim."

Beni bir kez daha öptü, ben memnun bir iç çekiş yaparken dili ağzımın içine kaydı. Bırakmak istemedim ama Damien beni yere bıraktı ve lüks banyoya girmeme rehberlik etti.

Bir anda ortaya çıkan iki küçük iblis beni temizleyip şımarttıktan sonra saçlarımı kıvırdılar ve elbisemin içine bağladılar.

Yumuşak ipeksi kumaş parmaklarımın üzerinde pürüzsüzdü, sıvı metal gibi kayıyordu.

"Vay canına." Damien'ın sesi beni transımdan çıkardı. Kafamı kaldırdığımda, onun göz alıcı smokiniyle karşılaştım. "Sadece... Vay canına."

Kızardım.

"İnanılmaz görünüyorsun, Willow." Sesi boğuklaştı, nutku tutulmuştu. "Sen de harika görünüyorsun, iblis." Yakasını çekiştirdim.

Onu öpmeden geri çekildi, başparmağı yanaklarıma sürdüğü parıltıların üzerinde geziniyordu. Sanki ne istediğimi biliyordu.

"Gidelim mi?" Bana bir kolunu uzattı, ben de benimkini onunkine geçirdim. "Evet."

Ve *arkadaşım* beni hayatımın ilk balosuna götürdü.

Kız kardeşimi görebilmek için bir ileri bir geri baktım.

"Rahatla," diye mırıldandı Damien kulağıma, elini omurgamda gezdirirken. "İyi olduğuna eminim."

"Biliyorum, ama..."

Daha önce doğru düzgün konuşamadık. Meraklı gözlerden ve kulaklardan uzakta. Damien'a güvenebileceğimden emindim, ama kardeşi?

Kalabalık balo salonunda ilerleyen garsonlar, doğuştan gelen iblisliklerinden uzak, basit siyah takımlar giymişlerdi. Bazılarının boynuzları ya da insanın içine bakıyormuş gibi hissettiren simsiyah gözleri vardı. Koyu siyah tüylü kanatları ve dikenli kuyrukları olan varlıklar bile vardı.

"Büyük olasılıkla görkemli bir giriş yapmak isteyeceklerdir," dedi bana bir bardak parıldayan altın rengi bir sıvı uzatırken.

"Nedir bu?" Döndürerek sordum. "İblis şarabı."

Ona göz kırptım. *Ne dedi?*

"Sadece dene," diye teşvik etti, kendi flütünü eline alarak. "Hoşuna gidecek. Çok tatlı."

Bir yudum aldım ve vay *canına*. Daha önce hiç böyle bir şey tatmamıştım. Boğazımdan aşağı kayan pürüzsüz sıvının yanında tüm normal şaraplar sönük kalıyordu. "Oh."

"Çok fazla içme. Akşamdan kalmanın daniskasını yaşatır." Kıkırdadı.

Kıkırdadım, bir içki daha aldım. "Bu iyi." İçkiden sadece birkaç yudum aldıktan sonra başım hafiflemeye başlamıştı bile. Bununla sarhoş olmak çok kolay olurdu.

Başka bir garson yanımdan geçti, bu sefer elinde bir tepsi yemek vardı, alnından kıvrılan birkaç çift boynuz vardı. Aklıma bir düşünce geldi.

Damien'a baktım. "Gerçekte neye benziyorsun?" "Ne demek istiyorsun?" Kara bir kaşını kaldırdı.

Gözlerimi kıstım. "Senin bu şeklin bir çeşit cazibe değil mi? İnsan gibi görünmek için mi?" Eğer öyleyse, bunu başarmıştı. Üzerinde insana benzemeyen tek özellik o delici kırmızı gözleriydi.

"Ne bekliyordun ki?" Alay etti. "Kedi kulakları mı? Kuyruk mu?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Boynuzların yok mu?" Koyu siyah saçlarının bulunduğu alnını dürttüm.

Güldü. "Hayır. Babam öyle ama annem normal bir şekil değiştirendi. Onun özelliklerini almışım." Damien bir kolunu belime doladı ve bedenlerimizi birbirimize doğru çekti. "Neden? Boynuzları seviyor musun bebeğim?"

Başımı salladım ve bir elimi yüzünün yan tarafına doğru kaydırdım. "Seni olduğun gibi seviyorum."

Ama kedi kulaklarına da hayır demiyorum.

Güldü, dudaklarını nabız noktamın üzerinde gezdirdi, dişinin ucu tenimi okşadı. "Çok tatlısın."

Şarabımdan bir yudum daha aldıktan sonra gülümsememe engel olamadım.

"Bak!" Aniden haykırdım, gözümün köşesinde beyaz bir bulanıklık yakaladım. "Buradalar."

Zain merdivenlerin başına geldiğinde balo salonu neredeyse durma noktasına gelmişti, kız kardeşim de onun yanında duruyordu. Kız kardeşimin elini tutan iblis, Damien'ın erkek kardeşini düşündüğümde beklediğim şey değildi.

Damien ve o simsiyah saçları, sivri burunları ve yontulmuş çene hatlarıyla neredeyse birbirlerine benziyorlardı ama onun varlığında belirgin bir farklılık vardı.

Zain daha az kabaydı ve daha çok... *Prens* gibiydi. Tüm tavırları kraliyet ailesinden olduğunu haykırıyordu. Yakışıklıydı, mükemmel bir şekilde parlatılmıştı ve benim iblisim kadar uzundu ama Damien'ın kan kırmızısı gözlerinin yerinde iki altın rengi göz vardı. Neredeyse deliciydiler ve ben altını her zaman sıcak bir renk olarak düşünmüş olsam da, onun bakışları soğuk geliyordu.

Ta ki kız kardeşimin üzerine düşene ve o soğuk yüzün bir kısmının eriyip gittiğini görene kadar.

Huh.

"Şimdi karşınızda Veliaht Prens ve nişanlısı, müstakbel Prensesimiz. Prens Zain ve Leydi Luna!" İblis konuşmasını bitirip gölgelere geri döndüğünde salonda alkış tufanı koptu.

Luna, onun yanında, iç içe geçmiş yüzlerce küçük yıldız gibi görünen bir balo elbisesi giyiyordu ve ışığı her yakaladığında parlıyordu. Muhteşemdi - gözlerinizi ondan ayırmanız imkânsızdı. Başındaki kristallerden oluşan taçla birleştiğinde, üstlenmek üzere olduğu unvanın her bir parçasını taşıyor gibi görünüyordu.

Şeytanların Prensesi. Başımı salladım. Hâlâ ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Merdivenlerden aşağı süzülerek birlikte balo salonunun önüne doğru ilerlediler.

Şarap flütümü bitirip Damien'a döndüm, Luna'yla konuşmaya hazırdım ama bir ses sözümü kesti.

"Yanıdaki bu küçük güzel şey kim, Damien?"

İblisim sertleşti, kolu ön tarafıma dolandı. Bu erkeğin oluşturduğunu düşündüğü tehlikeye karşı beni koruyordu.

Diğer iblisler çiftleşme bağı hissedebilir miydi? Bizimki hâlâ çok yeniydi; aramızdaki değerli, tehlikeli bağ. Ve ben bunu nasıl daha önce fark etmemiştim? Artık bildiğime göre, çok açıktı.

Büyüm sayesinde aramızda iç içe geçen altın iplikleri görebiliyordum. Zamanla daha da güçlenip kalınlaşacaklarına hiç şüphem yoktu.

İblis ona şeytani bir sırıtışla baktı, bu sırıtış anında midemi bulandırdı. "Bize yeni bir oyuncak mı getirdiniz, *Prens*?" Son kelimeyi alaycı bir tavırla söyledi. Çoğunlukla insan gibi görünen Damien'ın aksine, bu iblis gerçek formunu giyiyordu; alnına doğru kıvrılan boynuzları ve hastalıklı gri solgun bir teni vardı.

Çenem düştü. Damien bana Zain'in emirlerini nasıl yerine getirdiğini anlatmış olsa da, insanların onun hakkında böyle konuştuklarına inanamıyordum.

"Ne cüretle-" Başladım ama iblisim beni ona doğru daha sıkı çekti. Bu iblis korkunç olmalıydı ama yine de kendimi tamamen güvende hissediyordum. Çünkü beni koruyacağını biliyordum.

Damien homurdandı, neredeyse vücuduyla beni koruyordu. "O *benim*." Dudakları dişlerinin üzerinde kıvrıldı ve orada açıkta duran dişlerini görebiliyordum. "Ona benden başka kimse dokunamayacak." Sesindeki hırıltıyı duyabiliyordunuz. "Ve eğer biri denerse, gerçekten *cehennemde* olmanın nasıl bir his olduğunu tam olarak öğrenecekler." Bana dönerken kırmızı gözleri, irislerinin içindeki ateş gibi için için yanıyordu.

Diğer iblis teslim olmak için ellerini kaldırarak hafifçe geri çekildi.

Yüzünü görmek için ceketini çekiştirerek kaşlarımı çattım. "Neden seninle böyle konuşuyorlar? Sen de bir prenssin."

İç çekti. "Ben Kral'ın piç oğluyum. Bunu unutmama asla izin vermediler."

"Oh." Parmaklarımı saçlarında gezdirdim. "Gerçekten bana zarar vermeye çalışacaklarını mı düşünüyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Öğrenmeyi asla riske atmam." Beni kollarının arasına alıp götürürken kendimi ağırlıksız hissettim.

"Damien," diye mırıldandım, elimi çenesine sürterek. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Ne?" Sıkılmış dişlerinin arasından konuştu.

"Beni korumaya çalış." Eğildim, kulağını ısırđım. "Ben büyük bir kızım. Kendimi koruyabilirim." Parmaklarımı oynattım. "Cadı, hatırladın mı?" Parmak uçlarımdan birkaç kıvılcım çıktı.

"Çok küçüksün," diye mırıldandı. "Kırılđan. Yapamam... Yapamam... İçgüdülerim şu anda çıldırmış durumda." Hayal kırıklığı içinde içini çekti ve yüzünü boğazıma sürtmeden önce beni karanlık bir köşeye bıraktı.

"Ne yapıyorsun?" Güldüm. "Benim gibi kokmanı sağlamaya çalışıyorum." Bir kaşımı kaldırdım.

"Ne?"

"Eğer benim gibi kokarsan, diğeri iblisler seni rahat bırakır. Benim olduğunu bil."

"Ve..." Yutkundum. "Bunu yapmanın en iyi yolu bu mu?"

Gözleri benimkilerle birleşti ve dişleri dudaklarından fırlarken başını yavaşça salladı. "Hayır."

Gözlerinde ısı parladı, sesi çakıl taşı gibi gıcırdayarak çıktı. "Başka bir yolu daha var. Ama seni incitmek istemiyorum, Wil." Başparmağı yanağımlı okşadı.

"Yapamazsın." Başımı salladım. "Yapmayacaksın." Ona tamamen inanmıştım. Ne olursa olsun beni koruyacağını biliyordum.

"Anlamıyorsun. Eğer seni sahiplenirsem, kontrolümü kaybedebilirim. İblis hislerim kontrolü ele geçirir."

Yüzümü avuçladı ve ben de gözlerimi kapatıp onun sıcak avucuna yaslandım. "Sorun yok, Damien. Sana güveniyorum. Beni sahiplenmeni istiyorum." Yanaklarım sıcaklıkla kızardı. "Lütfen." Sesim gecenin içinde bir fısıltı gibiydi.

Gölgeler rahat bir battaniye gibi etrafımıza düşmüştü ama aldırmadım. Bunu onun yaptığını biliyordum. Kalabalık balo salonunun ortasında bile bizi birbirimize sarmışlardı.

"Willow, ben..." Dudakları benimkilere çarptı. "Siktir."

Beni öperken o anın içinde kaybolmuştum, nefesi benimkine karışıyordu. Öpücük sertti, ama benimkine sahip çıkarken doyamıyordum.

tekrar ve tekrar.

Dişleri alt dudağıma sürtündü ve dili ağzımın her santimini keşfederken bile bu hisle inledim.

Vücudum yanıyordu, her küçük dokunuşla alev alıyordu. Bu his üzerimden geçerken usulca inledim.

Çok fazlaydı. Yeterli değildi.

"Seni buraya götüreceğim, böylece herkes benim olduğunu bilecek." Dudakları boynumla birleşti, göğsüme doğru bir çizgi öptü. "Güzel eşime herkesin içinde sahip çık, hm?"

Inledim. "Damien..."

Etrafımızın karanlık olduğunu biliyordum ama birinin bizi görebileceği fikri bile -böyle iblislerle dolu bir yerde bile- beni daha fazla tahrik etmemeliydi ama bir şekilde etti. Parmakları yarığımın üzerinde gezindiğinde, tam olarak ne bulacağını biliyordum. Sırılsıklam olmuştum. Tanrıya şükür balo elbisemde ona erişim sağlayan bir yırtmaç vardı.

"Benim küçük cadım. Benim için çok iyi," diye mırıldandı boynuma karşı, dantel külotumu kenara iterken. "Çok ıslak."

Boynumu ona daha da açarak inledim.

Dişlerini içime batırdı, o dişler boğazımın derisini delip geçti. Acı çekmeyi bekliyordum ama ısırıkla birlikte saf bir zevk patladı ve bu hisle derinden inledim.

"Kahretsin, Willow," diye inledi. "Tadın çok güzel." Benden içmedi, ama iddia ettiği ısırık karıncalandı, vücudumdan coşku dalgaları aktı.

"Damien. Lütfen." Mırıldandım, daha fazlasına ihtiyacım vardı.

"İhtiyacım var-"

Parmaklarını içime daldırdı, dili ısırıklarına nazikçe dokunurken beni daha da yukarı kaldırdı. Dilinin diş izleri üzerindeki her darbesinde bedenim zevkten titriyordu.

"Yanıdayım bebeğim," diye yatıştırdı. "Benim eşim. Benim güzel eşim."

Başparmağı klitorisime değdiği anda ona doğru yığıldım, dizlerimin bağı çözüldü.

"Gelmen gerekiyor, hm?"

"Evet." Yüzümü boynuna gömdüm ve baharatlı kokusunu içime çektim.

"Ne istiyorsun?" Parmaklarını içime sokarak sordu. "Parmaklarımı mı yoksa sikimi mi?"

İçimden yalvardım, kelimeleri yüksek sesle söyleyip söylemediğimi bilecek kadar tutarlı değildim. Bir duvara dayanmış olmamız umurunda değildi.

Birilerinin bizi görmesini engelleyen tek şey Damien'ın gölgeleriydi.

Sadece onun varlığının içimdeki yanma hissini hafifletebileceğini bildiğim için onu arzuluyordum. Damien'ın şakacı parmakları benimle dalga geçmeye devam ederken elbisem belime dolanmaya devam etti ve ben ona sarıldım.

"Sessiz olman gerekecek, küçük cadı." Kulağıma doğru gürledi, nefesi tenimi gıdıklıyordu. "Gölgelerim kimsenin bizi görmesini engeller ama bizi *duymaları* konusunda aynı şeyi söyleyemem."

Kalabalık balo salonunun ortasında sevişmek üzere miydik? *Evet.*

Damien pantolonunun fermuarını açıp kendini dışarı çekerek sertleşen uzunluğunu bana gösterirken başımla onayladım. Başka bir yerde olsaydık, hemen orada dizlerimin üzerine çöker ve onu tatmak için yalvarırdım.

Ama içimdeki bu ateş, bu yakıcı, çıldırtıcı boşluk, yardım almadan gitmiyordu. Sadece onun dokunuşu onu yatıştırabilirdi. Bu çiftleşme bağı mıydı? İblisler de bunu hissediyor muydu?

Sikini yumruklayarak, ucunu girişime getirmeden önce birkaç kez kabaca çekiştirdi ve ıslaklığımın içinden geçirdi.

Ucunun içeri kaymasına izin vermeden beni tekrar tekrar kızdırıyor.

Lütfen.

Sessiz olacak mısın, bebeğim?

Evet. Ceketinin içine başımı salladım. *Şimdi sik beni.*

Sonunda içime girip kendini kabzasına kadar gömerken başka hiçbir şey umurumda değildi. İkimiz de tek kelime etmedik, çünkü o bizi duvara yaslamıştı ve sahip olduğu her şeyi bana veriyordu. Damien boştaki elini - şu anda beni kendisine karşı tutmayan elini- ağzıma sardı ve ses çıkarmamı engelledi.

O bizi daha da yükseğe çıkarırken ikimiz de kendimizi bu hissin içinde kaybettik.

Gölgeleri de ona katıldı, tenime serin bir baskı yaptı ve ben *yok* oldum.

Patlıyor, aynen böyle.

Çok arkamda değildi ve içimi onun etrafında sıktım, onun içimde daha da sertleştiğini hissettim.

"Willow," diye inledi boşalırken, içime ip üstüne ip boşaldı.

Sıcaklık içime yayıldıkça içimdeki savaştan tüm duygular sakinleşti ve beni huzurlu ve memnun hissettirdi. Ruhuma bir merhem gibi geldi ve içimdeki canavarın sonunda rahatladığını ve gitmesine izin verdiğini hissettim. Damien çekilmeden önce dudaklarıma bir öpücük kondurdu, elbisemin yere düşmesine izin vermeden önce iç çamaşırımı tekrar yerine yerleştirdi.

"Damien," diye fısıldadım bir adım atarken, gölgelerin etrafımızdan nasıl dağıldığının tamamen farkındaydım.

"Ne oldu bebeğim?"

Elimi tutarak parmaklarımızı birbirine geçirdi ve bana suçlu bir gülümseme verdi. "Dölün içimden akıyor."

Gölgeleri içime geri itmeden önce kalçalarımda dans ederken bana şeytani bir gülümseme attı. "Biliyorum." Kulağıma eğilerek, "En azından şimdi benim gibi kokuyorsun" dedi.

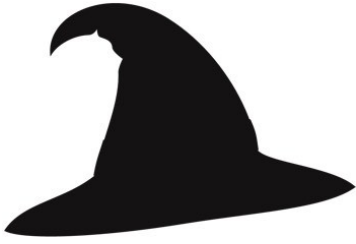
Yanıt olarak mırıldandım, az önce yaptığımız şey için hala yeterli kelime bulamıyordum.

Ve ne kadar *sevdiğimi*.

Hatta bayıldım.

Onu sevdiğim gibi.

OceanofPDF.com

YİRMİ İKİ

OceanofPDF.com

Söğüt

"Luna!" Nihayet bütün gece boyunca ilk kez kız kardeşime bir kol mesafesine kadar yaklaşarak haykırdım.

İblisler arasında çok popülerdi.

Bütün gece onu takip ettim. Ayrıca, Damien'in gölgelerdeki şovuyla dikkatimi iyice dağıtmasını da eklediğinizde... bu onunla gerçekten konuşmak için ilk fırsattımdı.

Yanına vardığımda hemen kollarımı ona doladım ve çekilmeden önce sıkıca sarıldım.

Elbisesi şimdi yakından gördüğümde daha da karmaşık ve güzeldi. Avizelerin altındaki ışığı her yakaladığında parlıyordu. "Vay canına. Bu çok güzel." Üzerindeki her ayrıntı ustalıkla seçilmiş bir zarafet havası yayıyordu. Saçının tek bir teli bile yerinde değildi ve makyajı kusursuz yapılmıştı. Şeytanların işi olduğuna emindim.

"Teşekkür ederim." Etekleri karıştırdı. "Seninkini Damien mı verdi?"

Başımı salladım. Bunu zamanında nasıl temin edebildiği konusunda hâlâ hiçbir fikrim yoktu. Ama önemli olan bu değildi.

Sadece kız kardeşimle geçirdiğim az zamanı onun hakkında konuşarak geçirmek istedim. Kafasının içinde neler olup bittiğini öğrenmek için.

"Konuşabilir miyiz?" Başımla dış balkonu işaret ederek sordum. Elim bir bardak daha altın rengi parlak içeceklerle meşguldü. Biraz bağımlıydım.

Luna başını salladı.

Geceye adım attığımızda esinti ılık tenime karşı serindi. Ben kollarımı parmaklıklara dayarken Luna da parmaklıklara yaslandı,

dışarı bakıyor. "B u r a s ı ... Vay canına. Kesinlikle artık Pleasant Grove'da değil."

"Mhm," diye kabul etti.

"Luna." Sesim sertti. "Konuş benimle."

Döndü, derin bir iç çekerken gözlerimin içine baktı. "Öyleyim, değil mi?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

"Haklıydın." "Hangi konuda?"

"Damien. Ona nasıl hissettiğimi söyledim." "Ve ona onu sevdiğini mi söyledin?"

"Şey... Hayır." Yanaklarım pembeleşti. "Bunu daha *bugün* fark ettim." "Willow."

"Hey. Ben *sana* kız kardeş olurken bana kız kardeş olma." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "İstediğinin bu olduğuna emin misin?"

"Yani sen bir iblise aşık olup onunla birlikte olabiliyorsun ama ben olamıyorum öyle mi?" "Öyle mi?" Yumuşakça sordum. "Onu seviyor musun?"

Luna başını salladı. "Hayır." Bu bir ihmalin fısıltısıydı. "Ama..." Gözleri benimkilerle buluştuğunda sulanmıştı. "Bunu açıklayamam Wil. Ama onu gördüğümde kalbim anladı."

"Biliyordum...?"

"Benim olduğumu. Ben de onun." Elleriyle etrafımızdaki her şeyi işaret etti. "Belki de *burada* olmam gerekiyordu, biliyor musun?"

"Ama... Fırınınız. Hayatlarımız. Her şeyi geride bırakıyorsun."

Parmağındaki yüzükle oynadı. "Son zamanlarda düşünüyorum da... Nasıl tarif edeceğimi bilemiyorum. Sanki bir şeyleri kaçıırıyormuşum gibi. Ve bana onunla gelmemi teklif ettiğinde, durup düşünmeme bile gerek kalmadı. Sadece... evet dedim."

"Ama o bir yabancı. Onu tanımıyorsun bile."

Luna gözlerini kırptırdı. "Şey... Bu tam olarak doğru değil." "Ne?"

Ama... Damien bana onu bulmak için insan dünyasına gönderildiğini söylemişti. Zain onunla ne zaman tanışacaktı?

"Daha önce tanışmıştık. Barda." Omuz silkti. "Ve birkaç kez daha."

"*Biriyle tanıştığını* bana söylemeyi düşünmedin *mi*?" Sesimi alçalttım, Acısını duymamasını umarak. "Ben senin kardeşim, Luna."

İç çekti. "Biliyorum. Ama sen kendini Damien'a kaptırmıştın ve ben de senin balonunu patlatmak istemedim. Artı, sen de o sırada

bana karşı da yüzde yüz dürüsttü."

"Doğru ya. *Belki* de sana onun *şeytanlığından* bahsetmeliydim. Kendimi savunmak gerekirse, doğru şeyi yaptığımı sanıyordum. Onu güvende tutuyordum." Onu da güvende tutmam gerektiğini düşünmemiştim.

Luna güldü. "Bunun için sana ihtiyacı olduğunu sanmıyorum." Uzaklara, sarayın bahçelerine bakarken aramızdaki sessizlik giderek artıyordu.

"Bir cadı onu lanetledi," diye önerdim. "Yaptığım büyü buydu. Tersine çeviriyorum."

"Buradan nefret edeceğimi düşünmüştüm," diye itiraf etti. "Burası. *Cehennem* gibi olacağını düşünmüştüm. Ama öyle değil. İnsanlar burada kim olurlarsa olsunlar özgürler. Hem canavar hem de iblis. Pleasant Grove'a hiç benzemiyor."

"Hayır, değil," diye mırıldandım. Ay gökyüzünde yükseliyordu ve gökyüzü yıldızlarla doluydu; bilmediğim, adını bilmediğim yıldız kümeleriyle.

Luna elimi tuttu ve sıkıca sıktı. "Ne olacağını bilmiyorum ama burada güvende olduğuma dair sana söz verebilirim. Burada kendi isteğimle bulunmuyorum. Bunu ben seçtim. *Onu* seçtim."

"Tamam," diye fısıldadım, geri sıkarak. "Peki ya artık istediğinin bu olmadığına karar verirsen?"

"O zaman geri geleceğim."

Geri, dedi. Evine değil. Çünkü belki de Pleasant Grove artık onun evi değildi. Ruh eşi buradayken değildi.

"Tamam," diye kabul ettim, ellerimizi bırakıp hâlâ sarayın çevresine bakıyorduk. İblisler âleminde böyle bir yerin var olabileceğine hâlâ inanamıyordum. Bize öğretilenlerin ne kadar yanlıştı.

Ama belki de... Damien'ı saklamak en başından beri doğru bir şey değildi. Belki de diğer cadılara iblislerin o kadar da kötü olmadığını göstermem gerekiyordu. Onların da sevebileceğini. Hayatı.

"İşte buradasınız," dedi Zain, bir kolunu Luna'nın omuzlarına dolayarak. "Biz de sizi arıyorduk."

Damien yanıma geldi ve ben anında kendimi onun sıcaklığına gömmek istedim. Bana son dokunuşunun üzerinden o kadar zaman geçmemişti ama şimdiden özlemiştim.

"Merhaba," diye mırıldandım, bir kolumu ortasına doladım.

"Sadece biraz hava alıyorduk," diye cevap verdi Luna. "İçerisi biraz havasız." Elbisesinin bir kolunu çekiştirdi.

Kız kardeşimin iblis prensi *-nişanlısı*, kendime hatırlatmak zorundaydım- kıkırdadı. "Senden çok etkilendiler, gelinim. Biraz zaman

ver." O

yanağından öptü.

Ne kadar şefkatli ve sevgi dolu görüldüğüne şaşırmıştım. Hepsi rol müydü?

İç çekti. "Biliyorum."

Dikkatini Damien ve bana çevirdi. "Siz ikiniz partiden keyif aldınız mı?"

"Ah, evet," dedim, iblis şarabını düşünerek. Kesinlikle ne değil gölgelerde yaptık. "Çok güzeldi."

Zain güldü ve dikkatini kardeşine çevirdi. "Şimdi senin gibi kokuyor."

Bizi suçüstü yakalamış gibi yanaklarım alev alev yanıyordu ve Damien burnunu boynuma dayadı.

"Diğer iblisleri bir şekilde eşimden uzak tutmam gerekiyordu."

Zain Luna'ya baktı ve cevap olarak hafifçe mırıldandı.

"Kendi başımın çaresine bakabilirim," diye mırıldandı ve bahçelere bakarken gözlerini devirdi.

Tanıdığım *başka birine çok benziyor, diye* mırıldandı Damien zihnimde. *Kapa çeneni. Kardeşinin daha önce ne yaptığımızı bildiğine eminim. Ne olmuş yani?*

Çok utandım.

Güldü. *Yani tekrar yapmak istemiyor musun?*

Gözlerimi ona diktim. "Ben öyle bir şey demedim."

Luna bana kaşlarını kaldırdı ama ben sadece başımı salladım.

Gelecekte ona garip telepati olayımızı açıklayabileceğim zamanım olacaktı. Kim bilir, belki onda da vardı? *Şeytanlarımızı* birbirimizle karşılaştırmak için çok fazla zamanımız olmamıştı.

Başımı Damien'in göğsüne yaslayarak titredim. Serin hava daha önce güzel hissettirmişti ama şimdi daha da soğumuştı.

Ayrıca, çok yorgundum. Sabahtan beri ayaktaydım ve Cadılar Bayramı dün gibi geliyordu. Kendime bu gece olduğunu hatırlatmak garipti. Saat sabahın ikisine yaklaşmış olmalıydı.

Beni bu gece ikinci kez kollarının arasına aldı. "Hadi, dostum. Seni yatağa götürelim."

Esnemiştim. Hiçbir şey kulağa daha iyi gelmiyordu.

Luna bana gülümseyerek, "İkinize de iyi geceler," dedi.

Ona el salladım. "İyi geceler." Zain'e baktım. "Küçük kardeşime zarar verme, yoksa kalbini sökerim." Damien'a baktım. "Ya da seni bir kediye dönüştürürüm. Aynı derecede etkili olabilir."

İblisim güldü. "Sanırım çok fazla iblis şarabı içtin, bebeğim."

"Uh-uh," diye karşı çıktım, uzaklaştıkça uykumun geldiğini hissediyordum. Ama gecenin çoğunda elimde bir bardak varken gerçeği inkâr etmek zordu. Yine de sarhoş hissetmiyordum. Sadece sıcak, hoş bir vızıltı.

"Uyu, küçük cadı," diye yatıştırdı. "Sabah daha çok konuşuruz."

Başımı göğsüne doğru salladım.

Evet. Sabah ona söylemediğim her şeyi söyleyecektim. O üç kelimeyle başlayarak.

Kollarımı gererek doğruldum ve çarşafı çıplak bedenime sardım. Damien yanıma yayılmıştı, bir kolu karnımın üzerindeydi.

Bir gece önce beni taşırken kollarında bayılmıştım. Birlikte kısa bir duş almadan önce elbisemi çıkarmama yardım etmek için beni yarı uykumdan uyandırdı. Gün beni tamamen tükenmiş hissettirmişti.

Parmaklarımı siyah saçlarında gezdirerek uyumasını izledim.

"Seni evlat edindiğim için çok mutluyum," diye mırıldandım. "Kedim olmadığın için teşekkürler, Demon."

Dokunduğumda kıpırdandı, elimi tuttu ve uyandığında parmak eklemlerimi öptü.

"Günaydın Willow," dedi, uyku sersemi bir sesle. Ama kolumu bana geri vermedi; hayır, dün boynumda bıraktığı izde duraklamadan önce kolumun her tarafına nazik öpücükler kondurdu.

"Üzerindeki işaretimi seviyorum." Sesi derin, gürleyen bir hırıltı gibiydi. "Sikeyim. Bana yaptığı şey..." Dilini üzerinde gezdirmeden önce izi öptü.

"Damien." Parmaklarımı bir kez daha saçlarında gezdirdim. "Sana bir şey söylemem gerek-"

"Sana hâlâ bir iyilik borcum var, biliyorsun."

Susturmak için onu öptüm. "Sen benim iyiliğimsin, iblis." Ağzıma karşı güldü.

Çarşafı yanımda getirmeyi umursamadan doğruldum. "Ciddiyim. Sen... Bunu asla hayal edemezdin. Sen. Bizi. Ve ben-"

Başını iki yana salladı. "Sakin söyleme. Henüz değil." Dişleri üst dudağından dışarı fırladı. *Önce ben söylemek istiyorum.*

Sahipleniciliğini sevmeme rağmen başımı salladım. "Neden kaldın?" Sözcüklerin ağzımdan kaçmasına izin verdim. Ona daha önce de benzer bir şey sormuştum ama bu seferki farklıydı. "Senin eşin olmam dışında."

"Belli değil mi?"

"Belki de duymam gerekiyordur. Kelimeleri."

"Willow." Damien'in alnı benimkine yaslandı. "*Senin* için kaldım, küçük cadı. Çünkü senden ayrı kalmaya dayanamadım. Çünkü sen benimsin." Dudağının köşesi yukarı doğru eğildi ve bir köpek dişi ortaya çıktı. "Hiç kendime ait biri olmadı. Birisi..." Sesi boğuklaştı. "Aşk."

"Sen...?" Gözlerim yaşlarla doldu. Belki de bu sözleri kendim söylemek için çok erken olduğunu düşünmüştüm. O zaman bile, aynı şeyi ona itiraf etmeme saniyeler kalmıştı. Dün beni sahiplenmesine izin verdikten sonra nasıl kabul etmeyebilirdim ki? Parmaklarım ısırtığa doğru kanat çırpı, delinmiş yaraların izini sürdü.

"Seni seviyorum." Ellerimi ellerinin arasına aldı ve parmaklarımızı birbirine geçirdi. Her zamanki gibi birbirimize ne kadar mükemmel uyduğumuza hayret ettim. "Sanırım seni ilk gördüğüm andan beri seviyorum, Willow."

"Ama sen..." Gözlerim açıldı. *Sen bir kediye.*

Damien nefesini içine çekti. Başını salladı. Kelimeleri söylememe gerek yoktu çünkü ne düşündüğümü biliyordu. Aramızdaki bağ bize bunu her zaman vermişti. "O zaman bile senin benim için ne ifade ettiğini biliyordum sanırım. Ama bu forma geri dönmeme yardım edene kadar *bilmiyordum*. Ama bundan daha fazlası var."

Gözlerimi kırptım. "Öyle mi?"

"Sen *benimsin*, ama sana aşık olmamın nedeni bu değil, küçük cadı." Parmaklarını çenemin üzerinde gezdirdi. "Sana aşık oldum çünkü zekisin, naziksin ve insanlardan asla vazgeçmiyorsun." Damien bana küçük bir gülümseme verdi. "Özellikle de benden. Ve daha önce hiç benim olan bir şeye sahip olmamıştım. Gerçekten, gerçekten *benim*. Senden önce hiç evim gibi hissettiğim bir yer olmamıştı. Ama kahretsin, Willow. Senin için her şeyden vazgeçerim. Senin için her şeyi yaparım. Sadece bir şans için cehennemi yakarım, sadece seninle bir an için."

"Ben de seni seviyorum," dedim, içimden akan tüm duyguları kontrol edemeyerek. "Bir süredir seviyorum. Sana söylemek istiyordum ama sadece... korkuyordum."

"Neyden?" Bir tutam saçını nazikçe kulağımın arkasına sıkıştırırken, onu daha önce hiç görmediğim kadar savunmasız görünüyordu. Daha açıktı

da. "Seni asla terk etmem."

"Bunu artık biliyorum." İçimi çektim, başımı göğüs kaslarına gömdüm. "Ama daha önce... Buraya geri dönmek zorunda kalacağını düşünmüştüm. Burada kalamayacağını."

"Hiç beklemediğim, hiç ummadığım bir şeydin ama... Seni dünyaya değişmem Willow. Benim eşim," diye mırıldandı. "Benim güzel eşim."

"Damien..." Gözlerim yaşlarla doldu. "Seni seviyorum. Hem de çok." Kollarımı ona doladım ve dudaklarımızın birleşmesine izin verdim.

Sevdiğim adamı öpmek. *Beni*
seven adamı öpmek.

"Eve gitmek ister misin?" Bana bakmak için başını yukarı kaldırdı ve sevdiğim tüm küçük dokunuşları durdurdu. Onları istiyordum, *onu* arzuluyordum ama şu anda daha önemli şeyler vardı.

"Kalmak... istemiyor musun?" Şaşırarak sordum. Birbirimize sahiptik ama planlarımızın ne olduğunu bilmiyordum. Kardeşi yüzünden burada kalmak zorunda olup olmayacağını. "Burası senin evin." Onunla kalmamı isteseydi bile her dakikasından nefret ederdim. Ama anlayışla karşılardım. Luna kardeşiyle evlenmeye karar verdikten sonra daha da çok.

Başını iki yana salladı. "Burası benim evim değil."

"Ne?" Güldüm. "Öyle değil mi?" Etrafımızdaki odayı işaret ettim. Sadece bir geceliğine işgal ettiğimiz bu dev süitleri.

Başını yana eğdi. "Kastettiğim bu değildi." "Oh."

"Yine de var. Kendi evim var, saraydan uzakta." Başını kucağıma koydu. "Bir ara seni oraya götüreceğim."

Parmağımı çenesinin üzerinde gezdirdim. "Bunu çok isterim."

"Sen benim evimsin, Willow," dedi ellerimi ellerinin arasına alarak. "Sana bunu söylemiştim. Ve sen nerede olmak istiyorsan... ben de orada olmak istiyorum."

"Tamam." Kulağa hoş geliyordu.

"Ev mi?" Tekrar sordu, sesi sakindi. "Ev,"
diye kabul ettim.

Nihayet yataktan çıktıktan sonra, dev küvette bir kez daha yıkandıktan sonra, yeni kıyafetlerimizi giydik. Kıyafetlerimi nereden aldığını sormadım. Sihrinin tam olarak nasıl çalıştığını da.

Sarayın dışına doğru yürürken "Özür dilerim," dedi. Mekânla ilgili ilk çekincelerime rağmen, ne kadar güzel olduğuna şaşırmıştım.

Damien ve ben daha önce hazırlanırken Luna hakkında konuşmuştuk. Onunla olan konuşmamı.

"Kurtarılmak istemeyen birini kurtarmak zordur." Ama burada olmak istiyorsa, mutlu olacaksa gitmesine izin verirdim.

"Hayır." Elimi tuttu. "Yani, sana söylemediğim için. Luna'nın kaderinde olduğunu sana söylemeliydim. Kardeşimin onun için geleceğini. Haftalarca bunu nasıl atlatacağımı düşündüm. Ama..."

"Biliyorum." Avucumla yanağını okşadım. "Ama orada olmak istediği sürece, o zaman... Bu onun seçimi. O bir yetişkin. Eğer onunla birlikte olmak istiyorsa..." Sesim sözcüklere boğuldu. "*Kader arkadaşı*, o zaman ben kimim ki bir şey söyleyeyim? Ne de olsa seni ben buldum."

"Willow..."

Vücudum gerildi. "Ona zarar vermeyecek, değil mi?"

"Hayır. Siktir. Hayır, asla." Ellerimi ellerinin arasına aldı. "İblis tahtının varisi olabilir, ama o... O asla kız kardeşine zarar vermez. Ya da onu istemediği bir şeyi yapmaya zorlamaz."

"Tamam." Durakladım, sarayın ışıltılı tepelerine baktım. "Geri dönebiliriz, değil mi?"

"Ne zaman istersen."

Hâlâ el ele tutuşurken, Damien'in büyüsyyle benim dünyama bir portal açmasını izledim. Diyarlar arasında yürümek için karanlığı kullandı ve bu büyüleyiciydi, neredeyse. Ne kadar güzeldi. Büyüsü insanları korkutabilirdi ama beni değil. Beni asla.

"Evim," diye mırıldandı, sesi nefesinin altında kısıktı.

Seni seviyorum. Neredeyse kaçırıyordum ama kalbimde bunu söylediğini biliyordum.

Onun hissettiklerini de hissedebiliyordu.

Gölgeler etrafımızı sararak bizi geri götürdü.

Bizi eve götürüyordu.

Ben de seni seviyorum. Bağlantımız aracılığıyla geri gönderdim.

Bugün bir şey kaybetmiş gibi yenilmiş hissediyordum. Luna'nın ona ihtiyacım olduğunda yanımda olmayacağını düşünmek canımı yakıyordu. O benim küçük kız kardeşim, ikiz alevimdi ama bundan da öte, o benim en iyi arkadaşımdı. Beni herkesten daha iyi tanıyan kişiydi. Uğruna her şeyi yapabileceğim kız kardeşimdi.

Ama evim dediğim Viktorya döneminden kalma eski malikânenin önünde dururken Damien'a baktığımda aslında her şeyimi kaybetmediğimi fark ettim.

Çünkü o hâlâ buradaydı.

Ve biz evdeydik.

Ve... beni sevdi. Ben de onu sevdim.

Ön verandada duran balkabaklarına baktım. Benim için oyduğu ağaç ve onun için oyduğum kedi Cadılar Bayramı'nın sonuna kadar dayanmıştı.

Bundan sonra ne olacağını, gelecekte bizi nelerin beklediğini bilmiyordum ama en azından birlikte olacaktık.

Ait olduğumuz yere.

YİRMİ ÜÇ

OceanofPDF.com

damien

H *Ome.* Pleasant Grove artık benim evimdi. Resmi olarak. Willow'un ailesinin evine baktım. Sanırım artık bizim evimizdi. O burada kalmak istediği sürece, ben de burada olacaktım. Henüz bilmiyordu ama bizim için uzun bir gelecek planlamıştım. Birlikte bir sonsuzluk.

Onu kollarımın arasına alarak -bir elim sırtında, diğeri dizlerinin altında- evin eşiğinden geçirdim.

Bizim evimiz.

Ama mutluluk beklentisiyle cadıya döndüğümde, kaşları çatılmıştı.

"Ne oldu, küçük cadı?" Yüzündeki saçları tarayarak sordum. Yüzünü bana döndüğünde yanaklarını avuçladım. "Evde olduğun için mutlu olacağını düşünmüştüm. Birlikte."

"Öyleyim, sadece..." Gözleri cam gibiydi. "Şimdiye kadar bunu düşünmemiştim. Beni yaşlanırken izlemeni istemiyorum. Ölmemi. Sen yaşayacaksın..." Willow'un sesi kekeledi.

Uzun bir süre. Bunu biliyordum. Uzun bir ömür, iblis olmanın getirdiği pek çok şeyden sadece biriydi.

"Willow," diye mırıldandım. "Senin yaşlanmanı izlemek zorunda değilim." Ellerinden birini kendiminkiyle birleştirdim ve parmak eklemlerini öptüm.

"Yok mu?" Gözlerini kırıştırdı. "Ama ben *ölümlüyüm*. Pratikte insanım. Senin kadar uzun yaşamayacağım."

"Senin yaşam gücünü benimkine bağlayabiliriz. Son nefesimizi verdiğimizde birlikte olacağımızdan emin olabiliriz."

"Gerçekten mi?" Gözyaşlarını kırıştırdı. "Böylece yaşayacağım..."

"Yaptığım sürece, evet."

Willow sanki kasabaya bakıyormuş gibi pencereden dışarı baktı. Acaba burada sevdiği insanları mı düşünüyordu?

"Yaşlanmazsın. En azından normal olarak. Ama biz... burada kalabiliriz. İstedğin kadar uzun süre."

"Yapabilir miyiz?"

"Buranın senin için ne anlama geldiğini biliyorum. Bu insanları ne kadar sevdiğini. Burası senin evin."

"Ve Luna..." Sözleri kesildi ama ne demek istediğini anladım.

Luna kardeşimle evlendiğinde, o da benzer bir şey yaşayacaktı. İblis krallığının gelecekteki kraliçesi olarak sonsuza kadar kardeşimin yanında yaşayacaktı. "Evet."

"Peki ya... çocuklar?"

Gözlerimi kıptım.

"Ne?"

"Çocuk sahibi olmak isteyip *istemediğinizi* bile bilmiyorum, ama onlar..."

"Bizim kadar uzun yaşamak mı?" Ona sordum. Elbette iblislerin ve cadıların çocukları çok yaygın değildi ama nadir de değillerdi. Pek çok iblis insanlarla çiftleşmiş ve onları dünyamıza geri getirmişti. Hafifçe başını salladı. "Olurlar. İkimizden de büyü miras alacaklar."

Çocuk sahibi olmak hakkında, rüyalarım giren küçük cadı hakkında hiç konuşma fırsatımız olmamıştı.

"Ben de bunu istiyorum," diye mırıldandım, doğrudan saçlarına doğru. "Seninle bir aile." "Öyle mi?" Gözyaşları geri gelmişti, ama bu sefer mutluydular.

"Evet. Kahretsin evet, Willow. Hepsini seninle yapmak istiyorum. Hiç deneyimlemediğim her küçük şeyi, hepsini seninle denemek istiyorum. Senin dünyanı görmek istiyorum. Seni mümkün olan her yere götürmek. Ve sonra sana benimkini göstermek." Elleri sıkıttım.

"Ben de bunu istiyorum," dedi gözyaşlarının düşmesine izin vererek. "Seninle bir sonsuzluk."

"Teşekkür ederim," diye karşılık verdim, ağzını aldım. Onu öptüm, basit bir hareketle onu ne kadar sevdiğimi gösterdim. "Seni seviyorum."

Güldü. "Bunu söylediğini duymaktan asla bıkmayacağım."

"Töreni şimdi yapmak zorunda değiliz. Bekleyebiliriz." Arka cebimdeki mücevherli yüzüğü düşündüm. Anneme ait olan yüzüğü. Beni koruması için büyülediği yüzük. "Düğünümüzle aynı zamanda yapın."

"Düğünümüz mü?" Bu sefer kafası karışmış görünüyordu.

Alnımızı birbirine yaklaştırarak güldüm. "Çok uzun zaman geçmediğini biliyorum. Hâlâ birbirimiz hakkında öğrenecek çok şeyimiz var. Ama zamanı geldiğinde.... Seni karım yapmak istiyorum. Mümkün olan her şekilde benim olmanı istiyorum."

Tekrar öpüştüğümüzde gülümsemesini ağzımda hissedebiliyordum.

"Evet," dedi uzaklaşırken, "Evet, senin karın olmak istiyorum. Her şeyi o."

"Seni seviyorum Willow."

"Ben de seni seviyorum, Damien."

Parmaklarımı izinin üzerinde gezdirdim. "Benim," diye mırıldandım. "Senin," diye onayladı.

Onu kabaca omzuma attım, arabaya bindirip oturma odasından yatak odasına.

"Damien!" Willow çığlık atarak sırtımdan aşağı sarktı. "Saçmalıyorsun."

Onu yatağa bıraktım, üzerinde durup kıyafetlerimi çıkarırken gözlerinin açılmasının tadını çıkardım.

"Dünden beri seni tekrar istiyorum. Sana işaretimi koyduğumdan beri." Kahretsin, çıplak boynundaki o iki küçük izi görmenin ne kadar hoşuma gideceğini hiç hayal etmemiştim. Onları oraya benim koyduğumu bilmek. "Bu sabah yeterince zamanımız olmadı."

Balo salonu, iddianın getirdiği dürtüyü hafifletmişti ama yeterli değildi. Bazı erkekler balodan sonra neredeyse bir hafta boyunca düzüşüyordu.

Dudağını ısırdı, kısık gözlerle beni izliyordu.

"Gördüğün hoşuna gitti mi?" Sırıtarak sordum, pantolonumun düğmelerini açarken tüm göğsümün sergilendiğini biliyordum.

Yanakları pembeleşti, elleri gözlerini kapatmak için hareket etti. "İzlemiyordum."

"Willow." Parmaklarını kavrayarak yüzünden uzaklaştırdım ve ellerimiz iç içe geçecek şekilde yatağa sabitledim. "Bebeğim, bakmaya iznin var." Kulağının altına bir öpücük kondurduktan sonra ellerimi üstünün altından geçirdim ve dantelli sütyeninin içinden bile göğüslerini avuçladım. Parmağımı bir meme ucunun üzerinde gezdirdim ve vücudunun bu hisle ürpermesinin tadını çıkardım. "Çünkü ben *seninim*."

Willow altımda kıvrandı. Ne için olduğunu bilmese de, "*Lütfen,*" diye yalvardı. Onu memnun etmekten mutluydum. Ama önce-

"Çok fazla kıyafet giyiyorsun," diye mırıldandım, bu sabah üzerine geçirdiği adaçayı yeşili kazağın eteklerini karıştırırken.

"Çıkar o zaman," diye kabul etti, ağzını tekrar benimkine götürmeden önce.

Kazağını çıkarıp arkamda yere bıraktıktan sonra taytını bacaklarından sıyracak kadar uzun süre ayrı kaldık. Turuncu puantiyeli külotu ve siyah dantelli sütyenine kadar soyunmuştu, hiç *benimkine* bu kadar benzememişti.

Kıkırdadım, her bir kalça kemiğinin üstünü öptüm. "Güzel külot." Yanakları pembeleşti, neredeyse küçük pembe meme uçlarıyla aynı renge döndü. "Onlara kafayı takmış durumdayım." Başparmaklarımı bel bandına geçirerek külotu teninden aşağıya doğru sürükledim, benim için çıplak kalana ve o mükemmel tümseği ortaya çıkarana kadar durmadım. "*Sana* takıntılıyım."

Dün gece onu odama geri getirdiğimde, döllerim hala içinden akıyordu ve neredeyse o anda kendimi kaybediyordum. Ama o çok yorgundu ve tek yapmak istediğim onunla ilgilenmekti. Bu yüzden onu temizledim ve yatağına yatırdım.

Ama bu gece acele etmeyecektim. Belki de o nihai cadı için çalışmaya başlayacaktım. Doğum kontrolünü bırakmaya karar verdiğinde, bekleyemezdim.

Sütyenini açarak göğüslerinin ve kremi teninin görüntüsünün tadını çıkarmak için bir an durdum.

"Bunların ne kadar mükemmel olduğunu anlayamıyorum," dedim. Ağzıma almak için yalvarıyorlardı ve ben de onu tatmadan duramıyordum. Başımı aşağıya eğerek bir tanesini ağzıma aldım. Diğer göğsüne geçmeden önce dilimi daireler çizerek defalarca döndürdüm.

"Damien," diye sızlandı. "İhtiyacım var-"

Parmaklarımı kalçalarının yumuşak derisinde gezdirdim ve tüylerim diken diken oldu. Arkama yaslanıp onu seyre daldığımda tatlı kokusu havada asılı kalmıştı. "Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum bebeğim." Göğüslerinin kabarıklığını öptüm.

Ayağa kalkarak pantolonumu ve külotumu tek bir hareketle çıkardım ve sikim dikkat kesildi. Willow'un beni her gördüğünde gözlerinin nasıl büyüdüğünü asla unutamayacaktım.

Ön sevişme yapmadan içine girdim. Yine de benim için sırlıslık olmıştı ve çıplak bir şekilde içinde olmanın verdiği hisle gözlerimi sıktım. Her nasılsa, her seferinde daha iyi oluyordu. Onun içinde kaybolmuştım ve bunu biliyordum.

"Seni seviyorum," diye mırıldandım, kollarını boynuma doladığında dudaklarını yakaladım.

Hafifçe çekip daha derine iterken adımın inledi.

Bu sefer yavaştan alacaktım. Tadını çıkaracaktım. Gerisi için zaman vardı, sonra. Onu ne kadar sevdiğimi bilmesini istedim. Ona değer verdiğimi.

Bana karşı titreyip daha fazlası için yalvarıncaya kadar bu hızı sürdürdüm, içinde yavaşça kaydım.

"Bana benim olduğunu söyle," diye mırıldandım tekrar, ısırığını öperek.

"Ben seninim," diye kabul etti, kalçaları sık itişlerimi karşılamak için zamanla sallanıyordu. Rahim ağzına her vuruşumda tüm vücudunda bir ürperti hissediyordum. Çok yakındı ve sadece bırakmasına ihtiyacım vardı.

Her zaman onun arkasında
olurdum. "Benim için gel,
bebeğim."

"Damien," diye bağırdı. "Seni seviyorum."

Dudaklarımızı birleştirerek onu derinden öptüm ve her şeyi bir kenara bıraktım. "Seni seviyorum," diye mırıldandım.

Klitorisine baskı uygulamak için gölgelerimi kullandım ve hepsi bu kadardı.

Boşaldı, sikimin etrafını sıkıyordu, iç organları beni sağlıyordu.

Bu beni uçurumun kenarına getiren şeydi ve onun adını haykırarak boşaldım. Son damlasına kadar içine aktım ve beni kemiksiz bıraktı.

Ona sarılırken başımı göğüslerine gömdüm ve içimde yumuşadığımı hissettim.

Ve o zaman bile birbirimize bağlı kaldık.

"*Bunu* bir ömür boyu yaşamak için

sabırsızlanıyorum," diye güldü. Küçük, şirin
çıplak poposunu çimdikledim. "Sonsuzluk."

"Mmm. Sonsuzluk seninle kulağa mükemmel
geliyor."

Gerçekten öyleydi.

Sonsuza dek sürecek birlikteliğimizin geri kalanına başlamak için
sabırsızlanıyordum.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Epilog

T *iki yıl sonra.*

Minik bir el siyah bir kuyruğu çekiştiriyordu. Çünkü, her ne sebeple olursa olsun, *kocam* devam etmenin kesinlikle çok sevimli olduğunu düşünüyordu.

Yapacak işlerimiz olduğunda bile kedi formuna geçiyordu. "Damien." Gözlerimi ona diktim.

Miyav. Kıçını oynattı, kuyruğunu ileri geri sallayarak tombul küçük parmakların onu yakalamasını engelledi.

"Opal." İçimi çektim ve dokuz aylık kızımızı kucağıma aldım. "Biz babayla oynamayız."

Odamızdan gelen bir kıkırdama sesi ve ayak sesleri duydum.

"Ne-" Önce Damien'a, sonra da kızımızın ayaklarının dibindeki kara kediye baktım. "Eğer değilsen... O zaman..."

Kedi bacaklarına sürtünürken Opal kıkırdadı, koyu renk bukleleri bu hareketten dolayı zıpladı. Onun saçlarını almıştı, uzun, kalın ve gece gibi siyah. Ama benim parlak yeşil gözlerime ve tabii ki kedilere olan düşkünlüğüme sahipti.

Damien'ın bir kedi *olmadığı* ortaya çıktıktan sonra başka bir tanıdık edinme fırsatım olmamıştı ama umurumda *değildi*. Kedi arkadaşımın aynı zamanda eşim olmasıyla elde ettiğim ikisi bir arada spesiyali oldukça işe yaramıştı.

Ve küçük sevinç yumağımız doğduğunda, ailemizin mükemmel olduğunu biliyordum.

Tanışmamızdan sonraki ilkbaharda, bir hafta boyunca hiçbir şey yiyememiştim ve Luna ziyaretime geldiğinde, bana bir kez baktığında *anlamıştı*. Benden bile önce. Bu gerçek beni rahatsız etmekten asla vazgeçmedi.

Kocama ters ters bakarak kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Onu seviyor olabilirdim ama aynı zamanda ona kızgındım da. "Tam olarak

neden

Evimde yabancı bir kedi mi var?"

Eğildi ve beni dudaklarımdan nazikçe öptü. "Sana da merhaba Wil."

Parmaklarımı sol elindeki alyansın üzerinde gezdirdim. Bir yıl önce kasabanın çardağında düzenlenen küçük bir törenle evlenmiştik. O zaman altı aylık hamileydim ama beklemek istememiştik.

Opal doğduktan sonra, ikinci bir tören yaptık - bu sefer iblis diyarında, ama çok daha tantanalı.

Tek umursadığım koridorun sonundaki adam ve teyzesinin kollarında uyuyan minik bebektir. Gerisi önemli değildi.

"Biz sadece... bunu görmezden mi geliyoruz?" Tuhaf kediye el salladım.

"Oh, Zain sadece uğrayıp merhaba demek istedi," dedi sırtarak. "Opal'a bir arkadaşını getirmiş."

"Zain burada mı?" Gözlerim parladı. "Luna'yı da yanında getirdi mi?" Damien burnunu benimkine sürttü. "Tabii ki getirdi."

Ama kendimi bu jeste bırakamadan bir kaşımı kaldırdım ve kediye baktım.

"Rahatla." Alnıma bir öpücük kondurdu. "O *sadece* bir kedi, söz veriyorum."

Olsa iyi olur, bu düşünceyi aramızdaki bağa yolladım. *Yoksa bu gece kanepede yatarsın*. Hayatımızda kedi kılığına girmiş daha fazla şeytana ihtiyacım yoktu.

Damien yeterliydi. O yeterliden de fazlasıydı. O her şeydi. Sırtarak elini uzattı. "Gidelim mi?"

"Ne düşünüyorsun, Opal? Luna Teyze'yi ziyaret etmek ister misin?"

Küçük kızım bana kocaman, dişlek bir sırıtış attı ve ben de onu mutlulukla kucağıma alıp yumuşak tenine öpücükler kondurdum.

Bugünlerde kız kardeşimi çok fazla göremiyorum - bunun en büyük nedeni onun gerçek bir İblis Kral ile evlenmiş olması. Damien'ın babasının ölümünden sonra son iki yılda yaşanan bir başka gelişme.

İkimiz de fırından geri çekilmiş, yeni bir baş fırıncı ve bir müdür işe almıştık.

Ben hayattaki yolumun ne olduğunu merak ederken Luna'nın da öyle olduğunu fark etmemiştim. Ama mutlu görünüyordu ve onu yargılayamazdım. Hele ki ben de bir iblise aşık olmuşken.

Hayatta bir sonraki adımın ne olacağına tam olarak karar verememişim. Fırından ayrıldıktan sonra başka bir işe girmeyi planlamıştım ama sonra Opal'a hamile kaldım. Ve annelik rolünü hayal edebileceğim her şeyden daha çok sevdiğime karar verdim.

Hâlâ iksirlerle uğraşıyordum ve bu günlerde, hastalıkları için farklı tedaviler isteyen bir sürü cadım vardı. İblisin lanetini kırdığımı öğrendikten sonra bana karşı yeni bir hayranlık duyduklarını hissediyordum.

Pleasant Grove'un bir sakini olarak rolüne alışmıştı, ama daha da önemlisi baba olmaya alışmıştı. Her ne kadar bazen kedi şekline girip yürümeye başlayan çocuğumuzun onunla oynamasına izin verse de.

Damien buraya *cehennem* dediğimde hâlâ gözlerini deviriyordu *ama* birkaç kez ziyaret ettikten sonra kendine has bir cazibesi olduğunu kabul etmek zorunda kaldım.

Neredeyse tüm odayı kaplayan *dev* küvet ya da içinden hiç çıkmak istemediğim kral yatak gibi. Damien'in *süitleri* lüks ve bereketliydi ve hayattan mükemmel bir kaçıştı.

Ve bir de evi vardı - bu adı almayı zar zor hak eden bir ev. İblis başkentinin dışında büyük bir arazinin üzerine inşa edilmiş bir malikaneydi.

Uzun süre yaşadığınızda, biriktirdiğiniz çok paranız olur. Omuz silkti. Mükemmel bir yatırım olacağını düşündüm.

Ve bir gün, orası bizim evimiz olacaktı. Opal'ı cadılarla birlikte büyüttükten sonra, yolunu seçmesine izin verdikten sonra, sonsuzluğumuzun geri kalanı için iblis diyarına çekilecektik.

Kulağa her geçen gün daha da hoş geliyordu.

Sevdiğim adamla, iblisle sonsuza dek.

Ve hayatıma büyük bir neşe katan küçük kızım.

Uğruna her şeyden vazgeçtiğim, kendi yolunu bulan kız kardeşimle.

Ailem tamamlanmıştı. Benim ailem. Mükemmeldi.

İblisim bana gülümseyerek Opal'ı kollarımdan aldı. "Babana gel, bebeğim." Bir elini küçük siyah buklelerinin üzerinde gezdirdi.

Benim bir parçam, onun bir parçası. Gözlerini benden almıştı. Ve yanaklarında küçük bir çil lekesi vardı. Gerisi tamamen Damien'di. Ten rengi, saçlarının oniks tonu.

Her zaman bir tane daha yapabiliriz, biliyorsun, dedi, onları izlememi izlerken. Eğlenceli olabilir.

Daha bir yaşında bile değil. Ne bu acele?

Bana küçük bir sırıtma yaptı. *Ne? Seni hamile görmek hoşuma gidiyor.*

"Annenle babanın sana küçük bir kız kardeş vermesi gerekiyor, değil mi Opal?" Sırıtarak küçük kızımızı havaya kaldırdı.

"Erkek olmayacağından nasıl bu kadar eminsin?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

Güldü. "İçimde bir his var."

Alyansımı ovuşturdum - eskiden annesine ait olan yüzüğü - ailemizi düşündüm. Henüz değil ama... Yakında ailemize bir üye daha ekleme fikri hoşuma gidiyordu.

Cadılar Bayramı bittikten sonra belki bunu düşünmeye başlayabilirdik. Ama ben kızımın ilk Cadılar Bayramı'nın tadını çıkarmak istiyordum. Çoktan en şirin kostümü almıştım ve hepimiz ona uyacaktık.

Ayrıca, beni ilk denemede nakavt etme ihtimali neydi ki? Küçük kazağını düzelttim.

"Gidelim mi?" Diye sordu.

Ama sadece Luna ve Zain'i görmeye gitmekten bahsetmediğini biliyordum. "Evet," diye kabul ettim.

Geleceğe. Hayatımıza. Ailemize.

Gelecek olan her mutluluk dolu mükemmel ana ve aradaki her bir ana.

Bırakın bir iblisi, mükemmel erkeğimi bulmayı bile beklemiyordum. Evlat edindiğim kedinin kaderin benim için seçtiği erkek olacağını hiç düşünmemiştim. Benim eşim.

Ve yine de, buradaydım. Mükemmel hayatımı yaşıyordum. İstedğim her şeydi ve nasıl dileyeceğimi asla bilemediğim her şeydi.

"Seni seviyorum," diye mırıldandım, kızımızın yanağını öpmek için eğilmeden önce dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdum.

"Ben de seni seviyorum, küçük cadı," diye kabul etti ve bir tanesini geri verdi. "İkinizi de."

Son.

OceanofPDF.com

Gelecek cadılar bayramında...

Wickedly Yours

Sonbahar 2024

Luna & Zain'in Hikayesi

Döngüler: Kader Eşleri, Uygun Evlilik, Cadı x İblis, Kraliyet Birinci

Bölüme bir göz atmak için okumaya devam edin!

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

hinzırca senin

OceanofPDF.com

G *Houl'un Gecesi*

Uzun boylu, esmer ve yakışıklı yabancıya hiç inanmamıştım. klişe. Ve yine de, barın kenarında duran adam üçü de eşitti.

Bir parçam bir-sekiz yapıp kaçmak istiyordu. Güzel adamı görünce, "*Arkanı dön Luna*" diye düşündüm. *Diğer tarafa bak ve oraya gitme.*

Ama sezgilerimi dinlemekte hiç iyi olmamıştım. Ne kadar iyi olursa olsun.

Her zaman ileriye bakan bir kız olmuştum. *Sırada ne vardı?* Geçen yıl boyunca kendime sorduğum soru buydu.

Pleasant Grove'daki hayatımı, kız kardeşimle birlikte işlettiğim fırını ve tüm meclisimin yanımda olmasını seviyordum.

Ama bir şey eksikti.

Ablam Willow dans pistinde yeni sevgilisi Damien ile dans ediyordu. Aralarında bir şey yokmuş gibi davranmaya çalışıyordu, ama birbirlerine bakışlarından... aralarında büyüyen şey çok açıktı.

Onun adına mutluydum. Aşk ve mutlu sonu hak eden biri varsa, o da Willow'du. Anne ve babamız bir kazada öldükten sonra üniversiteden mezun olmuş ve kasabaya geri dönmüştü, kendi hayalini bırakıp benimkine başlamama yardım etmişti.

Cadıların Birası ikimiz olmadan var olamazdı. Willow iksir hazırlama konusunda her zaman yetenekliydi ve bunu kasabamızdaki *en iyi* kahve içeceklerini hazırlamaya çevirdi. Ben de önyargılı değildim. Herkes sabahları ondan bir şeyler içmek için gelirdi.

Tarifleri büyüleyiciydi. Sona yaklaşıyor olsa da birlikte çalıştığımız zamanı çok sevmiştim. Bunu hissedebiliyordum.

Willow benim bir *kahin* olduğumu söylemeyi severdi, ama ben asla

Adam viskisini yudumlariken taburemden kaydım ve henüz kararımı veremeden ayaklarım yere çarptı.

Kaderin komik yanı da buydu. Hiç beklemediğiniz bir anda sizi vurur.

Belki de onu bir daha göremeyecektim. Ama belki de...

"Merhaba," dedim lavanta rengi elbisemi düzeltirken. Eteği örümcek ağına benzeyecek şekilde dikilmişti ve her dikişi bir noktaya geliyordu.

The Enchanted Cauldron'da temalı bir geceye gelip de temaya uygun giyinmemenin ne anlamı vardı?

Gulyabani Gecesi barın en ürkütücü gecesiydi ama ben hiçbir zaman siyah rengi ya da mücevher tonlarını seven bir cadı olmadım. Pasteller bana daha uygundu.

Siyah saçlı adam bana bakarken kaşlarını kaldırdı, sanki beni değerlendiriyordu. Sadece bir bakış ve içimden bir ürperti geçti.

"Merhaba." Sesi derindi, bu kasabadaki erkeklerde pek sık duymadığım bir baritundu.

Ateşliydi. Hatta seksiydi. Onun yanındaki tabureye kayarak içkimi tezgâha bırakırken dudağımı ısırdım.

"Buraya sık gelir misin?" Zehirli Elma Martini'nden bir yudum alarak sordum.

Kıkırdadı, derin sesi içimde yankılandı. "Hayır. Bu bir ilk."

"Ah." Ona baktığım gerçeğini saklamaya bile çalışmıyordum. "Sadece geçiyor musun?"

Pleasant Grove iyi ödüllendirilmiş bir topluluktu. Normal insanların *büyük* ya da cadıların varlığından bile haberi olmadığından, buradaki müşterilerin çoğu *büyülü* kişilerdi.

"Öyle de diyebilirsin."

"Başka ne diyebilirsin ki?"

"Bir şey aradığımı." "Peki buldun mu?"

Doğrudan bana baktı, neredeyse siyah olan o koyu renk gözleri adeta ruhumu dikizliyordu. "Sanırım yaptım."

"Oh." Başımı sallayarak bir içki daha aldım. "Bu iyi."

Yakışıklı yabancı boş içki bardağını barın üzerine bıraktı. "Evet. Evet, öyle." Bana göz kamaştırıcı bir gülümseme fırlattı ve elini uzattı. "Merhaba. Ben Zain."

"Luna," diye cevap verdim ve elimi onun elinin içine sokarak sıktım.

"Tanıştığımıza memnun oldum Luna," diye mırıldandı Zain, parmak eklemlerimi öperken.

Alkol sistemimi düşündüğümünden daha fazla etkilemiş olmalı, çünkü *kıkırdadım*. Gerçekten kıkırdadım.

Sarhoş muydum? Boş bardağıma baktım.

Tekrar Zain'e -yakışıklı yabancıma- baktığımda kendimi onun gözlerinde kaybolurken buldum.

"Buradan çıkmak ister misin?" Bardağı tekrar barın üzerine koyarak mırıldandım.

Daha önce hiç bu kadar cesur olmamıştım ama onda bir şey vardı... İlgimi çeken bir şey.

Tanımak istediğim bir şey.

Ve elini benimkinin içine soktuğunda, her şey... doğru hissettirdi.

Gelecek Cadılar Bayramı'nda devam edecek...

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Mutlu Cadılar Bayramı, Cadılar!

Bu kitabı yazmak benim için çok eğlenceliydi, çünkü daha önce yazdığım her şeyden tamamen farklıydı. Hikayenin beni alıp götürmesine izin verdim.

Willow ve Damien'in liderlik etmesine izin verirken çok eğlendim.

Katie W, Katie D, Arzum, Gabbi Autumn ve Gwen'e: Hepinizi çok seviyorum. Bu (ve tüm) kitaplarımda bana olan sonsuz desteğiniz ve sevginiz için teşekkür ederim.

Siz okuyuculara. Bu kitaba ve Willow ile Damien'a şans verdiğiniz için çok teşekkür ederim. Umarım siz de benim gibi onlara aşık olmuşsunuzdur.

Aileme: Beni desteklediğiniz için teşekkür ederim. Her zamanki gibi: Bu kitabı okumadığınız için kocaman teşekkürler.

OceanofPDF.com

jennifer chipman tarafından da

En İyi Arkadaşlar

Kitap Kulübü Akademik Olarak [Sizin](#) -

Noelle & Matthew [Saygısızca](#) Sizin -

Angelina & Benjamin [Korkusuzca](#) Sizin -

Gabrielle & Hunter [Zarifçe](#) Sizin - Charlotte &

Daniel Sözleşmeli Olarak Sizin - Nicolas &

Zofia (TBD)

Castleton Üniversitesi

Pek de Beyaz Atlı Olmayan Prens - Ella & Cameron (TBD)

Tatil Standalonları

Spookily [Yours](#) - Willow & Damien

Wickedly Yours - Luna & Zain (2024

Sonbaharında)

OceanofPDF.com

yazar hakkında

Aslen Portland bölgesinden olan Jennifer, şimdi köpeği Walter ve kedisi Max ile birlikte Orlando'da yaşıyor. Burnu her zaman bir kitapta ve boş zamanlarında Disney Parklarına gitmeyi seviyor.

Web sitesi: www.jennchipman.com

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.